

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · quart període · sèrie P · número 71

Ple del Parlament

Sessió 41, segona reunió, dijous 24 d'octubre de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre la situació d'emergència a Rojava pels atacs de l'exèrcit turc 300-00185/12	3
Interpel·lació al Govern sobre la inversió en les polítiques socials 300-00187/12	7
Interpel·lació al Govern sobre les actuacions de la policia 300-00186/12	14
Decret llei 14/2019, del 17 de setembre, pel qual s'autoritza la creació de 750 places del Cos de Mossos d'Esquadra i de 250 places del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya 203-00022/12	22
Manifestació de condol i de solidaritat amb els familiars de les víctimes de les inundacions del dia 22 d'octubre Decret llei 14/2019, del 17 de setembre, pel qual s'autoritza la creació de 750 places del Cos de Mossos d'Esquadra i de 250 places del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya (continuació) 203-00022/12	35
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica 302-00145/12	36
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els residus plàstics 302-00149/12	44
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cobertura del servei públic de salut en l'àmbit rural 302-00144/12	52
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la convivència, la llibertat i la seguretat 302-00147/12	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la salut mental 302-00146/12	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat 302-00150/12	79
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la vulneració de drets fonamentals 302-00148/12	89

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 41.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, de Salut, de Justícia i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El president

Bé, bon dia, diputats, diputades.

Interpellació al Govern sobre la situació d'emergència a Rojava pels atacs de l'exèrcit turc

300-00185/12

Reprenem la sessió amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació d'emergència a Rojava pels atacs de l'exèrcit turc. Presentada pel Grup Parlamentari Republicà, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, president; conseller; diputats, diputades. Primer, abans de començar, voldria sumar-me al suport a la societat xilena, en el seu sisè dia, si no recordo malament, exercint el seu dret fonamental a protesta, també a les protestes que hi ha en marxa, sense precedents, al Líban, i que juntament amb Hong Kong i amb Catalunya, situen l'apoderament de la seva ciutadania al mapa mundial.

En qualsevol dels casos i sense entrar en el motiu i en el fons de cada una d'aquestes protestes, si bé hem de parlar de protestes legítimes i protestes –en aquests casos– massives. I segur que amb punts amb comú, però amb una situació radicalment diferent, a Rojava passen els dies lentament i violentament. Els atacs intolerables de Turquia, a ulls de tot el món, són constants, a una societat sense estat, que porta moltes dècades patint i resistint. Una societat que aspira a tenir un model radicalment diferent als règims d'Orient Mitjà i que porta anys immersa en una revolució democràtica, que té el recolzament i el suport de l'esquerra mundial.

La YPJ, les YPG, la cara o una de les cares més visibles del conflicte, són considerades terroristes per moltíssims estats; diria que per a la majoria d'estats; quan en realitat el que són, són lluitadores que havien aconseguit –dic havien, en passat, lamentablement– aconseguit derrotar a Daeix, a ISIS, recentment i que ara, amb la ingerència turca, té perill a revifar, ho estem veient aquests dies. Com, després d'atacs turcs, s'escapen directament de les presons reclusos d'Estat Islàmic.

La dictadura d'Erdogan, recolzada políticament i també subvencionada per Occident a través, per exemple, d'impedir l'arribada de persones refugiades, té com a objectiu o un dels objectius eliminar qualsevol rastre cultural i manifestació política del poble kurd. No és nou, però durant els últims dies i aprofitant la inestabilitat de la postguerra de Síria, ha servit com a pretext per intentar la seva particular solució final; una ofensiva militar d'extrema duresa. En una setmana, es podia parlar de la mort d'entre 150 i 250 persones, de 160.000 desplaçats –els desplaçats al final són refugiats que no poden marxar de les fronteres del seu propi Estat, per tant, refugiats dins del seu propi Estat– i 700 ferits.

L'ONU, a més, investiga l'ús d'armes químiques per part de Turquia. Malgrat les protestes a tot el món, ahir, una altra vegada, als carrers de Barcelona el conflicte no s'atura, i malgrat que alguns mitjans ens parlen –o alguns estats ens parlen– del gran pacte, no?, Turquia amb Estats Units de fa uns dies, que parla d'aturar –que en principi, està aturat– l'alto al foc, que ja no hi ha un conflicte bèl·lic, un conflicte violent;

és un pacte que fa olor de trampa, perquè evoca una neteja ètnica i perquè es demana l'expulsió dels kurds de la seva terra.

Els kurds han perdut tota mena de protecció i suport efectiu, que podrien tenir..., podríem parlar, fins i tot, de manera interessada els darrers anys, el suport efectiu de les grans potències mundials. I ara, tot es redueix i en pocs casos, a l'embargament de la venda d'armament a Turquia. En el cas de l'Estat espanyol, en només el primer semestre de 2018, es va vendre material militar pel valor de 162,5 milions d'euros; un 10 per cent aproximadament del total, situant Turquia com a quart client i que ara, encertadament, ha decidit embargar. Embargar les noves vendes, sumant-se a la decisió de països com Alemanya, com França, com Finlàndia i com Holanda.

I és una incisió, efectivament, encertada davant d'aquest conflicte, però del tot insuficient. I per què diem que és del tot insuficient? Primer, perquè no afecta els contractes que ja estan ara mateix en vigor, com els avions de transport militar, l'Airbus A400M o bucs d'assalt. A banda, tenim un consorci hispanoturc, que forma part de les drassanes públiques Navantia, i que fabrica a Istanbul el buc d'assalt amfibi LHD Anadolu.

Aquest vaixell, que seria una rèplica del portanau Joan Carles I, de l'Armada Espanyola, es convertirà en el buc insígnia de la marina turca, a partir de 2020. També és insuficient, perquè està limitada només a aquelles armes que puguin ser utilitzades, o presumptament utilitzades per atemptar contra la població kurda al nord de Síria; però resulta que es dona el cas que es podria quedar aquest condicionant només en un paper o en un paper –en aquest cas mullat– quan l'organisme, com he explicat diverses vegades des d'aquest faristol, l'organisme interministerial que autoritza o denega les exportacions d'armes, el JIMDDU, té unes actes que són secretes i cent per cent confidencials.

I per tant, no sabem de quina manera s'avalua el risc que una arma pugui acabar sent utilitzada o no utilitzada, en aquest cas, contra el poble kurd. Són reunions confidencials, perquè s'emparen en uns secrets d'estat, a través d'una legislació que es remunta al 1968; és a dir, en temps de Franco; una legislació totalment antiga. A més a més, en el comunicat que va fer públic, la Moncloa en línia –això sí– de la posició comuna de la Unió Europea, en què feia efectiu aquest embargament, no es pronuncia sobre la bateria de míssils Patriot, amb un contingent de cent cinquanta militars que l'exèrcit espanyol té desplegats, ara mateix, a la frontera entre Turquia i Síria.

Per tant, d'alguna manera, malgrat aquest embargament, podríem dir que seguim sent còmplices –per omissió– i que tenim responsabilitats més directes o més indirectes, però al final, responsabilitats sobre aquest i sobre tants altres conflictes violents, extremadament violents al món. I aquests dies, que es parla tant de violència en aquest país; debats com aquests ens poden servir per desxifrar o per contraposar o, fins i tot, per analitzar altres debats. I ho dic perquè hem vist grups parlamentaris darrerament, les darreres setmanes, preocupadíssims, molt preocupats per la violència als carrers de Barcelona, a d'altres ciutats de Catalunya, parlem de grups extremadament violents, de situacions límit, de situacions insostenibles. I si els molesta tant a tots aquests grups la violència, parlem de violència.

Si els preocupa tant la violència –que insisteixo, que vull pensar que sí– costa d'entendre com, en altres votacions similars a la que segurament hi haurà en la moció subsegüent d'aquesta interpellació, com no hi ha posicions més fermes, posicions més exigents, al voltant, a l'hora de criminalitzar aquesta venda d'armament, que aquesta sí que provoca morts; aquesta sí que s'utilitza en conflictes manifestament i extremadament violents; violència real, la violència militar, la de les bombes, la de les morts i la dels horrors. I això no passa, i ho vam veure abans que arribés el final de curs passat, quan vam votar aquí sobre la venda d'armament de l'Aràbia Saudí, en el marc de la campanya d'armes sota control, d'Intermón Oxfam, de Greenpeace, de

Fundipau, d'Amnistia Internacional; que exigeix a l'Estat espanyol aturar les exportacions a l'Aràbia Saudí.

Aquí no es votava; per tant, sembla que hi ha diferents tipus de violència, tenen diferents tipus de pes; però per què llavors no importa tant? Potser és que moltes vegades el debat en sí no és la violència sinó que utilitzem la violència, o utilitzem uns aldarulls, políticament. Cap acord, cap negoci, cap euro val més que una sola vida. I conseller, hem de tenir sempre, sempre, un ull posat al món, i especialment en aquells pobles que pateixen, mostrant solidaritat, incorporant-los quan escaigui, a més, en el marc de cooperació. I no ens hem de cansar, no ens hem de cansar a exigir a aquest estat que deixi de fer negocis tacats de sang; negocis a través de la venda d'armament i especialment, en aquells països que estan –ara mateix– en conflicte obert.

Per tant, també ens agradaria saber quina és la posició del Govern respecte a aquest conflicte, que no és nou, però que aquests dies sembla que augmenta d'intensitat, malgrat aquests acords que s'anuncien a quatre vents, de l'alto al foc.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per fer la resposta, té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Alfred Bosch. Quan vulgui.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Alfred Bosch i Pascual)

Doncs, en primer lloc, per part del Govern –diputades i diputats; president– en primer lloc, doncs, expressar la solidaritat amb les víctimes de la violència a tot arreu; a tot el món. I de les vulneracions als drets humans i als drets democràtics. Com, doncs, està passant en aquests moments al Kurdistan; com està passant també a Xile; com està passant al Líban; com està passant a Hong Kong. Sempre diferent, sempre amb situacions diferents; no estem comparant ni equiparant totes aquestes situacions; però sí que hi ha un punt en comú, que fa que nosaltres ens hàgim d'expressar i que ho hàgim de dir clar, alt i fort. I és que són inacceptables totes aquestes vulneracions. Perquè compartim valors universals. I valors que són irrenunciables. I com que són irrenunciables, no hi pensem renunciar.

I des del Govern de Catalunya, aquesta és la primera cosa que els volia comentar. D'altra banda, doncs, els atacs turcs al Kurdistan sirianès entren dins d'aquesta lògica de coses, que és il·lògica i que és inacceptable. Per tant, aquestes massacres les condemnem i sobretot, doncs, expressem la nostra solidaritat i proximitat a un poble que, històricament, ha estat reprimat, sovint invisible, eh?, un dels grans pobles oblidats, mil·lenaris, que ja vivien allà quan altres pobles que ara, doncs, els estan dominant, controlant i instrumentalitzant, doncs, ni tan sols existien.

Mireu, el Kurdistan, de l'estat que sigui–, és a dir, tota la zona del país dels kurds i l'ús que se n'ha fet per part d'imperis i d'estats moderns, també, no és nou. Ve de molt lluny, precisament per això, encara és més greu; és a dir, és un poble que històricament ha estat sotmès i reprimat pels veïns i pels no tan veïns. No podem deixar de dir que, per part de la comunitat internacional, aquí tenim un altre exemple d'hipocresia que no és tolerable. És a dir, quan les guerrilles kurdes són aprofitades pels Estats Units per tal de combatre ISIS, Estat Islàmic o Daeix, aleshores, doncs, ens són presentades en positiu. Quan ja no són necessàries perquè està sota control, en aquest sentit, o per aquest flanc, aleshores aquestes guerrilles tornen a ser terroristes i acceptem la tesi d'aquells estats que, doncs, les consideren com a terroristes i per tant, candidats a ser aniquilats.

La invasió turca no només, com es diu, no només pretén posar fi a unes guerrilles que, sens dubte li són desfavorables i incòmodes, sinó que, a més a més, atempta contra un poble sencer, contra una minoria que també està present dins de Turquia,

eh?, doncs, prop de disset milions de kurds, a Turquia, i a tot l'entorn. I en aquest cas, doncs, a la zona de Rojava, la invasió turca el que busca és evitar el que més temen, que és l'efecte contagi. És el fet que es puguin, entre kurds, ajudar i que es puguin donar suport.

I per tant també va en contra de l'autogovern de la zona del Kurdistan iraquiana, que, com sabeu, doncs, des de la última guerra, té un autogovern considerable i que, parteix, a més a més, d'un referèndum d'autodeterminació, el Kurdistan iraquiana, que va tenir lloc al setembre del 2017, molt poc abans del referèndum de l'1 d'octubre a Catalunya.

Doncs bé, aquests atacs han comportat una crisi humanitària de grans dimensions, i això és el més preocupant de tot. Recordem fa molt poc l'execució de la líder kurda Hevrin Khalaf, una enginyera de trenta-cinc anys, en mans de paramilitars proturcs, que no estan sota control –prou sota control– o que estan massa sota control, no ho sabem. En qualsevol cas, més de cent cinquanta civils morts en els últims quinze dies, com a mínim, uns sis-cents ferits, atacs a centres mèdics, àrees residencials, víctimes entre els infants, dones, ancians, homes..., víctimes entre la població civil en general. Intolerable. Cent vuitanta mil persones desplaçades, segons Nacions Unides, de les quals vuitanta mil són menors d'edat, gairebé la meitat, i es preveu que arribaran, com a mínim, aviat a 300.000 desplaçats. Sis-cents cinquanta mil persones que necessiten assistència mèdica urgent. I davant de tot això, doncs una certa passivitat internacional.

Nacions Unides ha demanat el respecte als drets humans i al dret internacional, és cert. La Unió Europea ho ha condemnat enèrgicament. I aquí nosaltres estem amb la Unió Europea, malgrat –petita nota al marge–, de vegades sembla que estar fora de la Unió Europea et dona més possibilitats de ser ajudat que no pas estar a dins de la Unió Europea. Però vaja, nota al marge. I continuem creient en el projecte europeu, que és un projecte de drets, és un projecte de democràcia, és un projecte de llibertat i és un projecte de pau. I, per tant, en aquest cas, en el cas del Kurdistan, totalment d'acord, només faltaria –només faltaria–, amb la posició europea.

Mentrestant, el Regne d'Espanya continua fent de les seves i fent veure que no sap el que està passant al Kurdistan. I en aquest cas, ho hem de dir, ho hem de dir perquè és cert, Turquia és la quarta receptora d'armament espanyol. L'any 2017, 301,5 milions d'euros en venda d'armes i autorització de llicències per venda d'armes de 965,9 milions d'euros; no necessàriament tot a través del sector públic. Són xifres de FundiPau, d'Oxfam, d'Amnistia Internacional, per tant, contrastades.

La condemna de la invasió militar turca, que, en el cas espanyol, ha arribat, però ha arribat tard i la suspensió de la venda d'armes també és l'última de tots els països que ho han fet, doncs l'Estat espanyol ha estat l'últim. Per tant, aquí demanem una mica de coherència i demanem que l'Estat espanyol es posi les piles en un drama humanitari tan greu com és el de Rojava, el del Kurdistan dins de Síria i en aquests moments víctima d'un atac per part de l'exèrcit turc.

Nosaltres què fem? Doncs bé, nosaltres al Pla director de cooperació de 2019-2020 prioritzem l'atenció a la població kurda a les zones i col·lectius especialment vulnerables de Rojava. Des de l'Agència de Cooperació, un programa sobre el terreny donant suport a l'ONG Novact per prevenir els extremismes violents, un projecte de diplomàcia paral·lela i suport als processos de pau de l'Escola de Cultura de Pau de la Universitat Autònoma, basada en activitats d'acompanyament, assessoria i recerca de la pau. Un programa del CIEMEN de reforçament al Pale Art House de Diyarbakir, que és bàsicament un projecte basat en l'apoderament de la població refugiada kurda mitjançant la cultura.

Per tant, fem, reconec que hem de fer més i els anuncio que farem més en aquest sentit. Sempre, per molt que facis, fas massa poc. Per tant, aquí també ens comprometem a incrementar tots aquests ajuts i tot aquest suport a qualsevol iniciativa de la pau.

Què necessitem? I aquí també, doncs, posició del Govern de Catalunya, necessitem que la comunitat internacional faci un posicionament clar i contundent perquè s'acabi aquesta massacre i aquesta vulneració massiva dels drets humans. Per tant, el Govern de Catalunya condemna fermament les ofensives militars a la zona de Rojava i apella al respecte del dret internacional, així com a facilitar l'accés a l'ajuda humanitària; aquest ofensiva ha d'acabar, aquesta guerra, aquest enfrontament s'ha d'acabar. Les vulneracions de drets, els atacs a la població civil s'han d'acabar. Per tant, demanem per al Kurdistan de Síria o per a qualsevol altre poble del món el mateix que nosaltres demanem per a nosaltres mateixos, que s'asseguin les parts i que dialoguin, que acordin un futur en pau i un futur democràtic, que respectin els drets humans. El que volem per a nosaltres, ho volem per a tothom i per a tot el món. Aquesta és la posició del nostre Govern.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la inversió en les polítiques socials

300-00187/12

La següent interpel·lació és sobre la inversió en les polítiques socials. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, per exposar-la té la paraula la diputada senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Buenos días a todos. Antes de empezar, quiero mandar un afectuoso abrazo a los valientes jóvenes de S'Ha Acabat! –hoy tenemos aquí a un representante–, que hoy han podido vencer al totalitarismo y han conseguido entrar a la Facultad de Economía de la Universidad de Barcelona a ejercer su derecho a la educación. *(Aplaudiments.)* Aunque también es verdad que ya es triste que tengamos que celebrar que la gente ejerza sus derechos con normalidad en Cataluña.

Muchos ciudadanos no se explican cómo en estos últimos años, en un periodo de reactivación económica, los indicadores sociales en Cataluña, lejos de mejorar, han empeorado. Según el Idescat, uno de cada cinco catalanes vive en riesgo de pobreza, uno de cada cuatro, en el caso de los menores de dieciséis años. Si hablamos de atención a las personas mayores, nos encontramos que Cataluña tiene la tasa de desatendidos más alta de todo el país, un 46 por ciento más elevada que la media nacional, según datos proporcionados por el Ministerio de Sanidad.

Desde Ciudadanos son muchas las veces que hemos puesto este tema encima de la mesa, mi grupo parlamentario ha tenido que forzar tres plenos específicos para poner el foco en la infancia, en la agenda social o en los problemas de la Cataluña real. Y hoy quiero preguntarle, *conseller*, precisamente por la inversión que no se ha hecho y por el dinero y el tiempo que no ha ido a parar a las políticas sociales.

Para Ciudadanos, uno de los motivos del actual empeoramiento de los indicadores sociales es obviamente la falta de recursos, invierten muy poco en políticas sociales, supongo que sabe usted, porque no es la primera vez que le doy este dato, que el porcentaje que representó en 2018 el gasto en servicios sociales en Cataluña está muy por debajo de la media española, y no le hablo en números absolutos, sino en porcentaje. Y el porcentaje de un presupuesto que se destina a inversión social revela el grado de prioridad que representa para ese gobierno. Y tanto criticar a España y resulta que no hacen ningún esfuerzo para igualar el gasto social al resto de comunidades autónomas.

Para Ciudadanos, otro de los motivos del empeoramiento de los indicadores sociales es su inacción, es decir, no solo invierten poco dinero en políticas sociales, sino que tampoco desarrollan la legislación autonómica. ¿Para eso quieren la independencia, para no desarrollar nuestras propias leyes sociales? Porque aquí no hay ningún malvado Estado español que les impida desplegar totalmente la ley de derechos del colectivo LGTBI, nadie les impide desplegar la Ley de accesibilidad, nadie les impide desplegar totalmente la Ley de infancia, nadie les impide actualizar la cartera de servicios sociales y nadie les impide cumplir con la Ley de vivienda de 2007. Nadie les impide hacerlo, pero no lo hacen.

¿Qué puede ser más importante que atender los problemas reales de los catalanes? ¿Qué han estado haciendo ustedes durante todo esto tiempo? Pues lo que han estado haciendo tiene que ver con la tercera causa del empeoramiento de los indicadores sociales en Cataluña. Desde Ciudadanos teníamos sospechas, y finalmente se ha demostrado, que el anterior Gobierno de la Generalitat no solo no invertía suficiente en políticas sociales, no solo dimitía de sus responsabilidades en materia social, sino que también estaban derrochando y malversando el dinero y el tiempo que se tendría que haber destinado a paliar el sufrimiento de quienes más lo necesitaban. Y por desgracia se han confirmado nuestras peores sospechas, que parte del dinero y los recursos asignados para atención a la infancia, para atención a la dependencia o para paliar la pobreza se han ido a los chiringuitos procesistas, ese cártel independentista que tienen ustedes montado y claramente también para dar un golpe a la democracia. Y por desgracia han dejado de ser meras sospechas, porque ya han pasado a ser hechos probados en una sentencia judicial firme.

Y, *conseller*, aunque sean ustedes mismos los que promuevan y formen parte de esas manifestaciones, que no dejan de ser una cortina de humo del verdadero asunto, a nosotros no se nos olvida. Y, como ustedes dicen, *ni oblit, ni perdó*. Y muchos catalanes no olvidan ni pueden perdonar que se haya sustraído el dinero de las políticas sociales para pagar sus fiestas separatistas.

Ahora ya está claro que hubo fraude para malversar recursos públicos, para sustraer recursos públicos del patrimonio de la Generalitat. Recursos públicos que deberían haber servido para satisfacer las necesidades de los catalanes. Y en el caso de la malversación en su *departament*, de los más necesitados de ayuda por parte de la Administración.

Conseller, ¿condena usted el desvío de fondos de asuntos sociales? Porque la reacción lógica a la sentencia, como titular de la *conselleria*, si usted realmente protege los intereses de todos los catalanes, sería haberse encerrado la semana pasada, que no había ningún pleno ordinario, a estudiar las acciones que va a emprender su Gobierno contra los malversadores. Su deber como actual titular del Departamento de Treball y Asuntos Sociales es perseguir que el dinero de los catalanes no se vaya por el desagüe. ¿Qué ha hecho, o qué está haciendo, o qué va a hacer para reparar ese daño? Y para recuperar esos recursos que nunca deberían haberse utilizado para los fines que se utilizaron. ¿Van a tomar ustedes medidas para recuperar los fondos que sus amigos han robado a las políticas sociales? ¿Va a decir a los catalanes cuánto dinero y cuánto tiempo nos han costado los delitos de la señora Bassa? ¿Van a comparecer y reclamar ante la justicia ese dinero o van a hacer como si aquí no pasara nada? ¿Condena usted la malversación del tiempo que se tendría que haber dedicado a políticas sociales? Porque otra cosa que hizo su mentora fue ser portavoz y promotora del cierre patronal del 3 de octubre de 2017. No solo han malversado recursos públicos, sino también el tiempo, porque, en vez de estar gestionando la *conselleria*, la señora Bassa dedicó su tiempo a imponer un cierre gubernamental. (*Aplaudiments*.) No solo cerrando sus centros cívicos, sino que también hacía de portavoz de esa *aturada de país* en la que se cerraron colegios, médicos y empresas porque se lo imponían. Y su mentora, la señora Bassa, fue la guerrillera de ese cártel independentista que tienen ustedes montado y que ideó y propagó lo de la *aturada de país* que

impidió a muchos, muchísimos ciudadanos ir a su trabajo, llevar a sus hijos al colegio o al médico. Y aquí los verdaderos revolucionarios son aquellas personas que las pasaron canutas para llegar al trabajo, si es que lo consiguieron. (*Aplaudiments.*)

Dígame, *conseller*, a usted qué le parece que en el anterior Govern se dedicara a llamar a los directores de residencias para pedirles que ingresaran sus impuestos en la hacienda catalana. Porque no les llamaban para decirles que les iban a dar más recursos con los que mejorar la calidad de la atención que se le da a las personas mayores. Cuando el Govern llamaba a las residencias era para pedirles que defraudaran a Hacienda y así usarlos como coartada. ¿Qué pasa, que no querían estar solos ante el peligro? ¿Querían que la ciudadanía también se manchara las manos con ustedes? Pues, por suerte, nadie les hizo caso porque los catalanes son mucho más honrados que aquellos que les han estado gobernando durante todos estos años. (*Aplaudiments.*)

Y, mire, robar es robar, aquí y en Madagascar, ya sea para engrosar unas cuentas corrientes en Andorra, ya sea para financiar una campaña electoral, ya sea para regar redes clientelares, ya sea para comprar voluntades o para pagar una urna en un referéndum ilegal. Nos están quitando el dinero igual. Y todo ese dinero que la señora Bassa malversó no se gastó en lo que se tenía que gastar, que era en políticas sociales. Y por lo tanto, hubo personas, personas con nombres y apellidos, personas de carne y hueso que dejaron de recibir los servicios que tenían que recibir porque la señora Bassa se lo gastó en otra cosa. Y eso es un robo y por eso le quería decir, señor Chakir, qué piensa hacer para restituir o recuperar el dinero malversado por sus amigos del *procés*.

Y no solo eso, también le pedimos que ya que el señor Torra amenazó la semana pasada con la celebración de otro referéndum ilegal, que se comprometa aquí y ahora que no va a hacer como su predecesora y que no invertirá el tiempo y el dinero de las políticas sociales a cometer otro delito de fraude.

Y ahora que tenemos la primera condena en firme por corrupción en la que está involucrado su partido, quiero volver a preguntarle: ¿cuál es su compromiso en la lucha contra las malas prácticas y la corrupción en la gestión de los recursos en su *departament*? Porque hace unos meses le hice esta misma pregunta ante las posibles corruptelas de Esquerra a cuenta de la DGAIA, un caso que ahora mismo está en los tribunales, y le pregunté qué hacía para impedir las malas prácticas y la corrupción en su *departament*, y no supo contestarme ni una sola medida. Y con el currículum que ustedes tienen, que se han retirado de la acusación por malversación a cuenta del 9-N, que han evitado acusar a la mafia del 3 *per cent* en el caso Palau, es que esto no es nada nuevo, es que son reincidentes en proteger a los suyos. Y aquí en el fondo lo único que se están disputando con los corruptos de Convergencia es quién se lleva las llaves de la caja, en este caso, la caja de los fondos sociales. Lo que se están disputando es quién reparte el dinero entre sus amiguetes, ya no quién mete la mano en la caja porque está claro que la han metido todos, sino quién se queda con las llaves de la caja, quién decide cuando la caja se abre y cuando la caja se cierra. Y la actual guerra... (*Aplaudiments.*)

La actual guerra entre Esquerra y Convergencia es una guerra por las llaves de la caja. Eso sí, la guerra tiene un alto al fuego, que es cuando ustedes se tapan la corrupción ante los jueces. ¡Qué vergüenza, *conseller*!, ¡qué vergüenza!, que ha pasado aquí casi dos semanas y no han hecho nada. Nadie se ha preocupado por recuperar el dinero de los catalanes. *Conseller*, comprométase aquí y ahora que va a reclamar ese dinero, el dinero que su predecesora, la señora Bassa, sustrajo de las políticas sociales para destinarlo a un golpe contra la democracia.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per respondre té la paraula el conseller, el senyor El Homrani. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, mirin, el títol de la interpellació és «inversió en polítiques socials», és una interpellació que es feia al vicepresident i conseller d'Economia, el qual jo substitueixo perquè no podia ser avui aquí. Havíem pensat en gestió pressupostària, havíem pensat en reptes socials del país, en pressupostos 2020, situaríem també els incompliments que hi han en matèria pressupostària per part de l'Estat, el model que estem desenvolupant, les prioritats que estem situant en tot l'àmbit de polítiques socials; podríem parlar de la part que em pertoca gestionar i coordinar, que és la part del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies; podríem parlar també del Departament d'Educació; podríem parlar també del Departament de Salut; podríem parlar també d'àmbits que tenen relació específica amb el que són les polítiques socials, com és l'àmbit de la cultura, com és l'àmbit de l'habitatge i de la mobilitat, que porta el Departament de Territori. Però al final ha destinat el 60 per cent del seu temps a calumniar, a calumniar bàsicament una persona, la consellera Bassa, la Dolors, a calumniar en tots els sentits, fins i tot en un aspecte que és molt curiós, que crec que ahir els hi van explicar, que és que estem davant d'una sentència que és molt divertida –per dir-ho d'alguna manera–, perquè es condemna per sedició sense violència, es condemna per malversació sense despesa, que és una nova dimensió de la malversació: malversació sense despesa provada. Però no passa res. Com que aquí estem per poder fer un vídeo, per poder fer un tuit, per poder quedar-se a gust, no per construir res, doncs és el que es fa.

I la primera resposta: la malversació sense despesa no és malversació. I, com que el mateix tribunal no mostra cap tipus de despesa, no hi ha res a dir al respecte.

I, a partir d'aquí, la legitimitat de la consellera Bassa, la legitimitat de tot el Govern de l'anterior mandat, sap en què està basada? Està basada en els vots de la ciutadania. I ja sé que no els agrada –ja sé que no els agrada–, però els recordo que està basada en els vots de la ciutadania, uns vots d'una ciutadania que també permet que l'actual Govern tingui un suport d'un 43 per cent de les dues forces polítiques que el comprenen, un suport que fa que tingui la capacitat de governar; un suport bastant més elevat que altres governs.

A partir d'aquí, també situar-li tres o quatre aspectes que, miri..., un sí que l'ha situat, i dius «com a mínim està bé»: percentatge destinat a polítiques socials. Si fem les comparatives, com a mínim no fem trampes, perquè vostè està fent comparatives per percentatge d'un pressupost que té dos aspectes que altres territoris no gestionen, que es diuen Mossos d'Esquadra i es diuen presons. Si fem un exercici bàsic de matemàtiques, sabrà que si hi ha un percentatge que es destina a un àmbit que en els altres no es destinen, per matemàtiques pures els altres percentatges són diferents. Crec que la resposta és clara.

M'ha sabut molt greu –hi té tot el seu dret, només faltaria– que dediqués gran part de la interpellació a atacar noms, i a atacar un nom d'una persona que ara mateix està patint una situació que és absolutament indesitjable, que és absolutament de revenja, que és absolutament de venjança, com és el de la consellera Bassa.

També s'ha dedicat a tirar escombraries sobre tothom, sense cap tipus de criteri, amb acusacions absolutes: «*Todos han metido la mano en la caja.*» Comenti-l'hi al seu diputat, que es dedicava a portar gent amb el BlaBlaCar a Andalusia, aprofitant la subvenció que li donen pel transport. Comenti-l'hi, comenti-l'hi al seu diputat, perquè porten poc temps, però comenti-l'hi al seu diputat.

A partir d'aquí, crec que per respecte als ciutadans i a les ciutadanes... (*Veus de fons.*) És una *chorrada*..., mostra el nivell d'ètica que tenen vostès. Per respecte a la ciutadania, crec que el que faré és explicar quines prioritats tenim en matèria d'inversió en polítiques socials i de quina manera ho estem treballant, perquè crec que és el que pertoca i crec que és el respecte mínim que hauríem de tenir als ciutadans i a les ciutadanes.

Mirin, estem gestionant un context complex, amb pròrroga pressupostària –la pròrroga pressupostària sempre dona dificultats–, amb un altre element: hi ha una altra pròrroga pressupostària en l'àmbit de l'Estat, una interinitat política del Govern espanyol... Això ha significat que l'actual Govern no ha fet cap tipus de canvi, ha mostrat un inoperància i una inacció completa entorn dels seus deures. I el que ha estat fent és mantenir les polítiques d'objectius de dèficit, de no actualització de bestretes, de no correcció de la recaptació de l'IVA –que ja feia el Partit Popular amb el seu suport, els hi recordo–, fent un incompliment de les seves obligacions financeres amb els territoris, després descobrint que certs informes de l'Advocacia de l'Estat no existien... Ara, quan ja tenen convocades les eleccions, fan una primera passa per desencallar el pagament de l'actualització de les bestretes. S'ha demostrat que els recursos per als ciutadans i les ciutadanes, el Govern de l'Estat els ha utilitzat per fer pressió, per fer pressió política –crec que no és la millor manera–, i s'ha oblidat també de la part de la liquidació de l'IVA, no sigui dit... I ha acabat generant que la mateixa Intervenció General de l'Administració de l'Estat, a l'exercici 2017, situï Catalunya com el tercer territori amb major aportació *per capita* i el desè en finançament. Crec que mostra clarament quina és la situació.

Però amb aquesta situació estem..., i hem recuperat la despesa corrent del 2010, estant en pròrroga pressupostària. Li donaré un exemple molt concret: finalitzarem aquest any sent l'any que més recursos s'han destinat de totes les legislatures a dependència. I això no treu que tenim un repte, però finalitzarà l'any sent l'any que més recursos s'han destinat a dependència –també que proporcionalment menys recursos s'hi han destinat per part de l'Estat, que hi hauria de destinar el 50 per cent–, amb una recuperació dels nivells de despesa del 2010, al nivell del 2010, bàsicament en l'àmbit de les polítiques socials. I quan parlo de l'àmbit de les polítiques socials parlo de salut, parlo d'educació, parlo de serveis socials...

I un altre aspecte en el qual s'ha fet la concentració dels esforços i de l'increment de la despesa que tindrem amb pròrroga pressupostària: acabarem tenint una inversió més elevada que l'any anterior, i l'anterior vam tenir una inversió més elevada que el 2017, estant en pròrroga pressupostària també, per un dels elements que era una de les assignatures pendents, que és la recuperació i el revertiment de les mesures laborals que van patir els treballadors i les treballadores públiques: el retorn de la paga del 2012, el retorn de la jornada laboral als interins, l'inici del retorn de la paga del 2013, l'increment d'efectius, els increments salarials pactats a l'Estat... Crec que és el que pertoca.

Però, igualment, per garantir aquesta sostenibilitat necessitem altres aspectes: el manteniment del període mitjà de pagament als proveïdors, la sortida als mercats el 2020 per poder finançar inversions que facilitin el desenvolupament sostenible, i també, per què no dir-ho?, evitar les mesures d'intervenció de l'Estat. Els recordo que a l'estiu vam rebre una carta, van rebre una carta el vicepresident i conseller d'Economia i la consellera de Salut, en la qual se'ls demanava des del Ministeri de Sanitat reduir la despesa en salut, aquell ministeri que després acaba fent notícies electorals de despeses que no acaben executant ells, que acabaran demanant que executin els territoris. Crec que si nosaltres féssim el mateix amb els ajuntaments faríem un exercici d'absoluta irresponsabilitat, que és explicar: «Hi haurà aquest augment en la cartera, però pagarà vostè.» Crec que no és la manera de situar-ho. A partir d'aquí, continuarem treballant en aquest aspecte.

I quan em parlava de quines mesures judicials prendrem, doncs hem pres mesures judicials. Quan no s'estaven pagant les bestretes, ho vam portar jurídicament, perquè els 800 i escaig milions d'euros (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) no són d'aquest Govern...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...són dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.
Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica és el torn de nou de la diputada.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller, mire, ya sabemos que es más fácil leerse el tuit de ciento cuarenta caracteres de la ANC que leerse los cientos de páginas de la sentencia. Pero, por favor, no intente tomarle el pelo a los catalanes, ¿no?, hablando de malversación sin gasto. Pero, por favor, es que...

Miren, ustedes se creen que los catalanes se chupan el dedo. Ustedes lo que hicieron es cargarlo todo a otras facturas o... Porque, bueno, los miembros del cártel, ese cártel independentista, ya les habían perdonado las facturas. Dígame usted qué autónomo en Cataluña se puede permitir condonar una deuda de ochenta mil euros. Dígamelo usted. (*Aplaudiments*.) Es que en Cataluña a quien se pliega, a quien es dócil para el independentismo, las cosas le van bastante bien. (*L'oradora mostra una imatge*.) Mire: «Facturo luego 8 millones de euros al Govern.»

Miren, ¿saben lo que les pasa? Que ustedes son unos alumnos aventajados de la mafia del 3 per cent, porque utilizan las mismas prácticas que utilizaba Pujol. Es que esto tiene el sello de la escuela Pujol.

Miren, yo ya se lo he comentado, usted ha mencionado un diputado de Ciudadanos que por cierto ha dimitido, ha dimitido porque Ciudadanos quiere tener las manos limpias para poder decirle a usted que la reacción normal de un *conseller* ante una sentencia por malversación sería estar preparando la acusación contable contra la señora Bassa para recuperar el dinero. Y estos días de atrás ya sabemos que no lo ha estado haciendo, ¿eh?, porque a lo que se ha dedicado es a participar en actos de homenaje a quien ha metido la mano en la caja de los asuntos sociales. (*L'oradora mostra una imatge*.) Aquí le tenemos en Torroella homenajeando a una condenada, condenada por malversar el dinero de la dependencia o de atención a la dependencia, ¿eh? Estamos hablando de... (*aplaudiments*) delincuentes, sediciosos y malversadores con una condena en firme. Qué bajo, qué bajo han caído.

Y, mire, no lo ha hecho estos días, usted no ha intentado estos días recuperar el dinero. ¿Lo hará en el futuro? Y mucho me temo que usted no lo va a hacer, porque muy probablemente ya tendría las manos manchadas, porque parece ser que a usted le pillaron con el carrito del helado o, mejor dicho, con el carrito de las papeletas del referéndum ilegal, que la señora Bassa *imprimió* des del Departament de Treball. Trabajaban mano a mano; es decir, ella las imprimía y usted las distribuía.

Mire, sé que estamos pidiendo un imposible, porque ya se están jactando de que lo volverán a hacer. Pero es que ¿sabe qué pasa? Que si no actúa será cómplice, será cómplice de ese fraude por malversación.

Y, mire, yo le hablo de la DGAIA. Llevamos muchos meses esperando esa auditoría externa de las cuentas de la DGAIA, y ustedes en el informe de cumplimiento de la moción que se aprobó antes del verano, a propuesta de Ciudadanos, en que se aprobó que se realizase esa auditoría de la DGAIA..., es que ni siquiera han licitado el contrato para poder hacer esa auditoría externa. Es que no quieren que se levanten las alfombras –no quieren que se levanten las alfombras.

Mire, diputado, para terminar, usted ha hablado de que... Yo lo que he hecho es... *Conseller* –sí, disculpe–, *conseller*, usted ha hablado de que yo he venido aquí a tirar basura. ¿Sabe quién tira basura? –¿sabe quién tira basura? Sus comandos, sus comandos separatistas, que ensucian nuestra ciudad. Dejen de ensuciar la ciudad y...

El president

Diputada...

Noemí de la Calle Sifré

...dejen –dejen– de meter la mano en la caja, especialmente en la caja de los asuntos sociales.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Diputada... *(Persisteixen els aplaudiments.)* Diputada, l'adverteixo, perquè ja vaig advertir altres diputats, d'una expressió en concret. Vostè ha dit: «Sus comandos.» Això sap que no està permès, que és calumniós. I, per tant, jo l'adverteixo i li reclamo que no faci servir més aquest tipus d'expressió.

Conseller, quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Diputada... Gràcies, president. Diputada –consellers, diputats i diputades–, no canviaré el meu to, no variaré el meu to, encara que vostè tingui ganes absolutament d'atacar el nom de tothom, tingui ganes de fer mal, tingui ganes de situar la consellera Bassa, de situar l'anterior Govern, de tacar-los el nom sense cap tipus de vergonya des d'aquest faristol, de dir coses que han quedat provades que no ho eren.

I quan he dit que hi ha malversació sense despesa i que és un nou concepte, crec que queda claríssim –igual que hi sedició sense violència, que és un nou concepte–; és el concepte que vostès entenen que és el Codi penal per l'enemic. I no canviaré. I no canviaré la meua visió ni canviaré el to, encara que vostè estigui parlant, no de la consellera Bassa, sinó que també estigui parlant d'una bona amiga. No canviaré aquest to. Ni canviaré el to respecte al que són per nosaltres les prioritats en inversió social en l'àmbit pressupostari. I per això li he dit: acabarem l'any sent l'any que més despesa s'ha fet en dependència en tota la història d'aquest país, amb una pròrroga pressupostària i amb moltíssims reptes a assolir. I no tinc cap problema en situar-ho –i no tinc cap problema a situar-ho, i no tinc cap problema en situar-ho.

A partir d'aquí, si vostès viuen d'intentar fer tuits, d'intentar tenir vídeos per poder-se quedar tranquils i a gust a l'entorn de la seva estratègia electoral, és el seu problema, no és el meu. I crec que pertoca dir-ho. I crec que pertoca dir-ho amb aquest to –crec que pertoca dir-ho amb aquest to.

I faltaria menys que no tingui el dret d'anar a un acte a Torroella de Montgrí; un acte a Torroella de Montgrí on estaven el 95 per cent dels alcaldes i alcaldesses de la demarcació de Girona. Pensin –pensin– què vol dir això. Pensin què vol dir això respecte al que vostès defensen. Perquè, igual que soc molt curós a l'hora de parlar de que tenim una societat diversa i que hem de respectar les moltes maneres d'entendre el nostre país d'una societat que és molt diversa, en el que crec és que vostès haurien de ser molt més curiosos és en entendre que, els agradi o no els agradi, hi ha una majoria social que pensa d'una manera i que no podran evitar que segueixi pensant d'aquesta manera amb una resposta que únicament és repressió i amb una estratègia, de la qual vostès són actors i actius entorn d'aquesta estratègia, de situar la por. Doncs, mirin, seguirem defensant el que pensem. I això no treu que continuarem fent la feina que fem, continuarem donant resposta a les necessitats dels ciutadans de la forma més eficient, amb uns valors molt concrets que no són els seus valors. I ja no parlo sobre el país, sinó que parlo sobre model econòmic, parlo sobre model social, perquè no compartim els seus valors, no compartim..., nosaltres no seríem capaços d'estar governant amb un suport d'una força feixista i d'ultradreta, nosaltres no seríem capaços de tenir un model –de tenir un model– absolutament precaritzador del mercat laboral. Nosaltres no compartim la seva visió política, de forma lícita i legítima, i ho continuarem fent.

I el que sí que li demano és..., el que sí que li demano és que, més enllà del seu pensament, a l'hora d'acusar a tothom, sigui com a mínim un punt més respectuosa, per les situacions personals, perquè crec que no costa res, no costa res tenir una vi-

sió diferent en l'àmbit polític i ser respectuós amb les persones, i especialment amb persones que estan a presó, persones que representaven 2 milions de ciutadans i de ciutadanes, i és ser respectuós amb aquestes persones.

I els estic responent el que vostès han fet en la interpellació, perquè vostès no han fet res més en la interpellació que fer una interpellació..., aprofitar un espai per explicar el seu relat polític. Hi tenen tot el dret; jo tinc el dret a respondre el que considero.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

S'ha demanat per part de la consellera de la Presidència i portaveu del Govern posposar, perquè no pot ser present avui en el Ple, la interpellació número 11. I, amb el vistiplau del grup interpellant, es posposarà aquest punt de l'ordre del dia per a un proper ple.

Interpellació al Govern sobre les actuacions de la policia

300-00186/12

Per tant, avancem en l'ordre del dia i passem directament al punt novè, que és la interpellació al Govern sobre les actuacions de la policia, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Exposa la interpellació el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé, bon dia, president, diputats, diputades; bon dia, conseller Buch. Conseller Buch, vostè està satisfet o està preocupat per les actuacions policials de la setmana passada? Nosaltres estem molt preocupats. I no som els únics, també han mostrat la seva preocupació recentment el Síndic de Greuges, el president d'aquesta cambra, nombrosos diputats i diputades de diferents grups parlamentaris i organitzacions de drets humans, com Amnistia Internacional.

Com definiria vostè les imatges de les actuacions policials que hem pogut veure aquests darrers dies? Atropellaments, cops de porra al cap, càrregues indiscriminades, ulls buidats per pilotes de goma... Miri, a mi només em ve una paraula al cap per definir-ho, que és brutalitat policial.

Vull que s'entengui bé la meua intervenció avui aquí: no poso en dubte ni la professionalitat ni la bona feina que fa el conjunt del Cos de Mossos d'Esquadra en les tasques de seguretat ciutadana; el que qüestionaré són les directrius polítiques i els déficits de fiscalització i rendiment de comptes sobre algunes males pràctiques.

Des de que vostè és conseller, senyor Buch, i no només durant la darrera setmana, hem vist un augment injustificat de la violència policial per part del Cos de Mossos d'Esquadra, concretament per part de les unitats d'antiavalots de Brimo i ARRO.

En nombroses ocasions durant el darrer any la policia ha fet un ús de la força clarament desproporcionat, innecessari o inadequat. La majoria de cops ha estat en casos de desnonaments, tant judicials com extrajudicials. En són alguns exemples el desnonament extrajudicial al Poble-sec del passat 15 de gener, el desnonament de Manresa del passat 25 de març, l'intent de desnonament extrajudicial al bloc Gayarre el passat 29 de maig, l'intent de desnonament a Sants el passat 19 de setembre o els episodis viscuts en diversos desnonaments a la ciutat de Barcelona el passat 10 d'octubre. En tots aquests casos hem vist operatius policials desmesurats, càrregues contra les persones que intentaven aturar el desnonament de forma pacífica, ús antireglamentari dels bastons policials, actuacions on els agents no portaven el número d'identificació policial visible o actuacions molt violentes en casos amb famílies amb menors o en entorns amb presència de persones grans.

En repetides ocasions, des del nostre grup parlamentari, li hem reclamat que empengués mesures per corregir aquesta situació i que emetés instruccions clares a la policia sobre com actuar en desnonaments de famílies vulnerables.

Doncs bé, no només no s'han emprès mesures per revertir aquesta tendència, sinó que la setmana passada l'operatiu policial desplegat enfront les accions de protesta per la sentència del procés va posar de manifest que l'ús abusiu de la força per part de la policia catalana sembla que és l'ADN del seu model de policia pel que fa a l'ordre públic. Perquè darrere el que vam veure la setmana passada, conseller, hi ha decisions i prioritats que són polítiques: les càrregues contra manifestants asseguats, l'ús de bales de goma quan estan prohibides a Catalunya, l'ús de tècniques que havien dit que no utilitzarien més, com és el carrusel, la falta d'efectius per encapsular els grups feixistes... Tot això són decisions i prioritats polítiques que podrien haver estat d'una altra manera, en base a uns altres criteris. I vostè n'és el màxim responsable.

En aquest sentit, li pregunto, conseller, quins eren els objectius del dispositiu? No sembla que l'objectiu fos garantir el dret a la manifestació pacífica o a intentar desescalar el conflicte. Quines eren les línies vermelles, si és que n'hi havien? O és que tot s'hi val? Qui coordinava el dispositiu? Qui era el màxim responsable del Cedor? Era vostè, conseller.

Des que es va fer pública la sentència del procés portem sis-centes persones ferides, quatre persones amb pèrdua de visió, desenes de periodistes ferits... Tot això són danys a persones, alguns dels quals molt greus. Aquest és el balanç del dispositiu policial de la setmana passada.

El que hem vist aquests darrers dies no són quatre policies eixelebrats que es salten els protocols, no són fets aïllats que es resolguin depurant les responsabilitats d'alguns agents; estem davant una mala praxi sistèmica de la policia en matèria d'ordre públic, que, per acció o per omissió –i no sé què és més greu–, deriva de la seva direcció.

El problema és de model. Si vostè defensa, com fa, l'actuació de la policia d'aquests dies, aleshores és evident que el seu model de policia per a Catalunya està a les antípodes del nostre.

Però anem a pams. Què el que nosaltres qüestionem de tot el que ha succeït aquests dies? Primer, l'estratègia de l'operatiu policial. Creu que la brutalitat és la forma més efectiva per acabar amb els aldarulls? Jo crec que ara mateix el país el que necessita és desescalar la confrontació. I em sembla que, a més repressió, a més desproporció en l'actuació policial, més escalada del conflicte. I això no ho dic només jo, hi ha abundant literatura sobre això.

Però sembla que vostè està més en les tesis de David Piqué, el comissari que després de la vaga general de 2012 es referia als manifestants com a «rates que es podien amagar darrere d'una cadira de la universitat» i que calia anar per ells i que ho pagarien car. Doncs, efectivament, més de dos-centes persones detingudes, entre ells periodistes, cent quatre de les quals han passat a disposició judicial, vint-i-vuit estan en presó preventiva, dos internades en el CIES i una en procediment d'expulsió.

Certament, portem ara uns quants dies sense aldarulls significatius, concretament des de diumenge. I jo li pregunto: hi va haver o no un canvi d'estratègia policial el passat diumenge o, com diu vostè, de debò creu que els aldarulls s'han reduït només perquè uns valents grups de pacifistes, dels quals nosaltres valorem la seva tasca, doncs, van fer una barrera humana entre manifestants i policies? Només és això el que explica el retrocés en els aldarulls o també hi va haver un canvi d'estratègia policial?

Segon, l'ús de pilotes de goma. Quatre persones han perdut la visió, i això ja és irreversible. La majoria dels ferits greus d'aquests dies tenen a veure amb l'ús d'aquest material antidisturbis –no només pèrdua de visió, també lesions mandibulars, pulmonars o testiculars, entre d'altres. El preu que hem de pagar per la col·laboració

entre cossos policials és acceptar que la Policia Nacional utilitzi a Catalunya les bales de goma? De debò, conseller?

Miri, acceptar això és un atac a la voluntat democràtica d'aquesta cambra i trepitja la sobirania del conjunt del poble de Catalunya. Si vostè és el màxim responsable de l'operatiu, com ho és, si vostè és qui coordina, faci el favor de posar condicions a la cooperació policial amb la Policia Nacional. I la condició és molt senzilla: no a l'ús de pilotes de goma. L'Estatut i la llei l'habiliten per fer-ho; doncs faci-ho.

Tercer, l'ús antireglamentari de les porres. Si tenim Reglament, reglamentat, que l'ús del bastó policial no pot ser de dalt a baix i que ha de ser per sota la cintura, com pot ser que tinguem desenes de caps oberts i que haguem vist aquests dies tantes i tantes imatges d'ús indegut de la porra, sovint amb una clara voluntat d'humiliar i de castigar i no de dispersar?

Sobre això ja li vaig preguntar fa un temps, en el cas d'un desnonament al Poble-sec, on també vam veure el mateix tipus de càrregues. Aleshores vostè em va negar la realitat; avui, però, crec que els abusos li han passat per sobre, i espero que no els negui, sinó que els reconegui i que prengui mesures per evitar que es repeteixin.

Quart, agressions i detencions a periodistes. Desenes de periodistes ferits. Com ho han d'explicar això, conseller? Com poden vostès parlar de «la policia democràtica», quan la premsa, perfectament identificada, no pot fer la seva feina perquè corre perill.

Cinquè, la tècnica del carrusel i la perillositat d'altres tècniques utilitzades. Vostès van dir que deixarien d'utilitzar aquesta tècnica i l'hem tornat a veure, una tècnica que és altament perillosa i, avui, el que hem de celebrar és que no tinguem cap mort, perquè, a Tarragona, va anar d'un pèl. Han utilitzat també altres tècniques que no discriminen, com l'ús de gasos lacrimògens i també l'ús de les pistoles *foam*, que nosaltres també qüestionem, per com s'han utilitzat i pels efectes que estan tenint. Però resulta que no podem fiscalitzar si l'ús que se n'ha fet s'adequa o no al protocol, perquè els protocols no són públics, i això també li demanem: en una policia democràtica, els protocols d'ús de material antidisturbis haurien de ser públics.

Sisè –i amb això acabo–, la permissivitat i la connivència amb grups feixistes. Com explica, conseller, que campessin per la ciutat de Barcelona, amb bats de beisbol, grups feixistes fins a consumir la brutal agressió que tots i totes vam veure? Com explica la connivència entre alguns agents de la policia i alguns d'aquests individus? No és el primer cop que veiem aquest tipus d'accions, també ho vam veure i també li vam dir en seu parlamentària en el desallotjament extrajudicial al Poble-sec del passat mes de gener, on alguns dels agents dels Mossos xerraven amistosament amb els *matons* de Desokupa.

Conseller, prengui mesures. Conseller, no podem continuar així. Són masses evidències. Aquest no és el model de policia democràtica que volem per al nostre país.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Diputat, soc aquí per respondre la interpellació del Grup de Catalunya en Comú Podem, que m'ha fet vostè, diputat, sobre les actuacions policials. Fins i tot, venint del seu grup parlamentari, no diré que no em sorprèn, perquè tant vostès com jo, tots vostès, coneixen la gravetat dels fets que han ocorregut la darrera setmana i que encara estem patint. La violència amb la que han castigat aquesta ciutat i altres ciutats, on s'han produït incidents –Girona, Lleida, Tarragona, Sabadell, Manresa–, on mai havia estat emprada. Tots i totes hem vist imatges davant de les que confesso he sentit una profunda tristesa.

Ho he fet en nombroses ocasions aquests dies, però vull fer-ho, ara, des d'aquí. Vull felicitar públicament el treball de tots els professionals que, un cop més, han demostrat a tota la ciutadania que són imprescindibles. I estic orgullós de la policia del nostre país i de tots els professionals que han treballat per garantir els drets i llibertats de la ciutadania, i per restablir les condicions perquè la ciutadania pugui tornar a gaudir amb normalitat de l'espai públic, que, durant els darrers dies, va ser escenari de nombrosos actes violents.

Indubtablement, i ho he dit en nombroses ocasions, s'investigaran totes les actuacions del cos que no hagin estat realitzades amb els protocols establerts dins el Cos de Mossos d'Esquadra, i així ho vaig expressar ahir en respondre una pregunta al Govern. D'acord amb la normativa que sigui d'aplicació, s'exigirà la responsabilitat per les conductes que constitueixin una infracció de llei, garantint..., i amb ple respecte pels drets de les persones implicades.

Per aquest motiu, jo mateix he demanat comparèixer davant aquesta cambra, per donar una completa explicació dels fets i de les actuacions que s'han dut a terme per part del departament i per part del Cos de Mossos d'Esquadra. I tindrem temps, diputat. Tindrem temps per resoldre totes les preguntes que avui m'ha fet i segur que, ara mateix, no tinc el temps per resoldre-les. Els drets, però, s'exerceixen de manera pacífica i, si hi ha violència sobre les persones o els béns, s'entén que no és l'exercici de cap dret fonamental.

Les transgressions a les normes o els danys a les coses són il·lícits que la policia ha de reprimir en el grau i la mesura que no formen part d'un exercici fonamental, tot aplicant els criteris de congruència, oportunitat i proporcionalitat.

En tot el dispositiu, fins al que coneixem actualment, s'han fet 200 detencions –202 fins al moment–, hi ha hagut 289 policies ferits, 269 vehicles danyats i manifestants i periodistes també ferits. Jo em pregunto: és aquesta la imatge de país que volem donar?

Dels lamentables fets dels quals tots hem testimonis, se n'han fet ressò nombrosos mitjans de diversos continents. Si aquesta era la intenció d'algú, ha complert amb escriure els seus objectius. No són aquestes les notícies per les quals s'hauria de conèixer el nostre país i ningú s'enorgulleix de les imatges de violència que hem vist.

L'evolució del dispositiu, des que va començar, ha estat la següent –fent esment als fets més destacats i seguint un ordre cronològic.

El dia 13 d'octubre, es van produir diferents mobilitzacions i incidents arreu del territori –a Sants, a Sant Andreu, a Celrà i a Sitges–, si bé la més rellevant és la que es produeix a l'estació de Sants, una concentració no comunicada que afectava el normal funcionament del transport ferroviari. La intervenció policial va consistir en buscar un interlocutor entre els concentrats per intentar mediar, però els concentrats van negar formalment la mediació i van explicitar que no seguien les indicacions policials ni marxarien voluntàriament de l'estació. Amb aquesta situació, es va optar per treure d'una en una les persones allà concentrades. Davant de l'actuació policial, un gruix de concentrats va optar per marxar pel seu propi peu i en cap moment es va fer ús de la força.

El dia 14 d'octubre va ser el dia en què es va publicar la sentència contra els presos polítics catalans, els nostres companys, els meus amics. Degut a això, hi va haver diverses mobilitzacions i concentracions arreu del territori. A Barcelona, al matí, diferents grups van realitzar talls de vies. Posteriorment, aquests grups es van adreçar a la plaça de Catalunya, conformant diferents columnes que tallaven el trànsit al llarg del seu recorregut. S'arriben a concentrar unes catorze mil - setze mil persones a la plaça de Catalunya. Al migdia, cap a la una, comença a circular la consigna que tothom s'adreci a l'aeroport del Prat, cosa que fa que la plaça de Catalunya es buidi en poc temps. I, ara, permeti'm que acabi de relatar els fets a Barcelona, per, a continuació, fer esment als fets de l'aeroport.

Ja a la tarda, a banda dels diferents talls de vies que teníem, arreu del país, es produeix una concentració de 28.000 persones aproximadament a la plaça de Sant Jaume i als carrers adjacents que acaba sense incidents. Malgrat això, també hi ha un grup de manifestants que es manifesten per Via Laietana i que, en arribar a la prefectura del CNP, comencen a tirar tanques i a efectuar llançaments a la línia policial. Davant d'això, el CNP desplega les línies policials i comença a dispersar els concentrats davant la prefectura.

Pel que fa als fets de l'aeroport del Prat, el gruix de concentrats a la plaça de Catalunya i d'altres indrets van anar arribant a l'aeroport, amb una actitud reivindicativa. El gran nombre de persones va fer que es veiessin afectades totes les vies d'entrada i sortida de l'aeroport i que tots els usuaris de l'aeroport quedessin bloquejats, sense poder accedir ni abandonar les instal·lacions.

Davant d'aquests fets, en diferents moments de la jornada, es va haver de contenir els manifestants, fins i tot, amb càrregues policials puntuals per garantir la seguretat dels manifestants, i impedir l'accés a la terminal 1, per la planta 3, pel metro, pel pont aeri i pel pàrquing o per dissuadir-los de llançar objectes a la línia policial o buidar extintors. Finalment, en cap cas es va utilitzar gas pebre, com molts han explicat i molts han falsejat, durant la intervenció policial.

Aquell dia, també es produeix un detingut a Mataró per agressió d'un agent de l'ARRO i una altra, a Lleida, en la concentració de davant de la Delegació del Govern de Lleida.

El 15 d'octubre es tornen a produir diferents mobilitzacions i concentracions arreu del territori. A Barcelona, a la tarda, es produeix una concentració d'unes deu mil persones als voltants de la Delegació del Govern de Barcelona. Alguns concentrats comencen a llançar objectes i pirotècnia contra la línia policial. Més tard, també es llancen pedres i es tomben les tanques de seguretat, cosa que fa que les dotacions policials intervinguin, després d'avisar per megafonia diverses vegades els concentrats, que mantenien una actitud molt violenta. Més tard, i davant del llançament massiu d'objectes, es produeixen els primers enfrontaments entre els equips d'ordre públic i els manifestants. És en aquest moment quan es comencen a cremar contenidors i a fer barricades a les vies principals. Davant d'aquests fets, s'efectuen actuacions amb, entre d'altres: l'ús de llançadores de manera selectiva i controlada, per dispersar els manifestants i aturar l'acció violenta de grups d'encaputxats que llançaven pedres, ampolles, tanques, pirotècnia i encenien fogueres. Finalment, el dispositiu es dona per finalitzat ben entrada la matinada i un cop es va aconseguir diluir els manifestants.

Pel que fa a Sabadell, a la tarda, es produeix una concentració davant de la comissaria del CNP d'unes quatre mil persones, aproximadament, amb una actitud reivindicativa. D'aquestes, al cap d'unes hores, un grup reduït de dues-centes persones comencen a llançar objectes contra la línia policial i intenten accedir a la façana, intentant assaltar la zona policial, motiu pel qual s'ha d'intervenir.

Finalment, a Tarragona i a Girona també es produeixen intervencions, degut al llançament d'objectes que es va produir contra la línia policial.

El dia 16 d'octubre, el fet més destacat és una concentració d'unes dues mil persones davant de la seu del Departament d'Interior. Allà, al cap d'una estona, es va començar a produir llançament de pedres, llaunes, ampolles de vidre i pirotècnia cap a la línia policial. A més, es va haver de dispersar la gent per permetre el pas d'un camió de gran tonatge que havia quedat encallat. Més tard, es van començar a cremar contenidors i a formar barricades en diferents punts de la ciutat, amb uns grups reduïts de persones amb actitud molt violenta que llencen objectes contundents i còctels Molotov contra la línia policial, així com pirotècnia contra un helicòpter policial, que tots hem pogut veure. Davant d'això, es van realitzar maniobres de dispersió i, en cap moment, però, la policial va llançar cap tipus de gas.

Es van produir altres incidents arreu del territori –a Manresa, Lleida, Tarragona i Girona–. El més destacat és el que es van produir a Tarragona, on en una maniobra de dispersió una furgoneta de l'ARRO va colpejar contra un contenidor que va impactar contra una persona que es trobava al darrere. La persona evoluciona favorablement i els Mossos ja s'han posat a disposició de la família.

El dia 17 d'octubre, els fets més rellevants són dues manifestacions de signe contrari a la plaça d'Artós, de Barcelona, d'unes quatre-centes persones d'extrema dreta i una altra, als Jardinets de Gràcia, dels CDR, de cinc mil persones, de les quals un grup reduït van intentar trobar-se amb el grup d'extrema dreta. Durant tota la tarda, hi va haver reiterats enfrontaments entre els dos grups, la qual cosa es va aconseguir evitar, posant la força imprescindible, exceptuant algun fet aïllat. Un cop acabat el dispositiu, es van detectar diferents grups fent barricades i cremant contenidors.

Em queden dotze segons, acabaré el relat a la segona part de la meva intervenció.

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica té la paraula, de nou, el diputat. Quan vulgui.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bé, conseller, jo li agraeixo que ens expliqui el relat dels fets, però el que li agrairia és una resposta política i que em donés alguna resposta a les preguntes que li he fet, perquè han estat unes quantes.

En primer lloc, no em parli només dels fets de la setmana passada; jo li he parlat d'ús abusiu de la força per part de la policia en nombrosos casos de desnonament. De fet, nosaltres ja vam demanar la seva compareixença i vam acabar demanant la seva dimissió *abans* que succeïssin els fets de la setmana passada per com estava actuant la policia en nombrosos casos de desnonaments, i això ens preocupa. Pensa prendre alguna mesura o no? Emetran alguna instrucció? Ho repeteixo, desnonaments judicials i extrajudicials, però el que li qüestionem és com actua la policia que està sota la seva direcció en aquests casos.

En segon lloc, miri, nosaltres tenim la sensació que, davant l'evidència dels fets, no?, doncs, vostès, ara, volen espolsar-se les responsabilitats i traslladar les culpes als agents que han actuat de forma antireglamentària, no? De fet, el president Torra, l'altre dia, ahir, li demanava això, no?, que depurés responsabilitats. Nosaltres el que li diem és, efectivament, depurar responsabilitats dels agents que actuen de forma antireglamentària és necessari i, de fet, és bo també per posar en valor la feina dels agents que actuen correctament i amb professionalitat, però nosaltres el que li diem és que això és un problema polític i que aquí hi ha un problema de directrius polítiques, d'estratègia utilitzada i de com està actuant políticament el cos sota la seva direcció.

I, en aquest sentit, algunes de les preguntes que li he fet i que no m'ha contestat. Continuaran permetent l'ús de pilotes de goma per part de la Policia Nacional?, sí o no? Aquest és el preu que hem de pagar per la coordinació policial entre cossos? Continuaran utilitzant la tècnica del carrusel?, sí o no?

Del relat que vostè ha fet, sembla que la violència venia dels manifestants, únicament, però nosaltres hem vist càrregues policials sobre persones absolutament pacífiques i assegurades. A nosaltres ens sembla que això és una manera d'atiar la confrontació i d'atiar l'escalada del conflicte. Tornaran a actuar així o han canviat l'estratègia i ara ja no carregaran en casos de manifestacions absolutament pacífiques, com hem vist en més d'una ocasió aquests dies, a Via Laietana i a altres llocs.

Vostè ens diu que ara ha demanat la compareixença i que compareixerà per donar explicacions detallades, no? Per cert, també m'agradaria que m'aclarís o que ens digués si ja han començat algunes..., si ja han obert alguns expedients, o quan pensen fer-ho, perquè sembla que tot això va lent.

Qüestionem també, no?, la gestió que han fet de la crisi vostès. Les primeres càrregues, les de l'aeroport, van ser dilluns a la tarda, el dia 14, i vostè no va aparèixer públicament fins dimecres a la tarda, dos dies després. Abans de vostè, vam sentir alcaldes i alcaldesses de Barcelona, de Girona, de Tarragona, de Lleida, de Sabadell, explicant què havia passat a les seves ciutats; vam sentir el ministre de l'Interior, i vostè va sortir l'últim, no? Bé, l'últim no; l'últim va ser el president de la Generalitat, que va sortir a quarts d'una de la matinada. Per què van trigar tant a sortir? Què va passar el dimecres 16? És veritat que després del dimecres 16 vostè ha anat sortint públicament, amb periodicitat, matí i tarda, explicant els fets, cosa que creiem que és com s'ha de fer.

I em deia vostè que ara ha demanat la compareixença a la Comissió d'Interior. Clar, miri, nosaltres..., és que ja li vam demanar la compareixença a la Comissió d'Interior ara fa un mes perquè expliqués la intervenció clarament desproporcionada dels Mossos en un desnonament al carrer Olzinelles de Sants. I, clar, resulta que els grups que donen suport al Govern, Junts per Cat i Esquerra Republicana, ho van vetar. Per tant, no em diguin ara vostès que no tenen cap problema per rendir comptes i per explicar les actuacions policials quan en aquesta cambra parlamentària veten, impedeixen que el conseller pugui comparèixer a donar explicacions per càrregues desproporcionades en casos de desnonaments. Per cert, ho van vetar de la mà de l'abstenció de Ciutadans i del PP.

Clar, ara vostè diu que sí, que sí que compareixerà i que no té cap problema per donar explicacions. Miri, no deu ser que s'hi veu obligat perquè els fets de la setmana passada són tan insuportables que ja són els seus els que li demanen que surti a donar explicacions, que depuri responsabilitats i que, de fet, també li demanen la dimissió des de totes bandes. Bé, des de totes bandes no, segurament des de la bancada dreta no; PP i Ciutadans crec que no li han demanat la dimissió. Però jo he vist diputats i diputades de tots els altres grups polítics –bé, del PSC, tampoc– demanar-li la dimissió.

Per tant, conseller, crec que el problema no som nosaltres, com alguna vegada m'ha dit vostè a mi, que volem criminalitzar, sinó que el problema és de fons.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per fer la contrarèplica, és el torn de nou del conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies. Continuo. Estàvem al dia 17, amb els fets i les convocatòries de la plaça d'Artós i els Jardins. Cal destacar una afluència molt gran de gent amb cares tapades portant barres de ferro, llançant objectes i mostrant molta violència i hostilitat contra la policia. Durant moltes ocasions es va haver d'utilitzar la llançadora per dissuadir els manifestants precisament d'ultradreta. Tanmateix, cal destacar que, un cop finalitzat el dispositiu per les dues manifestacions de signe contrari, es va produir una agressió d'un grup de persones amb simbologia feixista a una persona amb simbologia antifeixista. En aquest sentit, ja s'han detingut tres de les persones implicades.

Finalment, aquell dia també es va produir, entre d'altres, una concentració d'unes set mil persones a Manresa que finalitza sense incidents destacables.

El 18 d'octubre es produeix una vaga general a Catalunya, amb diverses concentracions i mobilitzacions i afectacions de trànsit i mobilitat arreu del territori.

A la tarda, a primera hora, convergeixen a Barcelona les columnes de la marxa per la llibertat, tot concentrant-se a la Diagonal amb passeig de Gràcia mig milió de persones de forma cívica i pacífica, manifestant-se i mostrant el seu rebuig, amb la garantia i la protecció dels Mossos d'Esquadra. Al cap d'una estona, però, un grup d'unes sis mil persones aproximadament es concentra a la zona Via Laietana.

tana - Urquinaona, tot pressionant la línia policial. Comencen greus aldarulls amb llançament d'objectes, pedres, boles d'acer contra la línia policial, així com cremant contenidors i formant barricades. Davant d'aquesta actuació, s'inicia un dispositiu proactiu per tal de restablir i garantir la seguretat ciutadana. Durant el dispositiu, els violents van intentar bolcar vehicles, violentant les portes i punxant els dipòsits de combustible, posant en risc la seguretat dels agents, treballadors públics d'aquest país. A més, s'usa la tanqueta d'aigua per obrir el pas. Finalment, de matinada, es dona per finalitzat el dispositiu amb l'entorn normalitzat.

D'altra banda, el mateix dia van haver-hi intervencions a Lleida i Tarragona per aldarulls amb llançament d'objectes a la línia policial, barricades i crema de contenidors.

El 19 d'octubre cal destacar una concentració no comunicada d'unes sis mil persones a la plaça Urquinaona on es produeixen quatre detencions per tinença de diferents artefactes incendiàries, però no es produeixen incidents destacats, tret de l'aparició..., que vostè deia que jo dic que ha canviat el relat gràcies a l'aparició d'aquestes persones que es posen entremig. Jo no he dit mai això i no m'ho atribueixi, si us plau.

El 20 d'octubre es produeix una concentració no comunicada d'unes tres mil persones a la Delegació del Govern a Barcelona, on s'inicia llançament d'escombraries a les tanques i la concentració finalitza sense incidents destacats.

Finalment, el dia 21 d'octubre es produeix una nova concentració davant del Departament d'Interior on els concentrats van llançar globus de pintura als vehicles policials; posteriorment es desplacen fins a la Delegació del Govern, sense –del Gobierno– incidents a destacar.

És oportú continuar exercint amb responsabilitat els drets que tots tenim com a ciutadans. La utilització inadequada d'aquests drets afecta no només la persona que els vulnera, en tant que se li n'exigiran les responsabilitats, sinó que també afecta el conjunt de la societat i la convivència.

Però vostè ha vingut aquí a interpellar sobre les actuacions policials, i jo li responc. Les actuacions policials han garantit que la ciutadania pogués manifestar-se pacíficament, han garantit la lliure circulació de persones en unes circumstàncies enormement complicades, han treballat de manera exemplar i han evitat importants incidents. I hi respondrem, donarem la cara i no defugirem responsabilitats en cada cas que ens pertoqui. Malgrat tot, estic convençut que la valoració de la policia del nostre país seguirà sent molt elevada per part dels catalans i catalanes. Sap per què? Perquè la ciutadania sap que s'hi pot confiar, perquè aquest cos és el mateix cos que dia rere dia està treballant al capdavant de reptes molt difícils per la seguretat d'un país i que en cada cas s'ha sabut gestionat; és el mateix cos policial que dia rere dia està als carrers de tots els nostres pobles i ciutats, que garanteix la seguretat i vetlla per protegir els veïns i veïnes.

S'han produït actuacions que segurament s'hauran de millorar, però una de les coses que he après des de que ocupo aquest càrrec és la permanent vocació de millora que té aquest cos policial, de fer les coses bé, d'aprendre. I això ho valora la ciutadania i ho valoro jo personalment. Perquè els reptes en matèria de seguretat canvien amb el temps i és indispensable adaptar-se als nous reptes i requeriments de la ciutadania en matèria de seguretat. I això el Cos de Mossos d'Esquadra una vegada més ho ha fet, ho farà i demostrarà la seva excel·lència a l'hora de valorar quines són les seves actuacions i quina és la seva vocació de servei públic a tots els catalans i catalanes, a tots.

Gràcies, president.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Decret llei 14/2019, del 17 de setembre, pel qual s'autoritza la creació de 750 places del Cos de Mossos d'Esquadra i de 250 places del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya

203-00022/12

Seguim amb el següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 14/2019, del 17 de setembre, pel qual s'autoritza la creació de 750 places del Cos de Mossos d'Esquadra i 250 places del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà en primer lloc el conseller d'Interior per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula, doncs, el conseller; quan vulgui.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. M'hagués pogut quedar ja aquí, perquè anaven seguits els temes. En tot cas, avui no m'allargaré massa ni exhauriré el temps, n'estic convençut, tot i que marca... *(Pausa.)* No ho sé... Bé, és igual; no l'exhauriré.

El president

Té temps il·limitat, conseller, en aquest cas.

El conseller d'Interior

Ah, ara tinc temps il·limitat. Doncs no exhauriré massa temps, disculpi.

Fa deu mesos vaig comparèixer en aquesta cambra per explicar el mateix que podria explicar ara; consta en l'acta. Vostès saben quina és la meva intervenció, saben perfectament què és el que estem fent i estem deixant de fer. I, per tant, vaig venir a presentar el decret llei, el 8/2018, de 20 de desembre del 18, que era aprovar..., el Govern va aprovar unes promocions de 750 places de mossos d'esquadra i 250 places de bombers després d'anys sense fer promocions.

Saben vostès que des del primer dia que vam arribar vam xifrar la manca de mossos d'esquadra en un nombre d'uns dos mil aproximadament i de menys mil bombers aproximadament. Per tant, havíem de recuperar aquestes dues mil places que s'havien perdut al llarg dels anys de mossos i aquestes mil places que s'havien perdut al llarg dels anys dels Bombers.

És per això que..., ens vam trobar dues promocions iniciades ja, quan vam entrar aquest Govern, una de cinc-cents mossos i una de cent cinquanta bombers, que ha acabat ara, ha finalitzat fa poc, i, per tant, doncs, ja estan treballant al Departament d'Interior i als carrers d'aquest país. I és per això que, amb el Decret 8/2018, vam tirar endavant una promoció de 750 mossos i 250 bombers, i amb el decret llei que avui els estem presentant estem tirant endavant una segona promoció de 750 mossos i 250 bombers.

Per tant, el resum quin seria? Des de que vam entrar aquest Govern, teníem una promoció de cinc-cents mossos i cent cinquanta bombers, que ja ha finalitzat, i amb aquests setze mesos de govern, tal com ens vam comprometre i jo personalment em vaig comprometre, hem iniciat dues promocions les quals han donat una suma de 1.500 mossos d'esquadra i de cinc-cents bombers, amb el compromís que l'any que ve, l'any 2020, s'haurà de fer segurament més promocions, segurament, en el cas de Mossos i garantit en el cas de Bombers. Per què? Doncs perquè ara mateix estem en l'anàlisi de quina és la situació de Mossos després d'aquests dos mil efectius que han entrat i continuaran entrant els propers anys.

Per tant, amb aquests dos mil efectius de Mossos i aquests 650 bombers, tenim clar que estem recuperant la manca d'efectius, però que haurem d'analitzar, en funció de les jubilacions, en funció de les dades i estadístiques de baixes –baixes perquè els treballadors públics, doncs, també tenen llargues malalties i pateixen malalties comunes–, haurem de fer l'anàlisi per fer la proposta de les següents promocions.

Per tant, fins ara, en els setze mesos que portem de govern, o disset mesos, hem tirat endavant aquestes dues promocions. Si vostès ens validen aquesta segona en la votació que prosseguirà a les intervencions que farem tots, haurem tirat endavant dues promocions que, sumades, són 1.500 mossos i cinc-cents bombers, en els dos cossos, el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers, que vetllen i garanteixen la seguretat i les emergències d'aquest país.

És per això que els demano, igual com vaig fer quan vaig entrar com a conseller..., els vaig demanar confiança, els vaig dir que nosaltres compliríem els nostres compromisos; dels compromisos, un d'ells era el de garantir que les plantilles tinguessin els números que haurien de tenir. Ho estem fent, ho estem revertint. No és només un esforç del Departament d'Interior, és un esforç de tots els membres del Govern, perquè utilitzem una tècnica que és la taxa de reposició, que el Govern de l'Estat espanyol ens permet, i que agafem places de tots els departaments sense que aquests departaments es vegin afectats. Per tant, són tots els departaments que han cedit unes places al Departament d'Interior per poder tenir aquestes 1.500 places més de mossos i aquestes cinc-cents places més de bombers.

Per tant, els demano la confiança i que, doncs, votin aquest decret llei que el Govern els proposa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. A continuació passem a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Ciutadans, el diputat senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Bé, bon dia. Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, avui vull començar agraint a les forces i cossos de seguretat de l'Estat –Mossos d'Esquadra, Guàrdia Civil i Policia Nacional– la seva dedicació i la seva feina davant del dia a dia quan porten a terme fets com els que hem vist l'última setmana i la seva feina constant i amb una vocació de servei impolluta. També desitjar, de la mateixa manera, una ràpida recuperació a tots els ferits. *(Aplaudiments.)*

Avui portem a aprovació el Decret llei 14/2019, del 17 de setembre, pel qual s'autoritza la creació de 750 places, com ha dit el conseller, de Mossos d'Esquadra i 250 de Bombers de la Generalitat. Poder és aquella primera pedra després de tants anys de deixar les solucions relegades al calaix de l'oblit. Escolti'm, un increment també ens comportarà esmerçar feina també en aquelles polítiques de previsió per no trobar-nos altre cop en el sota mínims que es troba ja un col·lectiu que a dia d'avui el pretenem incrementar.

Moltes vegades vostès es queixen del pressupost –«no tenim diners», «no tenim suficient per donar sortida...»–; avui li demostraré que a vegades qui pateix el pressupost de la Generalitat és un govern que no prioritza en el que ha de prioritzar.

Miri, li posaré diversos exemples. Tots recordem aquell 2014, el 9-N; el 2015, amb els lobbys i aquelles ambaixades amb una nova creació; l'augment de la despesa del *minister* senyor Romeva, quan augmentàvem la despesa per a aquest senyor, o la hisenda pròpia, amb la insubmissió fiscal: quina irresponsabilitat. Escolti'm, 2018: 20 milions afegits addicionals a TV3; sota mínims dintre dels col·lectius, però 20 milions addicionals a una televisió que actua de part.

Escolti'm, els agents, qüestionats, mai més. Els agents porten a terme la seva feina, una feina... I millor protegint que protegint... En molts de casos, com vàrem veure..., ens va sorprendre a tots quan vàiem agents donant cobertura i protecció a un pròfug de la justícia com el senyor Puigdemont, una altra imatge que ens acompanyava el 2018, o el 2019, conseller, incrementant una guàrdia pretoriana del president de la Generalitat mentre tots recordem que en aquell mateix moment es produïen a diferents ciutats de Catalunya fets..., i un exemple seria el barri del Raval.

Vostès, absorbint efectius que podrien desenvolupar la seva feina al carrer, mentre supeditaven la seguretat als nostres carrers. I a sobre li paguem l'assistència lletrada al senyor Trapero. Quin despropòsit tot plegat!

Miri, com diuen en castellà, si diu «*queremos rizar el rizo*»..., la construcció del CNI colpista que tots varem poder veure. I podria continuar, però, miri, vull dir, vostès, últimament, estan molt acostumats a trucades; inclús fan gags d'aquestes trucades. Sap què li dic –i l'hi voldria preguntar–: quantes vegades vostè va trucar el senyor Marlaska per garantir l'ordre públic a Catalunya aquesta última setmana? És una pregunta molt concreta que m'agradaria saber què en pensa.

Miri, si alguna cosa ha quedat demostrada és que Mossos d'Esquadra, Policia Nacional i Guàrdia Civil porten a terme una feina exquisida; i el que ha quedat demostrat també és que la coordinació davant d'una revolta insurreccional i violenta, encoratjada sota la irresponsabilitat d'un president de la Generalitat, deixa molt a desitjar en base a aquesta institució. Ha quedat demostrat que la coordinació policial és un fet, una realitat i un èxit: units, millor; quan treballem de la mà assolim els objectius que tots pretenem. Algú es pensa que és normal –que és normal– que, davant de les ingerències polítiques d'un govern, els mossos d'esquadra hagin de treure l'escut? Escolti'm, una policia hi és per protegir-nos. Un agent, a dia d'avui, quan surt al carrer s'exposa a molts de problemes. Saben quins són els tres problemes més greus que es troben ara al carrer? Un, els comandaments dels CDR del senyor Torra; el segon, les ingerències polítiques d'un govern que, a dia d'avui, no sap on navega, i el tercer, la desprotecció patida per un govern de l'Estat, un president i un ministre que no se'ls espera perquè varen venir, com diuen, *a toro pasado*, varen arribar aquí quan ja tot ho havia patit la ciutadania de Catalunya.

Mirin, els recursos públics –que vull recordar que són aquella recaptació que els ciutadans aporten amb els seus impostos– no poden anar destinats a ser utilitzats en una insurrecció criminal; el recurs públic ha d'anar dirigit a millorar les condicions dels nostres servidors públics. Una institució es mereix respecte, un respecte que a aquesta institució vostès li han fet perdre des de fa molt de temps.

I els demanaria, si us plau, respecte i compliment també d'aquest decret que avui portem a aprovació. Evidentment, tindrà el nostre recolzament: qualsevol augment per arribar a aquelles ràtios òptimes hi estarem al costat. Però els demanaré: no xutin la pilota a sis mesos vista, com va fer el president de la Generalitat quan s'autorenovava aquell contracte professional i laboral davant del processisme d'aquesta institució. Hem d'estar per sobre de disbauxes, i renovar un contracte processista no és de rebut, tampoc, per a Catalunya.

Un cos policial mai no ha de ser polititzat –mai. Augments d'efectius policials, de bombers, també... el que hem de mirar és que no ens augmentin les reclamacions. Què vol dir? S'han de posar a treballar també en aquelles polítiques que li deia abans de previsió. Un cos policial com el de Mossos d'Esquadra ha de tenir una dotació correcta: efectius, sí, per arribar a aquelles ràtios que ens indiquen i ens garanteixen la seguretat a Catalunya; material i dotació, també. En molts de casos veiem que els materials i les dotacions són els menys grats quan arriben..., i també com fan vostès les compres. Un parc mòbil adequat a la necessitat real, conseller; un vestuari que també els porti la màxima seguretat –aquest grup parlamentari ja va presentar, en aquest sentit, propostes, i no veiem que arribin.

Escolti'm, també compromís davant dels incompliments de la conselleria i del mateix departament: quan arriben a compromisos, vostè sortia dient: «Tot està arreglat, hem arribat a un acord...» Escolti'm, i després veiem en peu de guerra davant del departament els nostres efectius reclamant allò que vostè deia que estava solucionat.

Les condicions laborals i de seguretat de les nostres comissaries. Ahir mateix, la comissaria de Vic: inundada. Esmercem també esforços en quina és la infraestructura que els oferim també als nostres agents i bombers.

Formació continuada: pràctiques de tir, tècniques de detenció, ordre públic... No ho veiem. És una formació que és de rebut que també en gaudeixin els nostres agents i els nostres bombers, també en aquelles torres que ara li anomenaré més tard.

Un DAI, un departament d'affers interns digne, neutral, que mai més torni a portar a la discrecionalitat quan no fem prevaldre en molts de casos la presumpció d'innocència. Que actuï de forma arbitrària, com li hem vist fer, no és de rebut, i creiem que el director general, en aquest sentit, també hi hauria d'esmerçar esforços, poder començant... Aquest grup parlamentari va presentar una pregunta de qui formava part del DAI: una sola persona llicenciada en dret en tot aquest equip. Poder que s'ho facin mirar, de la mateixa manera.

En definitiva, una nova llei de Catalunya, una nova llei de policia de Catalunya, una nova llei d'emergències, com hem parlat en molts de casos al departament, conseller.

I els bombers. Escolti'm, mai més –mai més– parcs tancats per manca de personal, mai més parcs amb material sota mínims, caducat –no li recordaré les barretes que tots vàrem veure en els últims incendis aquest estiu. Bombers voluntaris: tinguin la dotació oportuna, tinguin el material oportú per donar garanties, i no deixin de banda ni oblidin els nostres bombers.

Miri, el que va manar a la junta del 2006, que vostè ha anomenat, poder que ens ho fem mirar: després de tretze anys, les prioritats són canviants i les necessitats són altres.

Responsabilitat, en definitiva: les oportunitats de millora i adequació també estan a la banda d'un departament i d'una conselleria. Crec que avui estem davant de posar la primera pedra –no de les que trenquen, sinó de les que construeixen, conseller– per tenir adequats els nostres servidors públics; per tenir-ne la quantitat que ens garanteixi allò que en parlem moltes vegades, que és la seguretat i també perquè treballin i facin de la prioritat una realitat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Bones. Bona jornada històrica de sortida del dictador del seu lloc de privilegi, i d'apologia del feixisme a tothom. Bona jornada a tothom. (*Alguns aplaudiments.*)

No puc deixar de començar la meua intervenció sobre aquest tema sense un record cap a aquells professionals de les emergències ara implicats en l'ajuda a les zones afectades per les inundacions. Transmetre també el meu escalf cap a les famílies que ho estan passant malament per algun desaparegut, o mort, o simplement per les destrosses que han tingut.

Respecte al decret llei, començaré dient-los que naturalment hi votarem a favor i donarem suport avui a aquest Decret llei 14/2019, que autoritza la creació de 750 places del Cos de Mossos d'Esquadra i 250 places del Cos de Bombers.

Ho fem perquè estem segurs que és indispensable el creixement de la plantilla tant de mossos com de bombers: ho és ara igual que ho era fa un any, en fa dos, en fa tres, en fa cinc... Perquè si bé és cert que la conselleria d'Interior ha fet un esforç, està fent un esforç, en els últims temps, no és menys cert que la situació s'ha deixat podrir, i que no han apostat durant massa temps el que calia per a la seguretat ni per a les emergències ni per als mitjans ni per a les condicions de treball dels treballadors i de les treballadores: mossos, bombers, forestals, personal del SEM, del GEM, i fins i tot de les persones que donen servei al 112, el número d'emergència telefònica de Catalunya.

L'excusa per no haver apostat fins ara per la seguretat? Els pressupostos. Però és que no tenim pressupostos perquè vostès, perquè aquest Govern, amb el seu president al capdavant, segueix instal·lat –i segueix instal·lat– en un camí unilateral d'impossible trànsit, en un camí, en fi, de rebellia cap a la llei d'enfrontament institucional sostingut i continuat.

Mirin, senyors i senyores del Govern: la situació és desesperada en seguretat, com es pot veure fàcilment. El mateix decret llei parla de l'existència d'un dèficit estructural, i el considera conseqüència directa de les polítiques de contenció de la despesa realitzades per la Generalitat en exercicis pressupostaris anteriors. Hi ha hagut a Catalunya una falta d'aposta sostinguda per la seguretat: amb l'excusa que vulguin, però n'hi ha estat. I el resultat que ha produït ha estat la situació de col·lapse en què es troben les persones que treballen a la seguretat, que cobreixen –com dic sempre– amb la seva dedicació personal i temps familiar les mancances que aquesta falta de recolzament polític ha provocat.

El preàmbul del decret llei focalitza la contenció històrica de la despesa en l'àmbit de la seguretat. Curiós. És a dir, quan s'havien d'escollir prioritats per veure on s'aplicaven les retallades es va decidir tirar cap als serveis d'emergència i de seguretat –sí, els governs anteriors a l'actual, dels quals vostès són hereus. La tropa –devien pensar– ho aguantarà tot, ja s'espavilaran com puguin. I realment tampoc es van equivocar molt, perquè tenim la sort tots plegats de trobar-nos amb persones dedicades que creuen en la seva feina i en el servei públic que presten, i quan ha calgut –i cal– estan al peu del canó, com es pot veure avui mateix. Perquè són també molt conscients de la importància d'aquest servei públic i volen prestar-lo en condicions dignes per poder donar realment la qualitat que el seu esforç i la ciutadania de Catalunya mereixen.

S'ha arribat a una situació molt fotuda, amb un increment real del risc en totes aquelles qüestions que tenen a veure amb les emergències. Hi ha un increment general del risc per a la ciutadania, hi ha un increment del risc per als treballadors i treballadores que presten el treball en condicions de seguretat –per dir-ho de manera suau– menys rigoroses. Ho diu la mateixa Inspecció de Treball.

Hem d'assegurar i prioritzar, per damunt d'altres qüestions partidistes i polítiques, que els bombers i bomberes, que els mossos i mosses disposin dels mitjans materials i humans que cada situació requereix, que tenen tot allò que necessiten i que demanen per prestar un servei d'emergències en condicions.

Tenim actualment, a la Catalunya del segle XXI, mossos i mosses que treballen i presten servei a la zona del Pirineu, a la Seu d'Urgell, al Berguedà, o en general en qualsevol zona de fred, que s'han de comprar de la seva butxaca –de la seva butxaca– la roba d'abric per poder aguantar en condicions sota zero. Ni demagògia ni alarmisme, però hem de ser responsables i no podem amagar la situació en què ja ens trobem quant a la seguretat i les emergències a Catalunya.

Hem de ser molt clars: és patent –i vostès ho saben– que no hi ha suficients patrulles de seguretat ciutadana al territori: tots –tots– els grups parlamentaris, inclòs aquest que els parla, presentem sol·licituds en representació de diferents municipis i comarques de Catalunya on reclamem més mossos. Tots els grups: només cal seguir mínimament les comissions d'Interior per veure-ho. No parem, uns i altres, de presentar sol·licituds per a municipis concrets quan el problema ja és generalitzat a tot arreu. És tan greu el problema que en alguns indrets de Catalunya, companys i companyes, es plantegen preparar patrulles ciutadanes, en ple segle XXI a la Catalunya d'avui: patrulles ciutadanes. I no ho podem permetre ni ho podem veure com a normal: la seguretat és l'obligació més bàsica de qualsevol administració pública –la més bàsica.

I, efectivament, estem parlant d'un decret llei que dota de més places mossos i bombers, però és que no hauríem d'haver arribat mai a aquesta situació. I ara és l'hora, ja ho saben perfectament, de repensar tot el model de seguretat i tot el model

d'emergències de Catalunya, però permetin-me que torni a elevar el dubte en aquesta tribuna al respecte, aprofitant que avui aprovarem un increment de la plantilla per als Mossos i per als Bombers. De veritat algú pot creure que aquest Govern –que aquest Govern, senyors i senyores– té el temps, les ganes i l'autoritat per portar a terme un debat del model policial, del model d'emergències, arribar a una sèrie de conclusions pactades, un consens, plasmar-les en llei i començar a aplicar-les? Ja no enganyen a ningú, senyors del Govern: ho sento molt, però vostès mateixos s'han col·locat en temps de descompte, perquè aquest Govern és incapaç de donar sortida a la realitat en la que ens trobem. Com pensen poder portar a terme tot un canvi del model policial i d'emergències de Catalunya? Ho sento, però no en són capaços.

Votarem, com dic, a favor del decret llei, i esperem que surti aprovat per aquesta cambra, perquè és una necessitat, com diu el secretari general del departament, imperiosa, a la qual cal donar compliment de manera inajornable.

I per acabar la meva intervenció voldria enviar també una afectuosa abraçada a les companyes i companys de Tarragona, Mont-roig i Reus, que han patit en les seves persones o en les seus del partit episodis desagradables i poc democràtics que hauríem d'evitar tots plegats i condemnar. Gràcies pel treball que feu al territori, companys i companyes, gràcies per aguantar de vegades carros i carretes en representació d'una part important també, a Catalunya, de la ciutadania.

Gràcies a tothom.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, té la paraula el diputat Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, president. Bé, l'atzar ha volgut que aquest decret llei arribi al Ple l'endemà d'una tragèdia que ens ha posat un cop més davant el mirall per fer-nos adonar de la importància dels serveis d'emergències i de l'excel·lent tasca que fan tots ells: els bombers, els mossos, policies locals, serveis d'emergències mèdiques, protecció civil, serveis municipals.

Vull començar, per tant, la meva intervenció mostrant el nostre suport a les víctimes d'aquests aiguats i el nostre reconeixement a tots els servidors i servidores públics d'aquest país, professionals, electes, voluntaris, que en moments com aquests es deixen la pell per gestionar de la millor manera possible una emergència d'aquestes característiques.

Una emergència que, com els incendis de l'estiu que vam viure a la Ribera d'Ebre, doncs, també posa de manifest que, a més d'ampliar plantilles per a emergències, és important també la prevenció i la mitigació del risc. Efectivament que calen més recursos humans a Bombers i a Mossos, entre altres coses per fer front a situacions com aquesta. Però també és important, creiem nosaltres, apostar decididament per la prevenció i per la mitigació. I això té a veure, per exemple, amb l'urbanisme, amb les construccions que fem a prop de les lleres dels rius; això té a veure amb la neteja de les lleres dels rius, que, malauradament, fa anys que no es fan com es feien abans, per la manca de voluntat política i de dotació pressupostària. Això té a veure també amb la construcció de capacitats socials a les nostres comunitats per saber respondre davant d'aquestes emergències. Sentia ahir, crec que era l'alcaldeessa d'Arenys de Mar, que explicava que atès que s'havia soterrat la riera fa anys, doncs la població ja no percebia el risc de la mateixa manera i, per tant, la importància de la memòria dels episodis de catàstrofes també per prevenir la reacció davant emergències del present i del futur.

Bé, el nostre grup parlamentari és plenament conscient dels dèficits estructurals que pateixen des de ja fa massa temps tant el Cos de Bombers de la Generalitat com

el Cos de Mossos d'Esquadra. I, per tant, recolzarem aquest decret llei que avui ens presenten.

Nosaltres reconeixem també l'esforç que s'està fent des del departament per revertir aquesta situació, tot i que és evident que el que fem avui és només un primer pas i que encara queda molta feina per fer. I crec que en això hi estem tots i totes d'acord.

Ara bé, també creiem que és important..., perquè en alguns moments veiem una certa tendència a posar-se medalles per aquests primers passos que nosaltres, com hem dit, reconeixem, però que és important que reconeguem també per què hem arribat fins a aquesta situació, com és que estem on estem. I estem on estem perquè aquest país porta deu anys immers en el paradigma de l'austeritat, deu anys perduts sense inversió pública, deu anys sense convocatòria de places públiques a Mossos, a Bombers i tants altres llocs.

I per tant, aquests governs dels quals vostès són hereus, des del Govern del president Mas, que va ser el que va iniciar les retallades, fins als governs posteriors, que no les han revertit, doncs han estat liderats per la mateixa força política i, per tant, és de rebut també posar sobre la taula que ara no estem salvant el país, sinó que estem revertint les pitjors polítiques públiques que hem viscut a Catalunya en els darrers quaranta anys, que ens estan ensorrant el país, perquè s'estan carregant els seus serveis públics. Per tant, és hora ja de començar a revertir aquesta situació.

En el cas dels bombers, Catalunya tenia 2.500 bombers professionals i 2.500 bombers voluntaris, i la realitat és que a finals de l'any passat, bombers professionals eren ja 2.093, per tant, quatre-cents menys, i els bombers voluntaris entre cinc-cents i vuit-cents, per tant, dos mil menys. Per no parlar de l'escassíssima presència de dones al Cos de Bombers –i al Cos de Mossos, també–, un altre dels problemes que a nosaltres ens preocupen i molt.

L'any passat, bombers professionals van fer més de 500.000 hores extres i han estat vuit anys sense que se'ls convoqui cap plaça. Uns dèficits, aquests i els de Mossos, però especialment en el cas de Bombers, que no són només dèficits de personal, que també, sinó que són també dèficits en infraestructures, en equipaments, en materials, tal com recull l'informe del Síndic de Greuges, elaborat el passat mes de maig d'enguany.

El sistema basat en la coexistència de bombers professionals i bombers voluntaris va entrar en crisi a partir de les retallades de l'any 2010 i, com s'ha advertit abans, l'any 2012 el Govern va decidir excloure els Bombers dels serveis considerats essencials, quelcom realment incomprensible, que va provocar que no quedessin exempts de les retallades. Ens van dir aleshores, per tant, que l'ingent esforç de Bombers, que estan fent, que hem vist tots nosaltres, que vam veure ahir, que vam veure a l'estiu a la Ribera d'Ebre, que aquest gran esforç, que això, no és un servei essencial.

Pel que fa al Cos dels Mossos d'Esquadra, hem de ser conscients que en deu anys el 30 per cent de la plantilla passarà a segona activitat per raó d'edat i en quinze serà el 50 per cent. Per tant, encara que ara creem noves places, el problema el continuarem tenint sobre la taula. I a més, sembla bastant evident que hi haurà un èxode massiu de mossos cap als cossos de policies locals perquè les condicions laborals a les policies locals són molt millors i, per tant, el que passa és que els mossos marxen cap a la policia local. Per tant, no es pensin que amb la creació d'aquestes noves places, que insisteixo que són absolutament necessàries, no es resol el problema ni del Cos de Mossos, ni del Cos de Bombers, perquè la desinversió patida durant tots aquests anys ha estat tan severa que ara recuperar una certa normalitat requerirà un esforç molt i molt gran.

Aquest decret, d'altra banda, demostra que hi ha una bona sintonia entre el Departament d'Interior i el Departament d'Economia, entre el senyor Buch i el senyor Aragonès. A nosaltres ens agradaria també que el senyor Aragonès tingués bona sintonia, per exemple, amb la senyora Jordà, i així fer efectives les noves places

compromeses d'agents rurals; amb la senyora Vergés, i així començar a revertir també retallades en l'àmbit de la salut; amb el senyor Bargalló, per recuperar també les inversions en àmbit d'educació; amb la senyora Chacón, i acabar amb la precarietat dels joves professors investigadors de la universitat, etcètera. Per tant, a l'hora de fer prioritats el Govern entenem que hauria de també tenir una mirada més ampla.

El nostre grup, com els deia, votarà a favor d'aquest decret llei per responsabilitat, perquè creiem que és una necessitat d'extrema urgència, tal com hem defensat en diverses mocions i resolucions.

Ara bé, sí que tenim algunes observacions o algunes puntualitzacions que volíem posar sobre la taula. La primera, la insuficiència, és a dir, tots som conscients que amb això no resollem el problema i que tenim problemes que necessiten actuació urgent. Per tant, nosaltres el que plantegem també en el cas de Mossos és la creació d'una bossa d'hores estructurals que, mentre no arribin aquests nous recursos, permetin cobrir les necessitats.

La segona observació és sobre la tipologia, ens preocupa a què es dedicaran aquests nous efectius en el cas dels Mossos, perquè, si aquests nous efectius han d'anar a anti-disturbis, creiem que estem davant un nou problema. Creiem que el que hem de fer és policia per fer policia de proximitat, per fer policia de seguretat, però no per antiavalots, això no és el que necessitem, no és la prioritat en aquest moment.

Tercer, la distribució territorial d'aquestes noves places. Tots sabem que a la ciutat de Barcelona calen més agents, no per fer front a les manifestacions i a les protestes, sinó per abordar la problemàtica dels furtis i dels petits delictes. Ara bé, hi ha molts altres territoris arreu de Catalunya que també tenen aquestes problemàtiques i que necessiten efectius. Per tant, també ens preocupa com es produirà la distribució d'aquests efectius sobre el territori. Per tant, doncs, li demanem que garanteixi que es destinin allà on més falta fan i que no alimentin les desigualtats territorials que ja tenim a Catalunya en tants i tants altres serveis on les àrees rurals veuen prestats menys serveis que les àrees urbanes.

I per últim, i per concloure, el darrer element que també ens preocupa és que això no tapi o no eviti el compliment d'altres compromisos laborals que s'han anat adquirint amb el Cos de Bombers, que s'haurien d'adquirir també amb el Cos de Mossos d'Esquadra, compromisos també adoptats amb propostes de resolució en aquesta cambra que entenem que s'han de cobrir. I que no amaguem la resta de problemàtiques que continuem tenint sobre la taula en matèria laboral, per exemple, les que tenen a veure amb contractacions temporals, no?, és a dir, hem de ser conscients que aquest estiu les contractacions temporals d'AOFs, tot i haver-se ampliat, doncs s'esgoten les hores que es contracten a mig estiu i, per tant, si tenim un incendi a finals d'estiu, ja no tenim els recursos. AOFs que nosaltres entenem que haurien de ser grup D. Ens preocupa també especialment la situació del GEM, que s'està desmantellant per passar-lo al SEM i que no veiem criteris de claredat en com s'està fent això i que s'hauria de resoldre.

Dit això, com els he avançat, nosaltres votarem a favor d'aquest decret, perquè creiem que és necessari per responsabilitat, amb totes les observacions que els he detallat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara de la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escriu

Bé, molt bon dia, diputats, diputades. Ja vam tractar aquest decret fa uns mesos i nosaltres el que volíem posar de manifest és que aquest decret barreja dues coses, barreja la situació dels Bombers i la situació dels Mossos d'Esquadra. Avui el con-

seller quan presentava aquest decret ens explicava que han fet servir la taxa de reposició perquè així ho ha permès l'Estat. A vegades ens fan pensar o repeteixen el mantra que quan estem en pròrroga pressupostària no es poden ampliar les places de metgesses, de professors, d'educadores socials... I, per tant, ha sigut un xantatge permanent a l'hora d'aprovar pressupostos. Ara, precisament amb aquest decret, hem descobert que sí que es pot, que, en període de pròrroga pressupostària, sí que es poden ampliar les places de Mossos d'Esquadra i de Bombers. I, per tant, que és simplement una qüestió de prioritats i de voluntat política.

Dit això, si aquest decret només portés l'aprovació de 750 noves places de mossos d'esquadra, quan el model de seguretat imperant és el que és, quan no hi ha cap tipus de planificació i quan no sabem com estaran distribuïdes aquestes places, la CUP ens hi haguéssim posicionat en contra. En canvi, aquest decret també porta la convocatòria o la consolidació de les places de 250 bombers. Som conscients en quina situació treballen les nostres companyes i, per tant, el Cos de Bombers també necessita que puguem tenir aquestes places per poder dur a terme la seva feina amb condicions i no amb la situació d'infrafinançament i sense els materials adequats per desenvolupar-la, i és per això que nosaltres ens hi abstindrem.

Hi ha coses que són de mínims i aquest és el cas del Cos de Bombers. Hem vist com diferents sindicats de diferents signes i colors diversos s'han posicionat conjuntament, i això vol dir que la situació ha arribat al límit. Veiem també que això no només afecta, evidentment, les treballadores, sinó que afecta sobretot la classe treballadora que cada dia veu com els serveis públics estan més degradats.

Però també volem denunciar el model de seguretat imperant, que és un model reactiu i és un model contrari als drets humans. I, senyor Buch, vostè podrà dir el que vulgui en aquest faristol, però és que això ho veu tothom. El model de seguretat imperant fa que es concebin les polítiques de seguretat com una manera de mantenir un sistema injust i desigual, com una manera de reprimir la contestació política i la protesta social davant de les injustícies.

De fet, no estem parlant de fets aïllats, sinó que estem parlant d'una forma sistemàtica d'actuar i d'una forma que respon a un model policial molt concret: monitoratge, seguiment, persecució dels moviments socials, atestats absolutament criminalitzadors... I això no l'hi estem dient des d'avui ni des d'ahir, ja l'hi hem dit en diverses ocasions: amb els desnonaments, quan hi ha gent defensant la sanitat pública, quan s'està defensant la universitat pública i que aquest Parlament no abaixi les taxes universitàries. I, per tant, això ja ho hem denunciat tantíssimes vegades, que el que està passant ara és un símptoma d'aquest model policial i d'aquesta forma d'actuar, que no és aïllada i que és sistemàtica i que, l'hi repetim, hem denunciat en moltes ocasions. I, l'hi repeteixo, ja pot dir vostè el que vulgui, que això ho veu tothom, les persones sobretot que lluiten contra la tirania del poder que vostès representen. I, a més a més, ho fan en base a un relat de violència del qual aquest Govern és el principal responsable i protagonista, un model que, a més a més, té conseqüències molt concretes per a les nostres companyes: trenta-una persones empresonades, més de dos-centes detingudes i més de sis-centes persones ferides. Aquest és el balanç del model policial del seu Govern.

I, per tant, nosaltres seguirem defensant que cal un canvi radical, que cal transgredir aquest model de seguretat i que, per tant, quan parlem de seguretat també parlem de garantir els drets i les necessitats de la majoria de la població, de posar la vida al centre. I per a això també ens calen més educadores socials, més metgesses i més professors.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bon dia, diputats, diputades. Mirin, a sota de l'uniforme d'un policia no hi ha cap sentiment polític, hi ha una vocació total d'entrega, de servei públic, de sacrifici personal, familiar i professional per servir en pro de la llibertat..., sí, de la llibertat, perquè seguretat és el que ens permet a tots exercir les nostres llibertats.

Al Ple d'ahir, a la sessió d'ahir, vam veure com fins i tot el mateix president de la Generalitat atacava i criticava el nostre Cos de Mossos d'Esquadra. I jo des d'aquí, des del Subgrup Parlamentari del Partit Popular, els volem donar tot el nostre escalf i recolzament a aquest Cos de Mossos d'Esquadra i també a les altres policies que van ajudar a garantir aquesta llibertat i seguretat la passada setmana, tant Policia Nacional, com Guàrdia Civil, com policia local.

Dit això, avui tenim un decret aquí i jo crec que és important que fem una diferència entre quins són els problemes que tenen els Mossos d'Esquadra i els Bombers de manera conjunta i compartida, i aquells que no, no? O sigui, Bombers i Mossos d'Esquadra tenen problemes comuns, que són manca d'efectius, manca de material i manca de previsió en jubilació i segona activitat.

En el cas dels mossos d'esquadra, com que sembla que són l'ànec lleig, eh?, tenen menys bones condicions que els bombers, tant en termes salarials com fins i tot també en d'altres qüestions d'exercici de la professió. Per exemple, tenen jornades maratonianes i sense relleu –ho hem vist aquesta setmana passada–; tenen una retribució de les hores extres que està per sota, fins i tot, del preu de l'hora ordinària; tenen un material caduc i insuficient; tenen també una manca de pla de carrera i fins i tot una manca de previsió de la jubilació anticipada, com sí que tenen les policies locals, i que a més fins i tot avala la mateixa Inspecció de Treball, que no es posa en marxa perquè no hi ha creença per part del departament que així pugui ser.

Malgrat això, nosaltres tornarem a donar recolzament a aquest decret, no?, perquè creiem que es necessiten efectius tant de mossos com de bombers, no? I també se'n necessitarien, de fet, als serveis d'emergències i del 112.

Però hem de fer alguna menció específica a segons quins extrems. Perquè nosaltres, els senyors del Partit Popular, no creiem en el realisme màgic pressupostari. És a dir, estem davant d'un decret llei on hi ha una provisió i una dotació, no?, una dotació per fer realitat aquesta nova provisió de places. Vaja, és curiós, és exactament la mateixa dotació que el Govern va presentar als pressupostos del 2020, quan es van presentar en un powerpoint, però encara no s'ha atrevit ni ha tingut valentia política ni capacitat per presentar-los a aquesta cambra. Que no volen presentar vostès pressupostos per al 2020? Ja hi han renunciat? Si fins i tot han fet que el mateix conseller d'Interior es posi de genolls davant de la CUP i davant de Catalunya en Comú Podem per veure si així aconsegueixen suport dels pressupostos per part d'aquests grups parlamentaris, i ja han renunciat vostès a això?

Dos. No tenim pressupostos. Llavors, si hi renunciem vostès, sense pressupostos, d'on trauran els diners? Perquè tenim uns pressupostos prorrogats del 2017, que a més no tenen aquesta provisió, i per tant no es pot fer efectiu.

Llavors, si no ens serveix..., si no presenten pressupostos –punt 3–, ni pressupostos ni ens serveix la pròrroga del 2017, llavors no hi ha dotació pressupostària, d'on surten aquests diners? Com poden fer front a, precisament, aquesta ampliació de plantilla de Mossos i de Bombers? Expliqui'ns-ho, perquè em diu que sí, senyor conseller, però jo vull que m'ho expliqui, perquè sembla una mica electoralista. Jo no sé si s'està preparant ja per a noves eleccions, perquè si ja renunciem al pressupost i fan aquesta provisió de places, en fi, deixi'm que dubti.

Mirin, vostès porten aquesta legislatura –i crec que és una bona reflexió– vint-i-dos decrets llei per a la seva validació. Van presentar, com a govern, vuit propostes de llei, només se'n van aprovar dos, i fan servir un altre cop un decret llei per proveir places de funcionariat públic. Miri, és un instrument que es fa servir, que és normal, que és ordinari a la tramitació legislativa, però és un xantatge. No hi ha cap grup

de l'oposició que es pugui negar a acceptar que es necessita proveir noves places de bombers i de policies. Hi votarem a favor per responsabilitat, però deixin de fer servir aquest estri per pressionar l'oposició i després...

El president

Diputada...

Esperanza García González

...fer anuncis electoralistes.

El president

Gràcies. El torn ara és per al Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula la diputada senyora Montserrat Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, bon dia a tothom. En primer lloc, voldria fer arribar tot l'escalf a les famílies de les víctimes i persones desaparegudes per culpa del temporal de pluja que hem patit al nostre país, i enviar tot el suport i tota la força als ajuntaments, veïns i veïnes que han patit desperfectes en les seves propietats. I en segon lloc, també mostrar tot l'agraïment per part del nostre grup a tots els serveis d'emergències, seguretat, ajuntaments, voluntaris i voluntàries que han treballat, col·laborat i participat en les tasques sobrevingudes per culpa d'aquest temporal.

Ens trobem davant el debat i votació del Decret llei 14/2019, del 17 de setembre, pel qual s'autoritza la creació de 750 noves places de Mossos d'Esquadra i 250 noves places del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya. El passat mes de gener ja vam debatre un decret igual. Com ja vam dir en aquell moment i ens hi reiterem també avui, la dotació de més efectius de mossos i bombers és del tot necessària i hi donarem suport, ja que hi ha un dèficit estructural a les dos plantilles i són necessàries aquestes convocatòries de noves places que es duen a terme. Són qüestions que ja hem debatut en aquest hemicicle en diferents mocions que s'han aprovat, també en diferents preguntes que li han formulat al conseller, i també en diferents propostes de resolució que han tingut lloc a la Comissió d'Interior.

Amb aquesta nova convocatòria, com ens ha explicat el conseller, es superaran, amb els dos decrets, els més de 5.500 nous mossos i cinc-cents nous bombers de cara a les noves plantilles. Ara bé, sempre –sempre, però encara més després dels tristos esdeveniments d'aquesta última setmana–, cal que l'entrada d'aquests nous efectius serveixi per garantir un model policial modern, exemplar, democràtic i de proximitat, que ajudi a renovar el cos i que prioritzi en les seves actuacions la mediació, la proporcionalitat, i garanteixi sempre el millor servei públic i el màxim prestigi per a la policia catalana. Recordem que el Cos dels Mossos d'Esquadra té com a objectiu prioritari preservar l'exercici dels drets civils i polítics del conjunt de la ciutadania i garantir la seguretat del nostre país. Des del nostre grup entenem que a la immensa majoria dels efectius del cos els guia la vocació de servei i els valors democràtics. Per aquest motiu cal, pel bé del mateix cos i per donar resposta a la ciutadania, garantir els protocols existents, revisar qualsevol actuació que hagi pogut ser injustificada i, si és el cas, que es puguin depurar responsabilitats i se'n informi la ciutadania amb total transparència. Els Mossos han de seguir sent una policia democràtica, de la qual el conjunt de la ciutadania se'n senti orgullosa, i ser percebuts com a garants dels nostres drets i llibertats.

Pel que fa als bombers, de nou aquest estiu hem pogut comprovar amb els desgraciats incendis que van patir la Ribera d'Ebre, el Baix Ebre, les Garrigues i el Segrià –més de cinc mil hectàrees cremades– i també amb altres incendis que hi han hagut al llarg de l'any, hem pogut generar..., el patiment de tot el país per les hectàrees cremades que..., que ha tingut lloc al nostre país. Per sort, amb el sobre esforç dels bombers i amb el suport de cossos de seguretat, del voluntariat, la desgràcia no

ha estat encara més gran. Calen tasques de prevenció durant tot l'any, cal treballar per evitar que hi hagi incendis forestals, i la manca d'efectius és evidents. I per això, convocatòries com aquesta d'avui van en el camí de posar-hi solució.

Tenim també molts més reptes per assolir i fer realitat, per millorar les seguretat i les emergències del nostre país. De fet, ho hem debatut, ho hem explicat en multitud d'ocasions, tant en aquest hemicicle com a la Comissió d'Interior, que, a més a més de la manca d'efectius, també hi ha altres mancances en material, en la renovació de parcs, en la renovació de vehicles. Esperem que amb el nou pressupost del 2020 tinguem una nova oportunitat per començar a posar-hi remei, per començar a posar fil a l'agulla a totes aquestes mancances que al llarg dels anys han patit el Cos de Bombers, el Cos de Mossos d'Esquadra.

Tots som coneixedors d'aquestes mancances i dels dèficits que existeixen, i n'hem parlat, com he dit, en diversos moments, per tant, cal abordar-los i ens hem de conjurar tots i totes per seguir treballant plegades per atendre i per solucionar aquests problemes i aquests greuges. Crec que és unànime, de fet ho han dit tots els representants que han parlat, aquesta voluntat. Hem de fer-ho possible. Fem-ho amb responsabilitat i sense generar falses expectatives. La nostra tasca com a parlamentaris ha de ser la de treballar, la de pressionar i la de fer tot el possible perquè això sigui una realitat.

Amb aquesta nova convocatòria de mossos i de bombers, que és una necessitat evident i urgent..., perquè calia donar compliment i reforçar les seves plantilles, amb el compromís de millorar-ne l'organització, per tenir uns cossos de seguretat i uns cossos d'emergències exemplars i adaptats al que el país necessita, mirant cap al futur amb les millors garanties. Treballem tots per fer-ho possible. Des del nostre grup així ho farem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Ferran Roquer. Quan vulgui, diputat.

Ferran Roquer i Padrosa

Molt bé; gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, en un any aproximadament és la segona vegada que ens trobem en aquest hemicicle per convalidar un decret que incrementa el nombre de mossos d'esquadra i de bombers funcionaris de la Generalitat de Catalunya. I ens hi trobem per segon any també amb uns condicionants que fan difícil aquesta convocatòria. Estem sotmesos a la Llei de pressupostos generals de l'Estat del 2014, que impedeix incrementar el personal, i ens trobem amb una pròrroga pressupostària de la Generalitat que dificulta substancialment aquesta convocatòria. I valorem especialment aquest esforç que representa fer servir la taxa de reposició, taxa de reposició no només dels efectius del Departament d'Interior, sinó taxa de reposició que afecta tots els departaments de la Generalitat, per definició gelosos del seu personal.

I vull posar en valor el que durant tres anys, segons la memòria econòmica d'aquest decret, costarà a la Generalitat aquesta oferta pública. Costarà 75.977.000 euros, gairebé 76 milions d'euros en tres anys. Senyora García, els primers 3 milions que es gastaran el 2020 sortiran dels excedents del Servei Català de Trànsit, sortiran del cobrament de la taxa d'accidents i del cobrament d'altres taxes del Departament d'Interior. I, si no hi haguessin pressupostos, com diu la mateixa memòria econòmica, es reestructurarien les despeses del Govern. Per tant, estigui tranquil·la, que presentarem pressupostos i, si no els presentem, organitzarem la despesa.

Més endavant m'hi referiré, però aquests increments de plantilles obeeixen a un procés d'estudi que totes les decisions dels gestors de la cosa pública haurien de tenir.

Pel que fa als bombers, s'avalua les debilitats i fortaleces del Cos de Bombers, i, com a conseqüència, i partint del Pla estratègic 2017-2022, s'elabora el projecte Bombers 2025, que incrementa en 40 milions els 207 milions que preveia el pla estratègic, arribant fins als 247 milions, per satisfer diferents necessitats i diferents manques que detecta aquest estudi: manca de personal operatiu per mantenir el mínim de cada parc, que s'ha dit; manca d'inversió en infraestructures, reposició d'infraestructures, reposició de vehicles, material pels bombers i suport tècnic i administratiu.

I el mateix pla Bombers 2025 marca dues línies estratègiques, una de les quals és garantir la capacitat d'actuació dels bombers. I, en aquests objectius, dels vuit objectius, l'objectiu número 1 és disposar de personal operatiu suficient per atendre totes les situacions d'emergència en temps i manera adequats i atenent situacions de simultaneïtat, de necessitats i de circumstàncies. Per tant, aquesta convocatòria s'adequa a aquesta necessitat.

El pla de govern de la dotzena legislatura incorpora la necessitat de tenir més bombers i estableix com un indicador de l'actuació del Govern el fet de l'evolució del nombre de bombers.

Un altre compromís al qual aquest decret dona cobertura: l'acord que es va signar entre el Departament d'Interior i els sindicats representatius del cos que es va incloure en un acord de govern i que preveia, a més d'altres coses com la reducció de la jornada laboral o places de promoció interna, que s'havien de treure mil places entre l'any 2019 i l'any 2022. Amb aquesta convocatòria –amb aquesta convocatòria–, ja arribem a cinc mil efectius.

En un altre ordre de coses, però en el mateix sentit, el Síndic de Greuges fa un informe, que va presentar a la Comissió d'Interior, que va molt en la línia del que va el projecte Bombers 2025, i entre altres coses destaca aplicar un pla de xoc per dotar el Cos de Bombers de recursos humans, tècnics i d'infraestructures necessaris; demana també incloure l'acord entre sindicats i Departament d'Interior i implementar el projecte Bombers 2025.

Sembla, doncs, que tots els agents que operen en el sistema d'emergències del país han detectat la necessitat d'incrementar el nombre d'efectius. I, en aquest sentit, es van convocar 250 places el 2019, se'n convoquen 250 pel 2020, se n'havien convocat 150 el 2017, es van convocar 350 places de bombers voluntaris; en l'àmbit de la promoció, s'han convocat 194 places de bombers de primera, 117 places de caporal, 63 de sergent, 50 d'oficials i 25 de sotsinspectors.

Amb aquestes places i a l'espera de que vagin a l'escola de bombers 250 bombers de la promoció del 2019, hi ha 2.316 bombers a Catalunya. Hi ha una cosa, conseller: només hi ha quaranta-una dones. Cal que en aquesta convocatòria i les venen s'incrementi aquesta proporció. (*Aplaudiments.*) Jo crec que com a gestors de la cosa pública ens ho hem d'exigir.

Per tant, aquest decret en l'àmbit de bombers dona resposta al projecte Bombers 2025, a l'acord de govern de la dotzena legislatura, a l'acord entre els sindicats representatius del Cos de Bombers i el Departament d'Interior i a la recomanacions de l'informe del Síndic de Greuges; un exemple de cohesió i de diàleg que altres governs es podrien aplicar.

En el cas dels Mossos, l'acord de govern de la dotzena legislatura estableix també la necessitat de reforçar el model de seguretat per garantir la democràcia, la convivència i la protecció de les persones i els seus béns. I per fer-ho preveu l'increment de la plantilla de mossos d'esquadra i estableix com a indicador l'evolució del nombre d'efectius del Cos de Mossos d'Esquadra.

Ja s'ha dit, el 2006 vam quedar que en aquest país hi havia d'haver 18.267 policies –n'hem tingut com a màxim 17.138, i avui, avui, amb la incorporació dels últims quatre-cents i escaig, n'hi ha 16.904–, que és un número pensat l'any 2006 i que li han dit gairebé tots els grups parlamentaris que han parlat que cal que s'incre-

menti. S'incrementarà, perquè quan surtin aquests tres mil estarem bastant per sobre dels 18.200.

Parlant del 2006, quan es va fer el traspàs de Mossos, el *Gobierno de España...*, *que no* s'hi posa quan li truca el president Torra, tampoc s'hi posa quan els catalans li diuen: «Pagui'm els 800 milions que em deu del traspàs dels Mossos d'Esquadra perquè així els meus governants podran fer polítiques per nosaltres», tampoc s'hi posen.

Tinc la sensació que, si aquest cicle s'hagués completat, el panorama policial que hi ha avui als nostres carrers, ple de policies nacionals i guàrdies civils, que en ocasions semblen dofins del dictador, seria un altre.

Conseller, protegeixi els Mossos d'Esquadra, exigeixi que els procediments interns d'avaluació de les actuacions funcionin, i, en funció dels resultats, prengui les mesures que s'hi escaiguin. D'aquesta manera, el cos que en tantes ocasions ha garantit la seguretat dels catalans –recordem les manifestacions dels Onzes de Setembre des del 2012 fins aquí o la modèlica actuació arran dels atemptats de la Rambla del 2017– continuarà sent valorat per la ciutadania com una de les institucions més ben valorades de Catalunya.

Evidentment, donarem suport a aquest decret de convalidació, perquè sens dubte contribuirà que els ciutadans de Catalunya visquin millor perquè estaran més segurs.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat.
(*Pausa.*)

Manifestació de condol i de solidaritat amb els familiars de les víctimes de les inundacions del dia 22 d'octubre

Hem cridat a votació, un cop acabat el debat, però abans de procedir a aquesta votació, em permetran que en nom de la cambra expressi el nostre més sentit condol amb motiu de les greus inundacions ocorregudes al nostre país i alhora manifestar la nostra solidaritat amb els familiars de les víctimes i acompanyar-los en aquests moments.

Per aquest motiu, els proposo de servir un minut de silenci en senyal de dol.
(*La cambra serveix un minut de silenci.*)

Moltes gràcies.

Decret llei 14/2019, del 17 de setembre, pel qual s'autoritza la creació de 750 places del Cos de Mossos d'Esquadra i de 250 places del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya (continuació)

203-00022/12

Passem, ara sí, a la votació del Decret llei 14/2019, de la convalidació. S'entén, com saben perfectament, que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Per tant, passem a la votació.

Comença la votació.

El Decret llei 14/2019 ha quedat validat per 120 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

D'acord amb el que disposa el Reglament del Parlament, l'article 158.4, i un cop validat el decret, em correspon preguntar a la cambra si algun grup parlamentari vol tramitar aquest decret com a projecte de llei. No? (*Pausa.*)

Per tant, es dona per convalidat aquest decret, que no es tramitarà com a projecte de llei.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emergència climàtica

302-00145/12

I passem ara al següent punt de l'ordre del dia, entrem a les mocions, concretament a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emergència climàtica, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades. Quan vulgui.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Diputades, diputats, el Grup Parlamentari Socialistes valora positivament que avui el Ple del Parlament manifesti, després de palesar que estem en emergència climàtica –cosa que no vam aconseguir ara fa uns plens–, la necessitat també de crear una comissió parlamentària de seguiment de l'emergència climàtica.

Des d'aquí també vull agrair el treball en aquell Ple que no vam aconseguir aquesta declaració que va fer el diputat Pep Puig i la resta de diputats i diputades que vam participar en l'intent d'acordar una posició consensuada i majoritària.

Perquè, mirin, els efectes del canvi climàtic són perceptibles; la necessitat d'adaptar-nos és un fet. I davant de l'emergència climàtica, lo raonable és cooperar per abordar des del màxim consens possible tots els canvis que haurem de produir en els models de producció, en els models de consum, en els models de mobilitat, en els models energètics.

I per això és també, des del nostre punt de vista, important, i per això ho hem defensat –portem molt temps proposant-ho, finalment el Ple del Parlament ho va acordar–, la necessitat de celebrar a Catalunya una segona cimera de canvi climàtic, que va ser acceptada pel Govern. A la interpellació que li vaig al conseller hi va posar data; si no ho recordo malament, el 17 de gener.

Per nosaltres l'important no és la data, eh?, l'important és que se celebri l'any que ve i que se celebri bé. I què vull dir amb això? Doncs el que volem dir és que han de sortir propostes reals, propostes consensuades, propostes assumides, i que cal preparar-la correctament; no posem una data i després no siguem capaços de preparar correctament aquesta cimera. Ha de ser una cimera amb transparència, cercant la màxima participació de tots els actors econòmics, ambientals, socials i polítics per tal d'aconseguir resultats positius pel futur del nostre país.

Perquè per iniciar el camí de la descarbonització a Catalunya i arribar als objectius fixats pel 2050 cal portar al Parlament de Catalunya els pressupostos de carboni que fixa la Llei de canvi climàtic pels dos propers períodes, del 2021 al 2025 i del 2026 al 2030, amb temps suficient perquè aquest Parlament els pugui debatre i els pugui aprovar, i perquè puguin entrar en vigor, que la seva vigència sigui efectiva a partir de l'1 de gener de 2021.

També impulsar la transició cap a un sistema energètic basat en fonts d'energia renovable. Nosaltres seguim defensant la necessitat que en la propera dècada, a Catalunya, és necessari instal·lar deu mil megawatts nous d'energies renovables. I el primer pas per fer-ho és derogar el Decret 147/2009, que avui és un tap per al desenvolupament de les renovables a Catalunya. Necessitem una nova normativa que impulsi definitivament les renovables. Si no aixequem les limitacions a l'edifici i a la fotovoltaica, no arribarem als objectius fixats per la Unió Europea per a l'any 2030.

Considerem també que cal una llei que gravi les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle; ho diu també la Llei de canvi climàtic. Només fent pagar per les emissions serem capaços de desenvolupar tecnologies verdes tant a la indústria com en el transport, i la recaptació d'aquesta nova fiscalitat i, sobretot, el seu retorn a la societat, en el conjunt dels actors, han de ser transparents i perceptibles de manera clara i amb mesures concretes; per exemple: renovació de les flotes de distribució –el que coneixem com «la repartició de la darrera milla»; aquí tenim un problema, per tant creiem que s'ha de subvencionar aquesta renovació de flota–; subvenció per renovar

els vehicles més contaminants; augments de les aportacions al transport públic; la construcció efectiva del bus-VAO; l'electrificació del transport –exemples, eh?

En definitiva, el que proposem en aquesta moció és tractar de buscar –i sobre-tot amb la cimera de canvi climàtic– i acordar grans consensos de país per revertir i adaptar-nos al canvi climàtic.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, el diputat Marc Sanglas, del Grup Republicà.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Vicepresident, diputats, diputades, en tot cas, exposo el posicionament d'aquest grup parlamentari en substitució del company Ferran Civit, que és qui acostuma a portar els temes de canvi climàtic, però, degut a l'impacte de les pluges en el seu municipi, l'Espluga de Francolí, està allà, a peu de territori, i per tant, diguem-ne, el substitueixo en la seva intervenció. Segurament no ho faré tan bé com ell, perquè aquests temes els domina molt millor, però, en tot cas, el fet dels aiguats produïts a l'Espluga, i a la resta del país també –vull dir, segurament l'impacte al Camp de Tarragona ha estat major–, ens permet posar el focus sobre un tema que ens ha de preocupar: aquests aiguats, aquests canvis en fenòmens atmosfèrics que algú ens deia que no es produïen mai, que no hi havien afectacions sobre el dia a dia..., queda clar que és evident que el canvi climàtic està aquí i ha vingut per quedar-se, i que no canviarà o no marxarà si des dels diferents llocs, i començant per les actituds personals, no iniciem un canvi en els mecanismes del dia a dia que tenim tots al nostre abast. Per tant, creiem que aquests fenòmens meteorològics han de servir per fer agafar consciència al conjunt de la ciutadania, perquè queda clar que el canvi climàtic existeix i que ens afecta.

I també ha de quedar clar que, quan algunes vegades les administracions prenen decisions pel que fa a les afectacions en matèria d'aiguats o de vingudes d'aigua, que a vegades poden semblar decisions a vegades un pèl exagerades, després passen aquestes coses. I, en tot cas, després ens en penedim i després ens lamentem de que passin certs fenòmens, però la permissivitat en certes activitats o en les construccions en certs llocs després comporta certs riscos que després ningú vol assumir. I, per tant, cal que hi hagi un compromís global per lluitar contra aquestes situacions i, en tot cas, ser-ne conscients quan es produeixen aquestes situacions i amb les prè-vies que ho poden produir.

Entrant ja en el que planteja la moció..., i, en tot cas, volia agrair al senyor Terrades la capacitat, diguem-ne, d'interlocució i la capacitat de poder arribar a l'acceptació d'algunes esmenes i de transacció d'algunes altres i, en tot cas, anunciar el vot favorable del Grup Republicà al conjunt dels cinc punts. Creiem, tal com exposava el senyor Terrades en la seva exposició..., els temes de la lluita contra el canvi climàtic no poden ser fruit d'una lluita partidista, que en tot cas el que cal és arribar a aquests grans consensos. Demanava el senyor Terrades en la cimera del canvi climàtic que s'ha de fer l'any vinent. Creiem que és així; no pot ser una arma llancívola en cap de les administracions que tenen competències en aquesta matèria, sinó que es tracta precisament d'arribar a aquests consensos. Consensos en l'Administració que ens han de portar, doncs, segurament, a traslladar aquesta imatge també a la ciutadania que ens ha de permetre..., hi insisteixo, hi ha un canvi d'actituds a nivell personal que ens han de permetre treballar contra el canvi climàtic.

Creiem que són importants algunes de les esmenes que hem introduït en el text, en les transaccions, com el fet de la declaració. Creiem que valia la pena que aquest Parlament es pronunciés i fes aquesta declaració de la situació d'emergència climàtica; creiem que és important, i, per tant, volíem ressaltar-ho, més enllà de crear aquesta comissió parlamentària que es demanava, que també és important, però que hi hagués una declaració formal sobre el tema de l'emergència climàtica.

Sabem, hi insistim, que aquesta crisi ecològica global, causada, diguem-ne, en tot el planeta –i, per tant, tindrà un abast a tot el planeta; ho estem veient, hi insisteixo, en fenòmens meteorològics que es produeixen al país, però també es produeixen a fora– ens ha de posar en alerta. Veiem que els recursos naturals del país, del món, del planeta, són finits i que, per tant, el canvi climàtic els afecta. Certes actuacions que puguin tenir lloc en un punt del planeta, encara que pugui semblar que no tenen cap intervenció sobre el nostre..., sí que la tenen. Qualsevol actuació en d'altres àmbits acaba provocant un escalfament global, acaba provocant una actuació en qualsevol altre punt del planeta.

Per tant, estem davant d'una situació global, calen solucions globals, però també amb una actuació local. I, per tant, des d'aquest punt de vista, creiem que cal seguir lluitant i creiem que aquesta proposta de resolució posa també un granet de sorra en fer possible la finalització o, almenys, el nostre granet de sorra contra aquesta lluita del canvi climàtic.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del diputat Josep Puig, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Josep Puig i Boix

Gràcies, vicepresident; gràcies, diputats. Els fenòmens que estem vivint aquests dies no són res que no ens haguessin advertit des dels primers informes del Grup Intergovernamental sobre el Canvi Climàtic; fenòmens meteorològics més intensos i més freqüentment. Per tant, és responsabilitat de tots nosaltres fer-hi front. Permeteu-me que faci unes reflexions respecte a tot plegat.

Aquesta moció que debatem avui resumeix perfectament un grapat de despropòsits que he viscut en aquest Parlament des que vaig començar a exercir com a parlamentari, ara fa justament cinc mesos. Permeteu-me que ho resumeixi en tres actes, aquest joc de disbarats en què s'ha convertit el que havia de ser la declaració d'emergència climàtica d'aquest Parlament.

El primer acte. Només arribar al Parlament, em vaig posar a treballar per fer possible que es pogués fer una declaració d'emergència climàtica *del* Parlament. Per això es va redactar un primer esborrany de declaració, que després d'un grapat de converses, amb multitud d'actors, tant d'aquest Parlament com de fora, es va convertir en el text de declaració; en vam arribar a fer una vintena d'esborranys. Com segurament deveu saber, la declaració no es va poder llegir al plenari, donat que un parell de grups no ho van voler, tot i que el text incorporava aportacions que havien fet. Una manera de fer, al meu entendre, ben poc encertada i un xic mal educada, ja que ni tan sols van donar resposta a diferents correus electrònics que personalment els vaig adreçar. Una actuació ben infantil, crec jo, com aquelles que descrivia ja als anys vint en Vladímir Ílitx Lenin, el líder de la revolució bolxevic, quan va retratar, en la seva coneguda obra, l'esquerranisme: «la malaltia infantil del comunisme».

Segon acte. Al mig de tot plegat, surt el Grup dels Socialistes i, en comptes de posar en pràctica el valor del socialisme històric, la cooperació, s'afanya a posar en pràctica el valor contrari, la competició, i presenta una interpellació, amb la consegüent moció, sobre emergència climàtica, en la que originalment incorporava bona part del text de la frustrada declaració, que havia estat elaborat amb la participació de múltiples persones, de moltes persones. I no solament això, que si es vol és anecdòtic, sinó que la moció presentada crec que desenfoca el problema, ja que tota moció té la funció d'instar el Govern, mentre que la declaració tenia per objectiu que el Parlament es declarés ell mateix en emergència climàtica i obrés en conseqüència. El Govern ja va declarar l'emergència climàtica el 14 de maig, i el passat 17 de se-

tembre va aprovar un acord per donar suport a les accions adreçades a la lluita contra el canvi climàtic; per tant, té molta feina per davant.

I tercer acte. Havent preparat esmenes a la moció, incorporant bona part del text de la frustrada declaració, entra en escena un cos corporatiu que s'autoatorga la potestat de dir què pot o no pot contenir una esmena a una moció, i acaba de destarotar tot el procés d'esmena a la moció.

Resultat d'aquest joc de disbarats en tres actes és la moció que avui debatem i que no comporta cap compromís concret per a aquest Parlament ni per als grups que el conformen ni dels seus membres. Això sí, instem el Govern del país a que faci tot un seguit de coses, mentre no ens comprometem nosaltres mateixes a actuar davant de la crisi climàtica i ens escapolim de la nostra responsabilitat per fer front a l'emergència climàtica en tant que membres d'aquest Parlament. I la nostra responsabilitat és fer realitat que aquest Parlament es declari en emergència climàtica i batalli a la primera línia per afrontar la gravíssima crisi climàtica causada per l'addició a la crema de materials fòssils per disposar d'energia.

Finalment, pel que fa a la moció, agrair la disposició del diputat Jordi Terrades a acceptar i transaccionar les esmenes, i anunciar que votarem a favor de la moció.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, el diputat David Bertran, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

David Bertran Román

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades, el canvi climàtic que comporta aquest escalfament global associat a la mà de l'home és un fet que ja fa temps que ha estat demostrat científicament i que té unes potencials conseqüències negatives associades molt greus de cara al futur; tot això, si no és que treballem entre tots per a prevenir-les.

Amb el ritme d'emissions de gasos d'efecte d'hivernacle dels darrers anys, el temor era, seria que el nostre planeta augmentés la seva temperatura entre tres i quatre graus per a l'any 2100, una situació que tindria –i ja comencem a veure'n– efectes devastadors pel que fa a pujades del nivell del mar, baixada de la producció agrària o desastres naturals, com inundacions i incendis forestals.

Afortunadament, d'una banda, a la cimera de París del 2015, una de les grans fites en política internacional i on la Unió Europea va tenir un paper cabdal, es va aconseguir posar d'acord països tan dispars com la Xina, els Estats Units, Índia, Rússia i Alemanya, els quals només entre ells ja compten per un 55 per cent d'aquestes emissions a nivell global, i es va aconseguir que la pràctica totalitat dels estats del món acceptessin prendre mesures perquè el nivell de temperatura no pugés dels dos graus per al 2100.

Els acords de París deien que totes les administracions i la ciutadania en el seu conjunt hem de posar el nostre granet de sorra per a la conscienciació de la societat i fer mans i mànigues per aconseguir aquests objectius.

Estem d'acord, per tant, que el Govern treballi amb el comitè d'experts de reconegut prestigi sobre el canvi climàtic nomenat per aquest Parlament i que es presenti un informe sobre la petjada de carboni a Catalunya, així com que es desenvolupin aquests pressupostos de carboni del 2021 al 2030 per a poder complir i fiscalitzar l'acció del Govern per a arribar, doncs, a la reducció que ja es demana, del 40 per cent, establerta per la Unió Europea per a aquest any 2030.

D'igual forma, també votarem favorablement al punt 4, sobre la derogació del Decret 147/2009, que es va desenvolupar, doncs, com te diu l'any, el 2009, on hi havia el tripartit. Per tant, doncs, hi havia el Govern del PSC i els governs subsegüents han optat per mantenir-lo. És un decret que ha impedit que, a Catalunya, les energies

renovables eòlica i solar fotovoltaica es desenvolupessin a un bon ritme i de forma extensa.

De fet, a Catalunya només comptem amb un 2 per cent del total del parc eòlic de tota Espanya. I pel que fa a fotovoltaica, estem clarament per sota d'altres comunitats autònomes, com Castella - la Manxa, Andalusia, Extremadura, Castella i Lleó o Múrcia. Veiem amb preocupació, doncs, com ara mateix, el mix energètic a Catalunya compta només amb un 9 per cent d'energies renovables, quan la Unió Europea demana que aquest mix sigui d'un 32 per cent per d'aquí a deu anys; queda molta feina. Pel que fa, doncs, a aquesta necessària descarbonització de l'economia, és cert que els experts diuen que cal taxar aquestes activitats que emeten gasos d'efecte hivernacle, donat que produeixen aquestes externalitats negatives, que repercuteixen en el conjunt de la societat.

I en aquest sentit, de fet, la Unió Europea ja ha desenvolupat legislació al respecte, pel que fa als drets d'emissió de cada estat membre. I veiem que sectors com el de les aerolínies o de les empreses industrials a tot el conjunt d'Espanya, inclosa Catalunya, ja paguen per aquestes emissions de CO2 a través del mercat d'emissions. Per tant, amb el que proposa el PSC a la seva moció, al cinquè punt de la seva moció, de posar un nou impost sobre aquestes activitats econòmiques només a Catalunya, estariem imposant –si l'acceptéssim– un marc d'actuació discriminatori per a les empreses catalanes, que ja paguen, de fet, per les seves emissions, i que veurien com perden competitivitat de forma injusta respecte a la resta de comunitats autònomes, que són el seu principal mercat.

És evident, per exemple, que si una empresa industrial veu com se li aplica aquest impost específic, que només hi ha a Catalunya, a l'àrea metropolitana de Barcelona, amb tota racionalitat econòmica, optarà per traslladar la seva producció a d'altres comunitats autònomes, per evitar aquesta sobreimposició. I és prou obvi que aquesta taxació serà del tot inútil, donat que els gasos d'efecte hivernacle continuaran afectant-nos d'igual forma. Aquests gasos –i el canvi climàtic en el seu conjunt– no es paren a l'Aragó o a la Comunitat Valenciana, no va per regions.

Com he dit, i en definitiva, la lluita contra el canvi climàtic és cabdal i cal actuar-hi des de tots els àmbits possibles, però cal fer-ho amb racionalitat, actuant localment quan això sigui el més eficient, però també actuant més globalment, quan això sigui el més eficaç. Per tant, des d'aquesta Administració té tot el sentit del món que actuem conscienciant la població i fomentant proactivament el desenvolupament de tecnologies de baixa emissió de carboni, així com energies renovables. I d'igual forma, també té tot el sentit que actuem a nivell estatal, i sobretot, supranacional, per aconseguir posar-li un preu efectiu a aquestes externalitats negatives, sense que això comporti una desigualtat d'oportunitats per a les nostres empreses i per a la nostra economia en el seu conjunt.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del diputat Lucas Ferro, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, ja avanço, abans de començar el debat, que compartim tots els punts de la moció i que hi votarem a favor, però m'agradaria centrar la meua intervenció no només en els punts de la moció, sinó en una actitud que jo crec que és recurrent per part del Govern, i que crec que bloqueja l'acció legislativa d'aquest Parlament. I és que ja tenim consensos, en aquest Parlament, sobre línies generals i concretes d'actuació en matèria de canvi climàtic, d'emergència climàtica i de transició energètica, l'únic és que tenim un Govern al que se la bufa si s'aproven les mocions o no s'aproven, que no fa res, i que ens obliga a la resta de grups parlamentaris a que, cada cop que volem parlar de transició

energètica i de canvi climàtic, agafem punts de mocions que hem aprovat dues, tres, cinc, deu vegades, i a tornar-los a posar, tornar-los a posar sobre la taula i a exigir que, si us plau, que estaria bé que algun cop el Govern assumís que les mocions que s'aproven s'han de traduir en polítiques públiques en aquest país.

Parlem de nou de la derogació del Decret 147/2009. Dos mil nou. Un decret que ha provocat deu anys perduts en matèria d'energies renovables; deu anys en què Catalunya no ha instal·lat pràcticament potència elèctrica renovable i que ens ha fet perdre deu anys, que eren claus per poder complir els objectius europeus en matèria d'energies renovables que incomplirem, i que no ha comportat, per part dels diferents governs en aquests deu anys una reflexió mínimament seriosa. El podríem haver derogat el 2010, el 2011, el 2012..., els efectes del decret eren clars des de fa anys. I avui, almenys, el que esperem és que el compromís dels grups que doneu suport al Govern de derogar-lo en menys de tres mesos es pugui complir, i que no haguem d'estar al Ple de gener, de febrer, de març del 2020 exigint, si us plau, que es compleixi, perquè aquest punt el vam votar, que jo recordi, com a mínim, al juliol d'enguany, i com a mínim, algun cop més durant les últimes dues legislatures.

I per tant, exigir-nos una mica que el mateix Govern que surt en una roda de premsa a parlar d'emergència climàtica, senti l'emergència i senti la urgència de traduir en polítiques públiques el que diu. Perquè, en el fons, la moció que planteja i que compartim, és un debat, creiem, de mínims. Un debat de com donem una resposta de mínims sobre els consensos que ja tenim en aquest Parlament davant de l'emergència climàtica.

Parlem també dels pressupostos de carboni, que no és la primera vegada que apareix, i que espero que sigui l'última, i que té a veure amb una cosa molt senzilla: que potser ja n'hi ha prou de dir a totes les rodes de premsa l'orgullosos que estem, com a Govern, de tenir una llei de canvi climàtic tan ambiciosa, i assumim que cal desplegar-la alguna vegada. Si el 2021 tenim pressupostos de carboni, enhorabona, esperem tenir-los, però, per tenir-los, cal que el Govern els faci efectius, que no és la primera moció en què li demanem.

I en el tema de la fiscalitat verda, m'agradaria fer dos comentaris. El primer, si despleguem la Llei de canvi climàtic en matèria de fiscalitat verda enguany, i la podem aplicar l'any que ve o l'altre, millor –recordar-ho. I el segon, un comentari del senyor Bertran, de Ciutadans: està molt bé dir que si les empreses a Catalunya paguen impostos per la contaminació que fan –que, per altra banda, és el criteri de les directives europees– és un greuge; potser el que és un greuge és que hagueu transformat la comunitat de Madrid en un paradís fiscal, que competeix a la baixa en drets, com el dret a tenir un medi ambient saludable i a finançar la transició energètica en aquest país. Potser el debat és justament a la inversa de com el plantegeu.

I l'únic que demanem avui, que donem suport a la moció del PSC, és que el Govern s'arromanguí i faci la feina.

I una segona qüestió: que recuperem l'ambició per pensar polítiques públiques de futur. Aquests dies he estat repassant els programes electorals del 10 de novembre. I no vull fer excessiu electoralisme, però, clar, cal que siguem ambiciosos des de Catalunya també, per empènyer els futurs governs de l'Estat que hi hauran.

Seguim tenint, senyors del Partit Socialista, programes poc ambiciosos, amb objectius indefinits, sense propostes de fiscalitat verda concretes, com les que demaneu en les vostres mocions i en els vostres programes electorals. I objectius a vint, trenta anys, residus zero el 2050. No defensaríeu avui, una estratègia de residus zero el 2050, i no la defensareu quan es porti el projecte de llei a Catalunya.

Siguem ambiciosos i recuperem l'ambició a tots els nivells administratius i polítics, de fer polítiques públiques valentes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn de la diputada Natàlia Sànchez, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Natàlia Sànchez Dipp

Bon dia, diputats, diputades. També nosaltres ho deixem clar: votarem a favor d'aquesta moció, però volem constatar qüestions que ja s'han dit, i constatar una qüestió important, que és la limitació de sobirania que representa estar sotmesos a un estat espanyol que per terra, mar i aire suspèn i anul·la constantment les lleis aprovades.

Perquè, senyor Terrades, sap millor que jo que el que planteja ja té consensos amplíssims en aquesta cambra, que hi ha una llei de canvi climàtic que està intervenint per l'Estat i, per tant, assenyalar aquesta qüestió, que la lluita contra el canvi climàtic, que la lluita per l'emergència climàtica s'haurà de fer de forma autònoma i de forma independent a l'Estat espanyol, que no treballa precisament per lluitar contra el canvi climàtic.

I em fixaré també en una qüestió concreta, en el punt 4. Hi estem totalment d'acord en la derogació del decret i en avançar cap a un model energètic desnuclearitzat. El febrer del 2019, el seu Govern, el Govern de Pedro Sánchez, pactava amb les empreses de l'IBEX la pròrroga de les centrals nuclears d'esquena al territori. I ho sap perfectament això. Com encaixa? Com encaixa una proposta del PSC que pretén i que diu i s'omple la boca d'un model energètic desnuclearitzat, quan tenim un govern de l'Estat que el que està fent és aplicar pròrrogues a les centrals nuclears que ja estan obsoletes i que, a més a més, van en contra de la Llei de canvi climàtic?

Nosaltres creiem que calen canvis radicals, canvis valents, canvis que posin..., que estiguin a l'alçada de les circumstàncies i que recullin la veu de la gent, de la gent organitzada al territori. Ens agradaria veure mesures com una moratòria immediata a les incineradores, que sabem que el Departament de Territori no tirarà endavant. De fet, el Departament de Territori, debatem sobre emergència climàtica i ni tan sols es presenta al debat parlamentari. És aquest el cas que en fa el senyor Damià Calvet, per tant, poques expectatives en les mocions que aprovem avui.

I finalment –i acabo–, quan llegia lo de la comissió parlamentària, el seguiment de l'emergència climàtica, que, hi insisteixo, hi votarem a favor, he pensat: «Ostres, l'emergència climàtica, milers i milers de persones sortint al carrer per denunciar i per reclamar un futur digne i saludable per les seves vides...», i he pensat: «Ostres, una comissió parlamentària, quin gran encert.» Bé, també m'ha fet pensar que davant de la brutalitat policial es crea una comissió que tampoc servirà de gaire res.

Accions valentes, si us plau. I amb això, segur que ens podem trobar molts dels grups que estem aquí.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Diputats i diputades, em permetran una consideració prèvia, perquè hi ha hagut alguna intervenció que per fer evident l'existència del canvi climàtic, s'ha referit als episodis tempestuosos que hem tingut durant el dia d'ahir o la matinada d'abans-d'ahir. Jo crec que val la pena explicitar que hem de fugir de tòpics. Són precisament els exemples puntuals per demostrar una cosa que no és puntual, el que mina la credibilitat de la realitat i de l'existència del canvi climàtic.

Les expressions com «avui fa calor, es culpa del canvi climàtic» o «avui plou, es culpa del canvi climàtic» són precisament les que minen la credibilitat d'un procés que no es visualitza un dia, en un determinat moment, sinó que és un procés absolutament tendenciós i que no es pot simplificar en l'anècdota que pot representar o un

dia calorós –fins i tot una setmana calorosa– o una tempesta en un moment determinat. Sí, des del punt de vista global, un conjunt de tempestes poden ser simptomàtiques del canvi climàtic; primera qüestió.

Segona qüestió –també ja s'ha dit, eh? És una moció, la que es proposa, més gestual que no pas pràctica. No hi han compromisos concrets, més enllà d'aquesta declaració i més enllà del punt 4, en el qual discreparem en algun aspecte, perquè sovint l'esquerra té la temptació o les esquerres tenen la temptació d'arreglar les coses o bé posant impostos, que és el que fa aquesta moció, o bé prohibint coses, que és lo que fa la moció que ve a continuació. Nosaltres no donarem suport a l'impost que es planteja aquí, creiem que hi ha altres fórmules per actuar-hi. Però després, amb relació al punt 4, lamento trencar, doncs, aquesta certa unanimitat.

Nosaltres estem d'acord a aixecar el Decret 147, que el que ha significat ha sigut una barrera impressionant per al desenvolupament de les energies renovables. Nosaltres som favorables a desenvolupar les energies renovables, però la desnuclearització no hi té absolutament res a veure, al contrari, precisament l'energia nuclear és la que aporta menys a la generació de gasos d'efecte d'hivernacle. I per tant, la que influeix menys en el canvi climàtic i la que pot resoldre els problemes de subministrament d'energia elèctrica, quan, com aquí, no s'han pogut desenvolupar les energies renovables.

Per tant, en aquest punt, tot i estar d'acord amb la derogació d'aquest decret, nosaltres ens abstindrem.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. En darrer lloc, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat proponent, Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Saben els grups que han esmenat que no els acceptarem les esmenes 2 i 5; la 5 bàsicament perquè posa deures al Govern d'Espanya i nosaltres creiem que el que cal és presentar aquestes propostes en el Congrés dels Diputats o bé a la Comissió Mixta entre el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya per trobar els camins, que alguns ja estaven encetats, i buscar les solucions.

El senyor Puig ens ha fet una dissertació de com veu el Parlament des de que ara fa cinc mesos és diputat. Ja li he explicat, jo, en les converses de passadís que hem tingut, que en els darrers set anys el Grup Parlamentari Socialistes ha fet dues propostes: la celebració d'una segona cimera de canvi climàtic i la necessitat que en aquest Parlament hi hagués una comissió o una subcomissió que tractés dels temes d'energia i de canvi climàtic, i que fins ara el grup al que vostè pertany i el Govern al que vostè dona suport no ho veien del tot clar..., bé, no ho veien bé, sempre hi havien votat en contra. Ara ens felicitem que això hagi canviat. Respectem el criteri també, senyor Puig, del cos de juristes del Parlament.

Senyor Ferro, jo no sé si nosaltres som més verds o menys que vostès, l'únic que sé és que en la darrera campanya electoral es van analitzar per part de Greenpeace, per exemple, els programes electorals de tothom i resulta que el que feia propostes més verdes, eh?, era el que proposava el Partit Socialista Obrer Espanyol.

I no voldria acabar aquests vint-i-set segons que em queden..., per afirmar que avui és un dia important per aquest país. Amb l'exhumació del general Franco, la democràcia es reforça amb dignitat. No era de rebut que el dictador tingués un monument on se li rendia homenatge. Tanquem un capítol fosc de la història d'aquest país. Ara segueix tocant, diputades i diputats, que tothom tingui les restes dels seus morts en un lloc digne, amb noms i cognoms.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

He cridat a votació.

(*Marina Bravo Sobrino demana per parlar.*) Digui, senyora Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Per demanar votació separada del punt número 5.

El president

Molt bé. Alguna petició més? (*Pausa.*) No? (*Veus de fons.*) Sí, senyor Rodríguez; el 4? (*Pausa.*) Molt bé.

Doncs votarem primer el punt 4, després el 5 i la resta de la moció. D'acord? (*Pausa.*)

Passem, doncs, a la votació del punt número 4 –punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 90 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els residus plàstics

302-00149/12

I passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els residus plàstics, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

(*Pausa llarga.*)

Lucas Silvano Ferro Solé

M'hi poso? (*Pausa.*) D'acord; perfecte. Moltes gràcies, president. El repte de la transició ecològica no és només el repte de l'emergència climàtica i la lluita contra el canvi climàtic; segurament hi ha reptes que també són centrals dels que se'n parla poc, com la protecció de la biodiversitat o l'excessiu ús, l'ús abusiu de recursos naturals, i la generació de residus.

I, per tant, hi ha un repte associat a l'emergència climàtica i associat a la necessària transició ecològica que és el d'aconseguir tancar el cercle de l'economia i no llençar com a residus o incinerar com a residus allò que segueixen sent recursos. I anem tard. Ho deia abans a la moció del senyor Terrades, ho repeteixo ara: la veritat és que anem tard. Però també vull dir que si aconseguim aquest any aprovar una llei de residus que sigui ambiciosa, que es fixi objectius ambiciosos i mesures valentes per tal de combatre el malbaratament de recursos en aquest país i la generació de residus en aquest país, segurament podrem dir que haurà valgut la pena la legislatura en matèria de residus. Esperem que així pugui ser, perquè fa massa anys que està tancada en un calaix.

Avui es recicla pràcticament el mateix que fa deu anys i es produeixen els mateixos quilowatts d'energies renovables pràcticament que fa deu anys. I, per tant, segurament hauríem de fer una anàlisi de què ha passat durant aquests deu anys en matèria d'acció de govern i hauríem de concloure que han sigut deu anys perduts per massa coses en aquest país.

Tenim una política de residus pròpia d'una societat que viu despreocupada dels residus que genera; una política de residus que és bàsicament una política de gestió

d'escombraries. I crec honestament que, mirant la societat on vivim, no sembla que vivim en una societat despreocupada dels efectes sobre el clima i sobre el medi ambient de les nostres accions. I, per tant, el que tenim és un govern poc ambiciós, poc treballador i poc preocupat per la gestió de residus, més que una societat. I la Llei de residus que tenim ja no dona més de si i cal que la pensem, i cal que la pensem al caliu de les noves directives europees, al caliu de les noves lleis de residus que estan havent-hi a l'Estat, com la de les Balears, que són valentes, que són ambicioses, que fixen objectius claus clars i que fixen criteris clars.

Jo crec que el repte principal de la llei de residus que demanem que s'aprovi en aquest Parlament durant aquesta legislatura és transformar en llei allò que ens han ensenyat sempre a l'escola, que és que primer es redueix, després es reutilitza i després es recicla. I a Catalunya seguim sent incapaços de reduir, produïm cada cop més residus i cada cop tenim més problemes ecològics i més problemes sobre la salut pública derivats dels residus. No és que no reutilitzem, és que cada cop reutilitzem menys, quan hauria de ser la segona prioritat de la política de residus a Catalunya. El 2010 una de cada tres ampolles..., bé, un de cada tres envasos es reutilitzava; avui estem en un de cada sis, a menys de la meitat en només deu anys. Això també té a veure amb la inacció d'aquest Govern. I ens hem estancat, com deia abans, en matèria de reciclatge. I d'aquí, molts dels conflictes que estem vivint arreu del territori de Catalunya: cimenteres cremant residus que afecten la salut pública, una onada per convertir centrals tèrmiques incineradores en incineradores de residus degut a la seva baixa utilitat pública o projectes d'ampliació d'abocadors arreu de Catalunya. I fins que no resolguem legislativament una proposta ambiciosa sobre residus seguiran apareixent aquests projectes arreu del territori.

I, per tant, volem reconstruir aquesta jerarquia. Primer, hem de reduir recursos, després hem de reutilitzar i després hem de reciclar. I ho volem fer amb elements i amb criteris molt concrets. I en citaré un parell. La responsabilitat ampliada del productor, que vol dir una cosa molt senzilla, que quan un productor d'envasos posa un envàs en circulació se n'ha de fer responsable durant tot el seu cicle de vida. Fiscalitat verda, que vol dir una cosa que va relacionada amb la responsabilitat dels productors, que és que qui contamina paga, que no pot ser que sempre comencen la casa per la teulada on sigui la ciutadania i els consumidors, molts d'ells sense instruments per poder fer consums alternatius, sobre els que recaigui la responsabilitat de la contaminació que no generen. I després cal impulsar mesures valentes que permetin reduir el malbaratament de recursos; prohibir els plàstics d'un sol ús, els microplàstics; substituir productes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que no són d'un sol ús per productes reutilitzables, i –i amb això ja acabo– estudiar implantar a Catalunya un sistema de depòsit, devolució i retorn perquè la ciutadania de Catalunya pugui dipositar els seus envasos i se'ls hi retornin.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, el diputat Jordi Terrades, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Ja li avanço que donarem suport a la moció tal com ha quedat al final, perquè creiem que és un debat que no comença ni clou avui aquí, que serà important en els propers mesos. Perquè, mirin, tant l'estratègia del Pla d'acció per una economia circular com la recent directiva europea, la 904/2019, que va aprovar el Parlament Europeu, i també les declaracions del Consell del 5 de juny del 2019, el que hem conegut, diguem-ne, de manera planera com la Llei de plàstics d'un sol ús,

introdueixen nous paradigmes per la gestió dels plàstics. Són regulacions molt importants per avançar, però que ara haurem de fer l'esforç de transposar a la normativa estatal i autonòmica, per tant al Congrés dels Diputats i al Parlament de Catalunya, ambdós governs, que ho hauran de legislar.

Tots sabem..., els posaré un exemple, no? El 80-85 per cent dels residus considerats *basura* residu marí són plàstics, eh? Per tant, ja sabem i és clar on hem de concentrar els esforços..., o un dels esforços importants de la nova llei de residus de Catalunya –la que tenim ja està un pèl obsoleta, no?

I probablement el que hem de fer és transposar a la normativa autonòmica aquesta directiva europea i ser capaços, perquè jo crec que les capacitats legislatives del Parlament ho permeten, d'anar un pèl més enllà, no?, i ampliar alguns dels pressupòsits d'aquesta directiva, sobretot dirigida a protegir la salut de la ciutadania. D'aquí, s'entenen les dues esmenes que el meu grup parlamentari ha presentat, no?

Creiem que es tracta d'incloure a la nova normativa de residus informació a la ciutadania referent a les substàncies químiques que es troben en els plàstics, aquestes substàncies amb capacitat d'alterar el sistema endocrí, no?, i que poden ser molt perjudicials no només pel benestar de les persones i de les famílies, sinó pel sistema de salut pública.

Haurem d'abordar també..., i haurem de fer comparèixer, quan es tracti la nova llei de residus, experts per tal d'aprofundir en el nou concepte d'economia circular, perquè, a vegades, introduir tots els elements que en aquests moments s'estan produint i estan en el mercat en l'economia circular pot acabar provocant problemes justament en el que jo els parlava abans, a la salut de les persones, a la salut del medi.

Llegia recentment una recent tesi doctoral d'una advocadessa, Estela Gutiérrez –que, per cert, l'ha tret amb «sobressalient» *cum laude*– que reflexionava –una catalana–, sobre la necessitat de regular normativament des d'un punt de vista de les competències que tenim en aquest Parlament, la Generalitat de Catalunya, però també a nivell global, de la Unió Europea i d'altres tipus d'organismes, per ser capaços d'abordar aquest fenomen des d'una escala global.

Aquestes són les qüestions que haurem de debatre, no?, també, en la nova llei de residus. Com som capaços, en aquest nou paradigma també d'economia circular, de regular la vida, i per tant, la traçabilitat del producte, no?, aplicant una cosa que jo crec que cada cop més hauríem de ser capaços d'introduir en el debat, que és la intel·ligència ecològica de tots nosaltres; també dels productors, no?

Creiem que caldrà analitzar tots aquests nous paradigmes en la nova llei de residus, perquè el que ens hi estem jugant, des del nostre punt de vista, i en el que hauríem de posar el focus és com traïem al mercat productes, com en retirem, com gestionem millor el que estem produint per garantir un bé que, des de la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és essencial, que és preservar la salut de les persones i preservar també la salut del medi natural que ens envolta a tots nosaltres.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del diputat Francisco Javier Domínguez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gracias, *president*. Bueno, al final una moción sobre residuos plásticos se ha convertido en una moción en que hay unos cuantos temas más que son interesantes, aunque no sean residuos plásticos.

El primero es que se pide en esta moción presentar resultados del Plan de acción sobre la prevención del derroche alimentario, del *malbaratament*. Correcto, pero no son plásticos.

Y después también se habla de crear un grupo de trabajo para tratar la mejora de la gestión de los residuos de envases y, sobre todo, su financiación. También correcto. Sobre este tema se está hablando mucho, y no está claro qué nos interesa más, si seguir con la mejora de la recogida selectiva o introducir el sistema de depósito y retorno, o las dos cosas. Por lo tanto, es un tema que es también interesante que salga.

Y sobre todo se habla de la futura ley de residuos, que es el grueso de la moción. Ya anticipo que daremos apoyo a esta moción.

Es evidente que producimos una cantidad indecente de residuos, aparte de que estamos estancados en el porcentaje de reciclaje. Un aspecto muy grave que es importante destacar es que están aumentando los residuos plásticos en el medio, y de manera preocupante en el medio marino, y la única solución que tenemos en nuestras manos es disminuir los plásticos donde no queremos que estén, aumentando la recogida, el reciclaje y reduciendo el uso de plásticos.

Desde Ciudadanos, llevamos años con una postura muy clara: a favor de la prohibición de los plásticos de un solo uso, estamos por mejorar la eficiencia en la recogida selectiva, y en general, estamos por aplicar el concepto de economía circular. Pero hay que ir un poquito más allá. Además de prohibir, que es imprescindible en algunos casos, hay que promover activamente las alternativas: garantizar que los materiales alternativos son seguros e inocuos para la salud, especialmente los aditivos en los plásticos. Si no es así, si no lo garantizamos, fracasaremos. También tenemos que garantizar que la alternativa es viable económicamente, porque si no es viable, fracasaremos. Y también tenemos que asegurar la buena acogida por parte de los ciudadanos con sensibilización y pedagogía: si no lo hacemos así, fracasaremos también.

En este sentido, me ha resultado muy positiva una iniciativa de reciclaje 5.0, a la que se ha sumado la Rovira i Virgili de Tarragona y también se está haciendo en la UPC, en Igualada, en Granollers y en la comarca del Pla de l'Estany. Son unas papeleras inteligentes que te reconocen el tipo de envase, reconocen al usuario, incluso te dan unos puntos que luego puedes cambiar por abonos del autobús o del tren, o por proyectos medioambientales. Esta iniciativa incide en la población más joven, que es imprescindible que se involucre.

En resumen, necesitamos una ley de residuos. Señores del Govern –que no veo a ninguno, pero me dirijo a ellos–, se les acumula la faena. Presenten ya un proyecto de ley de residuos que incluya todo lo que estamos hablando aquí y mucho más. Presenten un texto concreto y que todos podamos estudiar y aportar mejoras. ¿Nos interesa aplicar un sistema de depósito y retorno de envases? ¿En qué casos nos interesa y en qué casos no? La prueba piloto de Cadaqués de 2018 de depósito y retorno ¿es realmente extrapolable al resto de Cataluña? Hay bastantes dudas sobre este tema. ¿Hay que aplicar tasas a la producción de envases? ¿A qué se destinaría esta recaudación? ¿Son viables los materiales alternativos que nos ofrecen muchas empresas? ¿Cómo reducimos el uso del plástico? ¿Qué hacemos con el plástico que no son envases? ¿Cómo controlamos los aditivos del plástico? ¿Y cómo eliminamos el plástico que tenemos ya en el medio natural, y en el medio marino? Porque lo tenemos ahí y no es poco.

Una ley de residuos tiene que dar respuestas a todas estas preguntas. Yo ya tengo ganas de ver ese proyecto de ley encima de la mesa, pedir comparecencias, escuchar a los expertos, abrir un debate y hacer enmiendas: lo normal cuando se presenta un proyecto de ley.

Según esta moción, en la primera mitad del 2020, o sea de aquí a cuatro días, este Gobierno tiene que presentar un proyecto de ley: se han comprometido. Por lo tanto, es un compromiso muy importante. Este Gobierno, ¿querrá seguir trabajando con este tema de residuos? ¿O preferirá continuar haciendo pulsos a la legalidad vigente y dejará pasar otra legislatura? Por el bien de los catalanes, por el bien del medio ambiente, saquen esta ley adelante –aunque no lo veo muy claro que la saquen–

y déjense de repúblicas que no existen, de referéndums ilegales, y presenten ya este proyecto de ley.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Mònica Palacín, del Grup Parlamentari Republicà.

Mònica Palacín París

Gràcies, vicepresident. Diputades, diputats, bé, Catalunya ha iniciat ja el debat, el debat per a una futura llei de prevenció i gestió de residus, i de l'ús eficient dels recursos, precisament, per avançar cap a una economia circular basada en la sostenibilitat, la producció neta i la responsabilitat ampliada del productor i assolir l'objectiu de residus zero.

Entenem que es tracta d'establir mecanismes de transició cap a un model de producció i consum que redueixi l'explotació dels recursos naturals, i el que és més important: també arribar a un paradigma diferent, que és tornar a transformar aquests residus en el que pot ser una matèria primera de cara a la indústria i a l'agricultura.

La normativa en prevenció de residus cal vincular-la directament a tot el cicle de vida del producte, entenem que sota el paraigua d'aquesta responsabilitat ampliada del productor, que és un dels pilars bàsics i operatius de la política ambiental de la Unió Europea, aquesta responsabilitat ampliada del productor, que s'ha de fer responsable de la gestió dels productes que posa al mercat en tot el seu cicle de vida –coincidem plenament amb el diputat Ferro.

Cal una reconversió del sistema productiu cap a una producció neta, i sobretot evitar de traspasar els costos a la societat, que ja en fa molts, d'esforços, i també, en certa mesura, a l'Administració pública. Aquí, posar en valor –molt– la feina dels ajuntaments, dels governs municipals, que fan un esforç per intentar fer la gestió de residus de la millor manera i moltes vegades amb la manca de recursos necessaris.

Per tant, necessitem una nova llei que faci possible aplicar criteris de producció neta i ecodisseny, criteris de comercialització i gestió dels residus, i les mesures de gravàmens ambientals. Totes aquestes mesures, en eixos en els quals es reguli la venda i distribució dels elements d'un sol ús...; establir tributs a productes d'un sol ús o productes de curta durada que surten al mercat; reduir la toxicitat dels productes de consum –per tant, aquest també és un element important, i per tant també estem molt d'acord amb les esmenes proposades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar–; afavorir la reutilització promovent l'envàs reutilitzable, venda a granel..., tots aquells sistemes que estiguin a l'abast, entre ells també el sistema de dipòsit i devolució per als envasos de begudes per poder assolir el reciclatge de qualitat i acabar amb l'abandonament d'aquests envasos al medi natural, que moltes vegades surten del que tenim controlat, com els dipòsits a la via pública, i per tant, molts d'aquests envasos queden abandonats al medi natural, cosa que representa –com deia– un esforç per als municipis per netejar platges, muntanyes, etcètera. I després, també valorar el sistema de dipòsit o recompra per incrementar la recollida selectiva de certs materials que podrien ser potencialment reutilitzats o preparats per a la reutilització, com són, doncs, voluminosos, RAEE, tèxtil, etcètera.

Respecte al malbaratament alimentari, el segon punt del proposant, cal posar en valor la feina interdepartamental dels diferents departaments que tracten aquest aspecte. No només el final de la cadena, com s'ha tractat fins ara en l'aspecte social pel que fa als criteris de distribució dels excedents d'aliments, sinó els orígens; la raó del perquè tenim aquest excés de producció d'aliments; la seva distribució, i les desigualtats sobretot, que creiem que és una cosa bastant fonamental, del que és la diferència de preu entre la producció i el preu de mercat, i això és un problema important per atacar aquest tema del malbaratament.

Les nostres esmenes, doncs, han estat acceptades, les tres. Li agraïm al diputat Ferro la seva actitud respecte a aquesta moció i el diàleg que hem mantingut. Entenem que és important afegir el tema de la directiva europea; després, parlar que sí, que a la Comissió de Medi Ambient han de venir a explicar, doncs, el pla de malbaratament, i després –important–, la creació del grup de treball per poder tractar la millora de gestió de residus de cara a aquesta propera nova llei.

Creiem que la llei que es va crear a Catalunya va ser innovadora. Cal aconseguir, per tant, una nova llei que s'adapti als nous reptes, que vetlli per la sostenibilitat, que afronti l'emergència climàtica i hi posi solucions i garanteixi el benestar de les persones i del medi natural.

Un agraïment també, i reconeixement, a les entitats i moviments ecologistes que treballen, aportant els seus recursos humans i professionals, per exigir –com han de fer– que aconseguim la millor de les lleis.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Narcís Clara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Narcís Clara Lloret

Gràcies, president. Membres del Parlament, certament, tal com ha expressat el diputat Ferro, les derivades del canvi climàtic són moltes, i aquesta n'és una, ara bé, jo em referiré només al contingut d'aquesta moció.

L'estratègia principal i bàsica en la gestió de residus es basa en la jerarquia europea sobre aquesta qüestió, la qual consisteix en l'ordenació dels diversos elements que la componen. Aquest plantejament estableix, per ordre de preferència, la prevenció, la minimització, la reutilització, el reciclatge, la valorització energètica i finalment l'abocador. D'aquest disseny s'infereixen les polítiques a implementar.

El nucli de les esmenes que hem presentat a aquesta moció fa referència a adaptar la legislació catalana a les noves directives europees sobre residus plàstics, i en especial a la Directiva 2019/904, de 5 de juny d'aquest any, que, per cert, encara no ha estat transposada a nivell estatal. Aquesta norma forma part de l'estratègia europea de promoure materials més sostenibles, tot millorant les capacitats de reutilització, reparació i reciclatge. Essent aquesta directiva una directiva europea, vincula els estats de la Unió a assolir els objectius prefixats, encara que deixa a les autoritats competents la decisió de triar la forma i els mitjans per aconseguir-ho. D'aquesta manera es creen mecanismes que tendeixen a homogeneïtzar les polítiques ambientals i crear les condicions adequades per comparar les diferents polítiques implementades, i es contribueix així a millorar el nostre coneixement del sistema.

En conseqüència, el paper que juga la Unió Europea en la modernització i millora de les polítiques ambientals és del tot necessari i rellevant. Atès que aquesta directiva és el nucli de les nostres esmenes –i ja s'ha dit que era molt important per part d'algun altre grup–, en faré un breu resum que crec que pot ser d'utilitat a tots els ciutadans que ens escoltin.

A l'article 4 d'aquesta directiva es pot constatar que la Unió Europea s'ha imposat com a objectiu que d'aquí a set anys hi ha d'haver una reducció quantitativa mesurable del consum de productes de plàstic d'un sol ús en comparació amb 2022. El conjunt de productes afectats va des dels gots de begudes d'envasos als envasos destinats al consum immediat d'aliments..., o que normalment es consumeixen en el mateix envàs.

Per anar més enllà de la reducció, a l'article 5 s'afirma que els estats membres de la Unió Europea prohibiran la introducció al mercat de determinats productes de plàstic d'un sol ús, com ara coberts, plats i diversos tipus d'envasos de poliestirè expandit.

A l'article 9 s'introdueixen mesures sobre la recollida selectiva per al reciclatge que, entre d'altres, obliguen a una recollida de com a mínim un 77 per cent per al 2025 de certs productes de plàstic i del 90 per cent d'aquí a deu anys.

A l'article 8 es fa referència a la responsabilitat ampliada dels productors en relació amb certs productes de plàstic d'un sol ús i emplaça els estats membres a vetllar perquè els productors d'aquests productes de plàstic paguin els costos associats a determinades despeses.

Conseqüentment la reducció, la prohibició, el reciclatge i la responsabilitat ampliada formen part de l'agenda que cal implementar i que recull aquesta moció, a la que votarem favorablement atès que han estat acceptades les nostres esmenes, la qual cosa reconeixem al grup proponent.

Així mateix dic, afirmo que també votarem a favor de les esmenes presentades pel Partit Socialista i Units per Avançar, atès que la nostra preocupació per la salut pública creiem que ha de ser molt important en l'afectació d'aquestes polítiques.

Un tema complementari és el sistema de depòsit, devolució i retorn. A la nostra òrbita socioeconòmica i política hi ha països que l'apliquen i altres que no; existeixen arguments a favor i en contra. És per aquest motiu que el nostre grup subscriu la petició que feu al conseller de crear un grup de treball sobre la millora de la gestió dels residus d'envasos i del seu finançament en el marc de l'economia circular.

Per acabar voldria afegir una nota al comentari que va fer el conseller Calvet sobre que no estem en el buit còsmic en la gestió de residus. De fet, estem girant com moltes altres regions europees en una òrbita molt ben definida i estable, atès que disposem d'uns objectius ben definits i d'una estratègia molt fiable per assolir-los.

Moltes gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada Natàlia Sánchez, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia de nou, diputats, diputades. No sé si en un buit còsmic, però el que és segur és que el senyor Damià Calvet no està aquí quan parlem dels temes que afecten la seva conselleria: seguint moció, i no li importa res del que es parla.

Nosaltres volem fer referència a algunes de les conclusions... –bé, d'entrada donarem suport a la moció–, a algunes de les conclusions a què es va arribar a la jornada Residu Zero = Incineració Zero, del 10 de novembre de 2018, que es va celebrar a Barcelona impulsada per l'Estratègia Catalana de Residu Zero. Els objectius principals d'aquella jornada acabaven concloent que calia un pla de tancament de les incineradores, un abandonament de la crema de residus a les fàbriques de ciment i una aprovació de la llei catalana de residu zero. Aquesta moció, com a mínim, emplaça a un d'aquests objectius.

Volem posar èmfasi que a Catalunya els poders econòmics –i també era una de les conclusions d'aquesta jornada– i les administracions segueixen impulsant un model caduc de producció fonamentat en l'obsolescència, en la caiguda en desús, i el creixement sense límits de l'ús dels recursos naturals i de la regeneració i la generació de residus i emissions.

Aquest model està fonamentat en una manca de voluntat i interès polític, una incapacitat d'acció institucional per construir un nou model social i de producció tenint en compte els límits biofísics de la natura, i una incapacitat real de preservació i restauració dels béns comuns naturals.

Mentre es mantingui aquest model, qualsevol concepte que vagi en la lògica de prevenció, mitigació del canvi climàtic, economia circular, economia verda, conceptes amb els quals hi estem d'acord, mentre no es canviï aquest model, tots aquells agents que perpetuen aquest model simplement estaran fent un acte d'hipocresia.

Posem sobre la taula també la perillositat i la toxicitat dels components produïts i emesos per la incineració. I per tant ens agradaria, i per això hi insistim, que hi hagués uns consensos amples, hi tornem a insistir, en implementar una moratòria immediata de les incineradores. És urgent, ens ho demanen els moviments socials vinculats a la salut i vinculats al medi ambient. Nosaltres estem al seu costat, no volem perpetuar les zones de sacrifici, les zones que signifiquen un apartheid de salut pel que fa als contaminants atmosfèrics, pel que fa a l'aire que respirem. Per tant, cal que acabem amb aquest model de consumisme i avantposar el dret a la salut als interessos econòmics que es perpetuen també amb el suport d'aquest Govern.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular a Catalunya. (*Veus de fons.*) Des de l'escó.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Tres idees en relació amb aquesta moció sobre residus plàstics que era l'objecte fonamental de la interpellació. Primera, compartim perfectament la preocupació per l'impacte dels residus plàstics sobre el medi ambient i, per tant, també compartim la necessitat de legislar en aquesta matèria per tal d'avançar cap als objectius que s'estableix en la directiva de la Unió Europea, que és la reducció de la presència de residus plàstics en el medi ambient. I aquesta és efectivament la segona idea, però segona idea que jo crec que cal especificar: el que s'estableix des de la Unió Europea no és una prohibició total i absoluta, que és allò que agrada a les esquerres com a política mediambiental, que és posar impostos –ho vèiem amb la moció anterior– o és prohibir, que és lo que es fa en aquesta moció.

Nosaltres ja estem d'acord en prohibir tots aquells materials plàstics que tenen alternatives reconegudes, viables, existents i presents en el mercat, i, per tant, no tenim absolutament cap inconvenient en votar favorablement aquell apartat que diu que s'han de prohibir els materials plàstics d'un sol ús, com les culleretes, els vasos, etcètera, perquè efectivament hi han alternatives. Però n'hi han d'altres en els que les alternatives encara no estan suficientment desenvolupades i, per tant, fer la prohibició d'aquests plàstics quan no hi han alternatives desenvolupades ens porta a un incompliment de la mateixa normativa.

Jo crec que el paradigma està en la mateixa moció, perquè s'explicita de forma clara en l'apartat 1.b, on diu «la prohibició de la distribució i venda de productes que continguin microplàstics i nanoplàstics», i a continuació diu «i realitzar un calendari en el qual progressivament es substitueixin per altres que no continguin productes perjudicials». Això és al revés: primer es fa el calendari per reduir i per buscar les alternatives i, quan tenim les alternatives, després, es prohibeix, però no a l'inrevés.

Per tant, nosaltres donarem suport al gruix de la moció, però no ho farem quant als apartats b, c i d del punt 1, perquè entenem que no són realistes.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, en primer lloc, donar les gràcies a tots els grups amb els que hem pogut transaccionar o hem pogut acceptar esmenes pel debat d'aquesta setmana. Hi ha un debat, el que apuntava ara el diputat del PP, que també apuntava el company Francisco, de Ciutadans, que crec que té part de raó en el que està dient i que potser en la transacció, precisament per ser una transacció en què hem hagut d'acordar com la construïem, no queda prou clar: hi ha elements d'un sol ús que no tenen alternativa viable de substitució i això vol dir que s'haurà de pensar quin paper haurà de jugar la Generalitat de Catalunya a l'hora d'impulsar polítiques d'investigació i desenvolupament en ecodisseny, en substitució, en materials, etcètera,

i quin calendari podem assumir. És veritat, aquest debat hi és. Nosaltres hem volgut posar el focus segurament en mesures que considerem que són concretes però que ja s'estan donant tant en les directives europees com en algunes comunitats autònomes, com és la prohibició de plàstics lleugers d'un sol ús, d'elements que tinguin alternativa viable, perquè entenem que, si la nova llei de residus no incorpora això, naixerà obsoleta directament i naixerà desajustada de les directives europees.

I res més; només al company socialista dir-li que nosaltres també celebrem que avui es desenterri el dictador, però a veure quan podem celebrar junts i plegats que es desenterri també la Llei de successió del cap d'estat de 1947 i aquest país pot tenir el debat que mereix.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.
Hem cridat a votació.

(Pausa llarga. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí; per demanar la votació separada dels punts 1.b, c i d, que es poden votar conjuntament.

El president

1.b, 1.c, 1.d, conjuntament, eh? (Pausa.) Alguna petició més de votació separada? No? (Pausa.) Molt bé.

Abans de passar a la votació, els informo que s'ha sol·licitat un canvi d'ordre en l'ordre del dia aquesta tarda i que la moció que figura com a punt número 15 de l'ordre del dia es pugui substanciar després del número 16. Per tant, s'invertirien el punt 15 i 16, les dues mocions, i faríem primer la 16 i després la 15. D'acord? (Pausa.)

Passem, doncs, a la votació.

Votarem primer els punts 1.b, 1.c i 1.d, i després la resta de la moció.

Comença la votació dels punts 1.b, 1.c i 1.d.

Aquests punts han estat aprovats per 126 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat: 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cobertura del servei públic de salut en l'àmbit rural

302-00144/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cobertura del servei públic de salut en l'àmbit rural, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per presentar-la té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp.

(Pausa llarga.)

Un moment, diputada, que acabin de sortir els diputats i diputades que vulguin abandonar l'hemicicle.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president... Puc? Sí?

El president

Quan vulgui.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, quan vam presentar aquesta interpellació, el que els dèiem era: no oblidem el paper que els serveis públics bàsics, i, en aquest cas, el servei públic de salut, tenen en l'àmbit rural i en les zones de muntanya sobretot com a elements o com a factors de cohesió, d'equilibri territorial i de lluita contra la despoblació; no construirem mai allò que en venim dient «una nova ruralitat» si no som capaços de que educació i salut siguin presents en el que hem definit com les infraestructures socials. Per entendre'ns: sense escoles i sense consultoris, serà molt difícil.

Perquè nosaltres parlem de salut. I quan parlem de salut parlem sempre d'un sistema públic de qualitat. A vegades ens omplim la boca d'excel·lència, però a aquest sistema li falla l'equitat territorial. I l'equitat territorial vol dir això del dret a ser tractat igual, visquis on visquis.

I aquí deixi'm fer un incís, en això del dret a ser tractat igual. Perquè aquests dies hem sentit moltes vegades la consellera dir que el nostre sistema de salut tracta igual a tothom. Jo, consellera, crec que un sistema públic i universal té el deure de tractar a tothom per igual. I, per tant, aquesta insistència no sé si és o perquè reconeix que hi han iniquitats territorials i, per tant, no reconeixem a tothom o no podem tractar a tothom igual, o bé que creu vostè que dins del sistema hi han diferències o que algú fa diferències entre pacients, cosa que no em passa ni pel cap. Vaja, és un comentari que no vull ni tornar a repetir.

Però jo li deia que el dret a ser tractat igual, visqui on visqui, per tant, l'equitat, no es compleix, i no es compleix en les àrees rurals i a les zones de muntanya. Per això, la moció planteja mesures concretes per facilitar la millor atenció a tot el territori, i sobretot també perquè aquesta atenció vagi acompanyada de la presència dels professionals que puguin estar en el territori. Fa molt temps que el sistema de salut, tocat per les retallades, pel maltractament als professionals, per la no reversió dels serveis perduts, ha tingut l'atenció primària com la gran perjudicada. I això encara ha estat més evident en l'àmbit rural. En el fons, moltes vegades pensem que si els serveis que poden donar resposta al creixement de l'envelliment, a la cronicitat i a les noves necessitats socials i de salut estan centralitzats en les àrees més urbanes, com volem o com creiem que es quedarà a les zones rurals i d'alta muntanya la gent que hi viu?

La moció ha tingut esmenes per part de diferents grups, tant dels grups que donen suport al Govern com del Grup de Ciutadans. La majoria de les esmenes les hem incorporat i transaccionat, i jo crec que tots plegats hem fet un esforç, que és d'agrair, per tirar endavant propostes concretes per millorar l'atenció sanitària, que en el fons és el que buscàvem. Buscàvem que s'incorporés la planificació sanitària dins de la planificació global de la Comissió Interdepartamental sobre Despoblament Rural, o que el departament elaborés mesures concretes per millorar l'accessibilitat als serveis, amb calendari i amb recursos. Es proposa que es determinin com a prioritàries les places de medicina familiar i d'especialistes que siguin de difícil cobertura, i això vol dir –hi ha una incorporació amb les negociacions adients i hi estem absolutament d'acord– flexibilització en les retribucions; contractes el més llargs possibles, jo deia no inferiors a un any; accés a plans de formació específics amb estades en centres assistencials.

La moció aporta també que aprofitem mecanismes de telemedicina o mecanismes de tecnologia, dels nous sistemes de comunicació, per una banda per acabar amb la solitud en la presa de decisió dels professionals, que tinguin mecanismes per contrastar la seva pròpia diagnosi, però també eines que ofereixin la relació interhospitalària entre professionals i faci més accessible el sistema als pacients, i sobretot els evitem anar amunt i avall, i busquem mecanismes que acostin l'assistència sanitària a la gent; la proximitat. En aquest sentit, proposar que els especialistes es puguin desplaçar uns dies determinats per donar cobertura des de la proximitat, doncs,

és una de les propostes que també hi ha. O que l'Alt Pirineu tingui una delegació de Salut, que és l'única vegueria i estan –creuen– discriminats en aquest sentit.

Hem incorporat també una esmena de Ciutadans sobre la prevenció i actuació per lluitar contra l'assetjament que pot patir el personal sanitari. És més genèrica però és un tema que ha sortit. N'hem parlat també en comissions. Creiem que està sobre la taula, malauradament, i que hem de tenir en compte quan parlem de l'atenció sanitària.

Jo crec que és bo que haguem pogut arribar a acords per a la millora assistencial de la gent de l'àmbit rural i sobretot que no oblidem que els serveis públics bàsics i el de salut són un element de lluita contra la despoblació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats, diputades. Crec que tots els grups parlamentaris que fem realment política som conscients que vivim en un país divers des de molts àmbits. Un d'ells és el territori heterogeni que tenim i la diversitat de reptes que comporten totes aquestes realitats socioeconòmiques, geogràfiques i demogràfiques. En la intervenció de la consellera Vergés també va quedar palès que no només els grups parlamentaris en som conscients i sensibles, sinó que també el Departament de Salut i el Govern en el seu conjunt estan treballant per construir un sistema sostenible a llarg termini i que s'adapti a aquesta complexitat territorial. I l'eix fonamental que ha de regir aquest sistema és l'equitat. I per això és imprescindible que posem el focus en l'àmbit rural, que ens preocupem per aquest i treballem de manera coordinada amb els ajuntaments i la resta d'institucions del territori per fer-ho possible. Així com també cal tenir en compte els espectaculars canvis demogràfics que estem vivint, no només perquè ens ha crescut la població, que és evident, sinó perquè aquesta és més diversa i està patint un envelliment, característica, a més, agreujada en l'àmbit rural.

Per tant, el sistema sanitari ja no només s'ha d'ocupar de salvar vides. El gran repte actual és la qualitat de la vida en l'envelliment i l'atenció de la cronicitat, tenint en compte tot el territori, tota la població, i parant especial atenció a la població més fràgil. Adaptar el nostre sistema de salut a les noves realitats, també a la territorial, és imprescindible, doncs, per tal de garantir que el nostre sistema continuï sent universal, públic, equitatiu i també sostenible, trets que fan que se situï entre els millors del món. El Departament de Salut ho està fent, però és important que tots remem en el mateix sentit, motiu pel qual valorem molt positivament aquesta moció.

Algunes accions que està desenvolupant el Govern en aquest sentit i que vull destacar són el canvi de model per poder potenciar les noves formes de treballar i els nous rols de professionals, com potenciar el paper de la infermeria, cosa que el departament ha fet a partir del Decret d'acreditació de prescripció infermera, cosa que la consellera també ens va explicar a la seva compareixença.

Com a gran canvi de paradigma, deixar de parlar de la reposició de jubilacions i començar a fer-ho sobre quin tipus de professionals necessitem d'ara en el futur. És importantíssim fidelitzar els professionals del territori i retenir el talent dels residents. I cal donar resposta a una gran pregunta. Com podem donar més pes al temps treballat en l'àmbit rural d'aquests professionals, tema que ens preocupa i a què s'intenta donar resposta des d'un dels grups de treball del fòrum.

Un altre punt important de la moció és la utilització de les TICs. Cal aprofitar totes aquestes noves eines i treure'n el màxim rendiment per poder combatre l'aïllament dels professionals i les professionals del món rural. Tant des del nostre grup

parlamentari com des del departament considerem que les noves tecnologies han de ser les grans aliades en totes aquestes transformacions. És important, però, recalcar que no volem substituir l'atenció presencial, sinó complementar-la i facilitar-la, ja que treballar en el medi rural no ha de significar treballar aïllats si formes part d'una xarxa activa de salut.

Aliances entre professionals i hospitals, cosa a què la senyora Escarp també ha fet referència, i que la consellera Vergés així ens ho va explicar l'altre dia: diferents experiències que ja existien, com per exemple a l'Hospital Arnau de Vilanova i la Vall d'Hebron, unes experiències que estan sent considerades molt importants.

Per acabar, m'agradaria agrair a la diputada Assumpta Escarp la seva predisposició a acceptar la major part de les esmenes presentades, motiu pel qual ja avanço que votarem a favor de la moció. I també votarem a favor, com no pot ser d'una altra manera, de l'esmena que ha presentat Ciutadans.

Per últim, dir que tant de bo féssim més sovint política i menys partidisme, perquè és quan resollem realment els reptes de la ciutadania i recuperem la seva confiança.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Imma Gallardo.

Imma Gallardo Barceló

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, avui ens trobem amb aquesta moció sobre la cobertura del servei públic de salut en l'àmbit rural, i d'entrada vull agrair al grup proponent que ens permeti debatre en aquestemicicle sobre la cobertura dels serveis públics del nostre país en aquest àmbit, en l'àmbit rural. Des de Junts per Catalunya estem molt d'acord en el fons de la moció, fins i tot en el diagnòstic que feia en la seva exposició la diputada Escarp. De fet, també ho estava la mateixa consellera Vergés quan responia a la seva interpellació.

Però també els he de dir que, malgrat les dificultats de tot tipus i que tot es pot revisar i millorar, és precisament en aquest àmbit rural on ja s'han implementat algunes de les propostes que es fan en aquesta moció. De la necessitat als fets. I per això des d'aquesta tribuna vull fer un reconeixement a les bones iniciatives que estan tenint els i les professionals de la salut, concretament de la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran, i que estan servint de model per a altres territoris.

Alguns comentaris sobre la moció. Molt d'acord en els dos primers punts. De fet el Govern ja hi està treballant des de fa uns quants mesos. El projecte «País viu», amb aquesta visió transversal i interdepartamental tan necessària, s'ha posat com a prioritat fer front i revertir el greu problema del despoblament, l'envelliment i l'empobriment que pateixen algunes comarques del nostre país.

Molt d'acord també en que per poder ajudar a donar resposta als reptes actuals i futurs de salut cal incorporar la planificació sanitària dins la planificació global del Govern. Però això també vol dir les xarxes de comunicació, tant les de telecomunicació –de fet, els CAPs van ser els primers edificis que van tenir fibra òptica– com les viàries. I, ai las!, diputada Escarp, al meu territori ens trobem amb l'eix Pirinenc, *el eje Pirenaico*, actualment encara competència del Ministerio de Fomento, que deixa molt a desitjar, amb actuacions pendents, llargament reivindicades, com la millora de la nacional 230 o la nacional 260 al seu pas per les comarques de l'Alt Pirineu, llargament reivindicades tant des d'aquí com des dels nostres mateixos grups parlamentaris al Congreso i al Senado, i de moment no hi ha ni tan sols un estudi per al seu condicionament. Per tant, els emplaço que treballem plegats per aconseguir també aquestes millores viàries que són tan necessàries per als habitants d'aquestes comarques, sigui quin sigui el Govern que en sigui competent.

Compartim també que cal reorganitzar les plantilles i veure les jubilacions per cobrir-les, però també que segurament cal replantejar algunes coses del sistema. Potser la infermera pot fer molt més del que fa, perquè ja està capacitada per fer-ne més. Tenim les infermeres més ben formades d'Europa.

Completament d'acord en el tema d'introduir certs determinants per cobrir algunes places prioritàries. A educació ja existeixen alguns exemples. Seria qüestió de mirar d'adaptar-los a salut.

Però el mateix model de pediatria dels Pirineus, amb la docència integrada al mateix sistema de l'Hospital Sant Joan de Déu i l'autogestió amb flexibilitat horària i de formació, és un model de tracte diferencial que ha permès garantir la cobertura en un territori com el Pirineu.

Molt d'acord també que cal continuar avançant en l'ús de la telemedicina –ho comentava la diputada Driouech. És el futur. Només recordar que en aquest camp ja hi han hagut avenços significatius, com l'exemple del projecte pilot «Salut a prop» de l'Hospital del Pallars, aquesta aplicació que permet el seguiment d'algunes malalties cròniques, i que evita el desplaçament, com ja esmentava la mateixa consellera Vergés a la interpellació.

Coincidim que cal millorar els mecanismes de comunicació i interrelació entre professionals i centres assistencials per evitar els desplaçaments innecessaris, o que convé prestigiar la figura del metge o metgessa rural i facilitar encara més que els MIR facin una part dels rotatius en l'àmbit rural. Però no només en medicina familiar i comunitària, sinó també en pediatria i la resta d'especialitats, ja que hi ha hospitals que també pateixen aquest problema.

Molt d'acord també a establir nous mecanismes de col·laboració entre els centres de referència hospitalària i els centres assistencials, per tal que els especialistes es desplacin uns dies determinats. Però és que això ja s'està fent als hospitals del Pirineu, Viella, Tremp, la Seu d'Urgell i Puigcerdà. A vegades amb dificultats per trobar especialistes, però aquest pot ser un bon model per a altres vegueries.

Pel que fa al punt d'establir una delegació de Salut i Gerència del CatSalut a l'Alt Pirineu, benvinguda sigui. Però aprofito també per fer des d'aquí una reivindicació a nivell territorial, i és que i tant que les volem, totes les delegacions territorials que ens manquen a l'Alt Pirineu i Aran, però també adaptades a la realitat del territori i ajustades a la realitat pressupostària.

Per acabar, doncs, des de Junts per Catalunya fem una aposta clara per facilitar molt més la mobilitat dels usuaris i optimitzar millor els recursos en l'àmbit rural, però també facilitant la feina dels i les professionals. També és molt important que es tingui present la realitat de cada vegueria.

Només em queda agrair la predisposició i la bona feina amb les diputades Escarp i Driouech per arribar als acords i transaccions. I el nostre vot serà favorable a tots els punts.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Javier Rivas.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Coincidí hace un par de meses con un médico rural que se había jubilado recientemente. Él tenía ganas de hablar y yo siempre aprecio..., tengo ganas de escuchar, ¿no? Me contaba su vida laboral, no la que te emite..., el listado que te emite la seguridad social con un DNI electrónico, sino me contaba su vida con un maletín de cuero de piel vuelta que le había regalado su padre, también médico, cuando él acabó la carrera y empezó a trabajar.

Me contaba que su primer destino fue en una comarca de montaña y que a lomos de un Citroën Dos Caballos recorría los caminos helados del invierno y los polvorientos del verano. Me contó que, armado simplemente con un estetoscopio, un medidor de tensión y un *totum revolutum* de fármacos, igual atendía un parto que cosía un corte, que diagnosticaba una neumonía.

Me contó sonriendo que le llamó la atención al principio de su ejercicio..., porque la mayoría de sus pacientes tenían un poco altos los hematíes; enseguida comprendió que era debido a la altura, ¿no?, que el organismo se adapta.

Nuestro joven, entonces, médico también se adaptó a su nuevo trabajo, a la soledad profesional, a los kilómetros, a la falta de horarios, a la limitación de medios, a volver a veces con una gallina revoloteando en el coche porque algún agradecido paciente había insistido en regalársela, a ejercer de psicólogo sin tener la especialidad, a conocer a sus pacientes no solamente por su nombre, sino incluso por su voz cuando le llamaban por teléfono, a las miradas de esperanza que se volvían al unísono cuando entraba en una casa y alguien decía: «Ha llegado el médico.»

Desde esta tribuna, gracias, muchas gracias, mil gracias a todos los médicos rurales, los que lo han sido, los que lo son y los que lo serán; el mundo rural os debe mucho. (*Aplaudiments.*)

Más de una vez he escuchado a mi compañero Jorge Soler, desde esta misma tribuna, decir que la medicina o es humana o no será medicina. Seguramente esta intervención la tendría que haber hecho él, que efectivamente es médico, pero, bueno, como yo soy de procedencia y de destino del mundo rural, pues, consideró y me insistió en que la hiciera yo. Me ha resultado muy fácil hacerla. Yo puedo hacer una intervención desde el corazón porque sé que tengo garantizado detrás que el cerebro está funcionando y que la inteligencia rige este partido y esta dinámica. Es un gran compañero, un poco en esta dinámica, en esta prédica que decía Claude Bernard a sus alumnos, ¿no?, a sus alumnos de medicina, «curar a veces, aliviar a menudo, acompañar siempre», que caracteriza tanto al diputado Soler como a los médicos rurales. (*Aplaudiments.*)

Pero ahora ya no estamos en el modelo del hombre renacentista que tocaba todos los palos; estamos en una sociedad del siglo XXI y, por lo tanto, en una medicina del siglo XXI que tiene que ser tecnificada: hemos pasado del Citroën Dos Caballos a los dispensarios, al CAP y al hospital de primer, segundo y tercer nivel, y tenemos que seguir evolucionando en esta línea, porque el reto es dar respuesta a toda una población que tiene derecho a tener la misma asistencia que cualquier otro ciudadano.

Observarán que no he puesto nombre al médico de mi relato, porque hay muchos nombres. Pero, en este caso, el que yo personalmente conozco, el que me orientó esta intervención, sí que les tengo que decir que se jubiló alto en hematíes porque vivió toda su vida en altura. Nunca llegó a ser el famoso Doctor House, pero fue muy querido por todos sus vecinos. Él me decía que un médico rural humanamente recibe mucho más de lo que da; el resto de los problemas tienen solución. Y aquí, a nivel del mar, sin dificultades para el transporte de hemoglobina, es nuestra tarea y nuestra responsabilidad que resolvamos estos problemas.

Me llena de ánimo que todos los grupos hayamos sido capaces de ponernos de acuerdo en una moción que yo creo que es positiva. Creo que ese es el camino.

Y nosotros, por supuesto, la votaremos a favor con la esperanza de que nuestro mundo rural, que en este momento está en la mesa de operaciones, no pase a la mesa de autopsias, sino que entre todos consigamos subirlo a planta.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, en primer lloc, la diputada senyora Concepción Abellán. Quan vulgui.

Concepción Abellán Carretero

Gracias, *president*. Diputados y diputadas, afrontamos un creciente proceso de despoblación de las zonas rurales, donde se encuentra el 75 por ciento de los municipios catalanes, y la situación empeora día a día. Las malas comunicaciones, el aislamiento, los servicios degradados, la dureza de las condiciones climáticas y las prestaciones públicas son anémicos en el medio rural en comparación con municipios más poblados, complican enormemente la vida de nuestra ciudadanía en las zonas rurales mermando paulatinamente el número de vecinos y vecinas que residen en las comarcas más apartadas, y multiplicando los problemas asociados.

Y uno de estos servicios esenciales es la atención primaria. Hace dos años que la Generalitat constituyó un grupo de trabajo integrado por diferentes *conselleries* y ha sido incapaz de desarrollar ni de implementar medidas para frenar esta sangría. Y esto lo que pone encima de la mesa otra vez más es la inoperancia y dejadez de este Govern.

El problema son las políticas que se han implementado todos estos años, diez años de recortes antisociales, que han llevado a la sanidad catalana a ser la cuarta peor sanidad, por la cola, del conjunto del Estado. Así lo refleja el informe de la Federación de Asociaciones para la Defensa de la Sanidad Pública. Y esta situación se agrava enormemente en las zonas rurales.

Cataluña es una de las comunidades donde los profesionales que quieren trabajar la atención primaria, especialmente en las zonas rurales, escasean. La medicina rural hoy en día no es una opción laboral atractiva para los profesionales de la salud. La precariedad laboral, la falta de incentivos y de formación continua efectiva tampoco contribuyen a que lo sea.

Hace tiempo que las plazas de médicos para primaria se quedan vacías, no en los grandes hospitales ni tampoco en Barcelona, pero más allá del área metropolitana empiezan los problemas; la falta estructural se agudiza en entornos rurales, y si la prioridad presupuestaria de la atención primaria no se aborda con urgencia, la sanidad del ámbito rural catalán entrará en la UCI.

En 2018 el servicio de ocupación del Colegio de Médicos de Barcelona gestionó 1.357 ofertas de trabajo: tres de cada cuatro correspondían a plazas disponibles en el área de Barcelona, el 23 por ciento eran de otras comarcas de Cataluña, y de ese 23 por ciento, solo se cubrieron el 40 por ciento de ellas.

Los recortes han afectado enormemente a quienes nos cuidan desde el sistema sanitario y han perjudicado la atención a toda la ciudadanía; por eso hay que poner fin a la precariedad, recuperar a quienes han tenido que salir fuera a trabajar y desarrollar planes de formación continua que respondan al interés de los profesionales y de toda la ciudadanía por encima de criterios comerciales.

Cada euro que los gobiernos catalanes han retraído del presupuesto sanitario que termina en la sanidad privatizada es una puñalada por la espalda a la sanidad en los pueblos. Los pueblos no son rentables para las operadoras privadas, y esto hasta ustedes que están en el Govern lo entienden. Tenemos pocos recursos para sanidad y encima con un desvío enorme a la sanidad privatizada, cada vez más cara e ineficiente, un modelo que está más centrado en el hospital y la medicación en lugar de una atención personalizada, continuada, preventiva y promotora de salud.

En estos territorios vaciados el esfuerzo en una atención primaria digna, suficiente y de calidad es fundamental, porque bien cuidada y dotada en personal y medios podrá funcionar con una mínima eficiencia.

La Asociación Drets Sexuals i Reproductius pone de manifiesto que en quince comarcas ningún centro sanitario ha notificado un aborto y que, para poder hacerlo, casi quinientas mujeres han tenido que desplazarse a otro territorio. Y son datos del Govern.

Esta situación, combinada con cambios demográficos como el envejecimiento, aumento de la cronicidad y complejidades en patologías, multiplica las disfuncio-

nes y el empeoramiento de la calidad de la atención del sistema en la realidad rural. Son estos recortes de los servicios públicos con población cada vez más envejecida y más lejos de los hospitales donde el efecto es especialmente cruel.

Votaremos a favor de esta moción, pero a los compañeros y compañeras del PSC: es incomprensible que mientras aquí estáis pidiendo más y mejor servicio sanitario, tuviéramos una exigencia del Gobierno de Pedro Sánchez de este pasado verano con recortes en sanidad a todas las comunidades autónomas.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida constituent, és el torn del diputat senyor Vidal Aragonès.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. Per intervenir des de l'escó. Volíem manifestar mínimament el nostre posicionament en relació amb aquesta moció, que serà un posicionament en general favorable. Pensem que hi ha qüestions interessants, molt interessants i necessàries, que es traslladen en aquesta: la comissió interdepartamental, la planificació global, el reforçar l'atenció primària i comunitària, entre d'altres qüestions.

Però, dit això, també, no volem passar per la valoració d'aquesta sense fer referència també que caldria més concreció; més concreció perquè, encara que la mateixa moció parla de concreció, després, en aquesta, no la trobem.

També formant part d'aquesta concreció: la necessitat de fixar dotació pressupostària. Podem tenir una moció molt completa com pot ser aquesta, però que, si no va acompanyada d'una dotació pressupostària, difícilment es farà realitat.

I en tercer lloc, o darrer lloc, també per valorar d'una manera global... –i ja ens ho han sentit moltes vegades explicar en relació amb això–, podríem fins i tot també tenir més dotació pressupostària que, si mantenim el model de gestió de la sanitat pública, que és en bona mesura de gestió privada, tampoc no tenim una garantia de que amb més recursos, amb més dotació pressupostària acabem millorant el servei sanitari públic.

I això es dona així bàsicament perquè mantenir aquesta gestió privada en part del sistema sanitari públic provoca confusió d'interessos, provoca un model de portes giratòries, un model facilitador de corrupció i també que hi hagi una transferència al cap i a la fi de recursos públics a recursos privats, o més que recursos privats, interessos privats, perquè al cap i a la fi qui gestiona amb interès privat i amb ànim de lucre el que busca és el màxim benefici.

Encara i així, com hem començat, manifestar que el sentit general en relació amb aquesta moció és positiu.

El president

Gràcies, diputat. I en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Catalunya és una societat diversa. I aquesta afirmació serveix per parlar de moltes coses; també per parlar des del punt de vista territorial. I Catalunya és un territori divers, i és molt difícil, per no dir pràcticament impossible, que totes les persones que vivim a Catalunya tinguem accés exactament als mateixos serveis, perquè és evident que allà on es concentra més població, segur, hi hauran molts més serveis que allà on hi ha menys població.

Per tant, al que ens obliga a les administracions públiques és a intentar evitar que hi hagin problemes de desigualtat i que, per tant, els ciutadans de Catalunya, visquin a on visquin, tinguin accés com a mínim als mateixos serveis públics, tot i les dificultats que això comporta. I aquesta moció tracta aquest aspecte en relació amb els serveis sanitaris.

Per tant, celebrem que hi ha un consens extraordinàriament ampli per tal de dotar aquells territoris menys poblats de Catalunya de serveis sanitaris de qualitat, dignes i que permetin lluitar una mica més contra el despoblament rural.

Tinc només una petita objecció a la moció, que no serà objecte de votació separada, però sí que hi vull fer referència, i és que la moció afirma que l'Alt Pirineu i l'Aran és l'única vegueria que no disposa de gerència; disposa de gerència, la regió sanitària disposa de gerència, compartida en aquests moments amb les Terres de Lleida. Però ja que cita les vegueries, permeti'm reivindicar que l'única vegueria que no disposa, no de gerència, sinó de regió sanitària, és el Penedès.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Agrair totes les intervencions: la intervenció del diputat de Ciutadans, una intervenció feta des del cor i des del coneixement; les intervencions també de la diputada Najat i de la diputada Gallardo... Que, miri, diputada Gallardo, sí que li faré un comentari respecte a lo de les infraestructures viàries i l'eix Pirinenc: que, amb tants pressupostos com han pactat, potser això ja ho haurien pogut pactar. Però, bé, en tot cas, estic d'acord amb vostè en que ho hem de treballar ple-gats.

És veritat que la moció és una moció àmplia, però també és veritat que hem pogut arribar, jo crec, a uns acords que, d'alguna manera, lo que fan és ajudar al foment d'aquests rols professionals, i també a posar en valor el paper de les noves tecnologies i aprofundir en moltes de les coses que s'estan fent. A mi, consellera, sap que no em cau cap anell per reconèixer que hi han moltes coses que s'estan avançant, i en aquest sentit crec que és bo fer-ho, entre altres coses, per guanyar també aquest valor, no?, quan diem «públic, universal», i també aquest valor de l'equitat.

Jo, si em permeten, avui –no tinc mai per costum fer-ho–, faré una referència personal en aquest faristol. I ho faré avui perquè em recorda una persona que és de l'àmbit rural, el meu avi, un pagès, un home assassinat pel franquisme, i que avui sí que vull, ja que el dictador està fora i hem aconseguit exhumar el seu cadàver, saber i dedicar-li un acte de dignitat, un acte de justícia, un acte de memòria –jo en tinc molts per a ells– i un acte de reparació.

Moltes gràcies.

(Forts aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Hem cridat a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, passem a votació d'aquesta moció? No hi ha cap petició de votació separada? *(Pausa.)* No? Doncs passem a la votació.

Comença la votació.

Aquesta moció, la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cobertura del servei públic de salut en l'àmbit rural, ha estat aprovada per unanimitat: 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda. *(Veus de fons.)* Gràcies; sí. Els aviso, per això... Disculpin, diputats, diputades: els aviso que, atès que els treballadors del Parlament també volien participar del minut de silenci, farem un minut de silenci en record de les víctimes dels aiguats d'aquesta setmana, a la porta del Parlament, ara mateix, eh? Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior i de Salut.

El president

Bona tarda, diputats, diputades. (*El president estossega.*) Disculpes...

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la convivència, la llibertat i la seguretat

302-00147/12

Reprenem la sessió amb el setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la convivència, la llibertat i la seguretat. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Bé; gràcies, president. Bona tarda, senyores i senyors diputades i diputats. Bien, ayer vimos en este Parlamento una imagen que, a mi juicio, refleja mejor que ninguna otra la degradación que el nacionalismo ha infligido a Cataluña, ha infligido al debate público de Cataluña y, en definitiva, al conjunto de la sociedad catalana: cuando el señor Torra imploró el perdón de la CUP y, para ello, no dudó en poner a los Mossos d'Esquadra a los pies de los caballos tras su actuación de la semana pasada frente a los disturbios de extremada violencia que tuvieron lugar en las calles de Barcelona y de otras poblaciones de Cataluña.

Y he aquí el gran drama de Cataluña, de la Cataluña de hoy; el gran drama de la Cataluña de hoy, no es que tengamos a cuatro diputados de un partido radical antisistema, que justifica y que tiene entre sus juventudes un grupo que, a lo que se dedica es, entre otras cosas, a destrozarse a martillazos las sedes de otros partidos políticos, a señalar, a pintar las casas de jueces y fiscales, recordando tiempos funestos de nuestra historia. El verdadero problema de Cataluña; el verdadero drama de Cataluña es que tengamos un presidente de la Generalitat que, lejos de enfrentarse a los violentos, lejos de enfrentarse a aquellos que jalean a los violentos en el Parlamento de Cataluña, jalea también a los violentos y además, justifica su pretensión de degradar la imagen de nuestra policía, en este caso de los Mossos de Esquadra.

Pero, por supuesto, también de la Policía Nacional y de la Guardia Civil. Mire, señor Torra y su Gobierno, en definitiva, aunque no está aquí el señor Torra, se lo digo porque estoy seguro de que el mensaje le llegará. La Policía Nacional, los Mossos d'Esquadra y la Guardia Civil están en Cataluña, están en esta tierra para proteger nuestros derechos y libertades, no para otra cosa. Por lo tanto, es una enorme irresponsabilidad no poner todo el énfasis en defender su actuación, que creo que podemos decir sin temor a equivocarnos que fue ejemplar. Sí, efectivamente, creo que la actuación de los Mossos d'Esquadra fue ejemplar, y la de la Policía Nacional. Fue ejemplar la actuación de todos los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, ante un acceso de extrema violencia que tuvo lugar en Cataluña la semana pasada y, muy especialmente, en la ciudad de Barcelona. De verdad que ayer tuve la sensación, en este Parlamento, de estar viviendo un episodio de dantesca degradación de la vida política de nuestra comunidad, porque aquí había una unanimidad prácticamente, entre Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, la CUP, y también los Comunes, la fuerza que representa Podemos en Cataluña, en que había que criminalizar a los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado por su reacción ante los hechos violentos, los disturbios acaecidos en Barcelona la semana pasada.

Pues bien, yo creo que tiene que ser todo lo contrario. Decía antes que la actuación de los Mossos y de la Policía Nacional había sido ejemplar, e incluso me atrevería a decir que, en muchas ocasiones, muy por encima, o en algunas ocasiones, muy por encima de lo exigible, desde el punto de vista de la exposición de su integridad física, de su propia vida, para defender, precisamente, nuestros derechos y libertades. *(Aplaudiments.)* Señor Torra, señores del Gobierno, yo creo que los catalanes de bien, con independencia de cuál sea nuestra ideología, seamos liberales, progresistas, conservadores, constitucionalistas, independentistas, da igual cuál sea nuestra ideología, tenemos derecho a vivir tranquilos en nuestra tierra; tenemos derecho a ejercer nuestros derechos y nuestras libertades con normalidad; a llevar a nuestros hijos al colegio; un comerciante a abrir su local sin miedo a que le revienten su escaparate; los vidrios de su tienda; tenemos derecho a llevar a nuestros mayores al médico.

En definitiva, los taxistas tienen derecho a ejercer su profesión con libertad y no tenemos por qué estar sometidos a la coacción y a la violencia de un grupo de totalitarios que, lo que pretenden es imponer su proyecto por la fuerza. Por la fuerza, quemando carreteras, quemando, poniendo Barcelona en llamas, haciendo barricadas y, en definitiva, generando la imposibilidad de una convivencia tranquila. No hay derecho a lo que han tenido que sufrir nuestros agentes, de Mossos d'Esquadra, de Policía Nacional y de Guardia Civil estos días, en Barcelona. Y quiero recordar que hay un agente de la Policía Nacional todavía hospitalizado, que ha estado muy grave: Iván, de Vigo, que vino desde Vigo a defender a Cataluña, la democracia y los derechos y libertades de todos los catalanes. *(Aplaudiments.)*

Desde aquí, todo nuestro apoyo y todo nuestro agradecimiento. Miren, lo último que quería decir es que ha habido una imagen de estos días, a pesar de lo terrible que ha sido todo, que a mí me ha gustado y yo creo que a todo mi grupo le ha gustado y seguramente a los grupos del PSC y del Partido Popular también; que ha sido el abrazo entre mossos d'esquadra, entre agentes de los Mossos d'Esquadra y de la Policía Nacional. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Creo que refleja el afán, la voluntad de muchos catalanes de reconciliarnos. Ahora, la reconciliación difícilmente vendrá de aquellos que jalean a los violentos...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Ignacio Martín Blanco

...y que exigen la expulsión de la Guardia Civil y de la Policía Nacional de Cataluña.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació i tenint en compte que no s'han presentat esmenes, obrim un torn d'intervencions per fixar la posició dels grups. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret. Quan vulgui.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, acabava la seva intervenció, el senyor Martín Blanco, parlant de reconciliació. I ja sé que no ve al cas, li prego al president que no em cridi a la qüestió, però voldria fer una breu referència a això; perquè el que avui hem vist, per molt que hi hagi gent que no ho vegi així, és un pas necessari per a la reconciliació.

S'ha tret per fi el dictador del seu mausoleu i jo crec que avui, hi ha molta gent que es sent alleugerida; que sent que, d'alguna manera, se'ls ha reivindicat a ells o als seus familiars. I jo avui no puc evitar tenir al cap els rostres i els noms de moltes companyes i molts companys, que haurien volgut veure aquest moment, que sentiri-

en orgull i emoció, que se sentirien reivindicats i reivindicades i que no ho han pogut veure.

I no puc evitar, també, tenir al cap totes aquelles persones que estan encara esperant trobar els seus familiars i poder-los acomiadar com cal. I jo crec que cal agrair a totes les persones, els familiars de les víctimes, a les associacions memorialistes, tota la feina que han fet, al llarg de tants anys, per aconseguir fer avançar aquests temes tan absolutament necessaris al voltant de la memòria històrica. I la feina que ens queda per fer. (*Aplaudiments.*)

Però bé, deia el senyor Martín Blanco que calia avançar en la reconciliació, i jo hi coincideixo: crec que és molt necessari. I crec que en aquest moment polític, en què jo crec que tots plegats ens hem vist, crec, molt empesos a la reflexió per les imatges que es van produir en la darrera setmana, però també per tots els fets polítics que s'han produït en els darrers mesos, diria fins i tot en els darrers dos anys, jo crec que és un bon moment per intentar començar a posar les bases d'una mínima represa del contacte de la tangència entre diferents espais polítics i socials que s'han vist, progressivament, cada vegada més allunyats.

I això no hi ajuda, no hi contribueix en absolut, ni la mútua qualificació de feixistes i totalitaris que a vegades s'entrecreu a acusació, entre les diferents bandes parlamentàries i fora, en el debat a les xarxes socials, en el debat públic; en primer lloc, perquè no contribueix a una bona anàlisi de la realitat política i social del país i, en segon lloc, perquè no contribueix en res a trobar una solució mínimament assumible per majories àmplies de la societat catalana.

En aquest sentit, també he de dir que, aquells aspectes que es contenen en la proposta de resolució; perdó, en la moció que presenta el Grup de Ciutadans, ens sembla que, al marge de la formulació literal, que probablement nosaltres n'haguéssim elegit una altra, o haguéssim posat altres accents, haguéssim subratllat altres coses; però al marge d'això, són alguns mínims. I jo entenc que hi ha, la bancada independentista, moltes qüestions que es poden retreure a Ciutadans i a la inversa, i molts punts de vista que segurament no es poden compartir.

Però crec que, a la vista del que ha passat en aquest país en els darrers anys, i especialment, en els darrers dos anys, caldria que, des de qui té la majoria i qui té les responsabilitats de Govern, qui està al capdavant de les institucions, no s'insistís al voltant de la idea del «Ho tornarem a fer». Perquè mirin, vostès, des de la bancada independentista ens demanen molt sovint un exercici d'empatia amb els seus punts de vista. Quan no ens demanen, amb més vehemència, encara, una adhesió als seus punts de vista.

I jo els demano que facin l'exercici a la inversa. Que entenguin com es va sentir moltíssima part de la ciutadania d'aquest país, moltíssima, els dies 6 i 7 de setembre, el dia que es va fer la Declaració Unilateral d'Independència, o quan a molta gent que ve de la lluita antifranquista, de la memòria popular sobre la lluita antifranquista, se'l qualifica de feixista, de franquista, pel fet de no compartir unes determinades idees sobre la qüestió de la secessió de Catalunya, o unes determinades actituds que s'han dut a terme des del Govern, o des d'algunes forces polítiques en els darrers anys.

Jo voldria, senzillament, convidar a que comencéssim, sincerament, aquesta reflexió. Perquè després, si no, es parla de diàleg i queda buit de contingut. No és possible un diàleg polític si s'insisteix en la confrontació, en la unilateralitat, en el «Ho tornarem a fer», que, el que vol dir és: prescindirem de la voluntat de més de la meitat dels nostres conciutadans, i per tant, a partir d'una reflexió, diguem-ne, creuada, sobre els errors que tots plegats hem comès, i sobre la concatenació de desastres en els que ens hem anat posant, endinsant cada vegada més, en aquests últims dos anys, jo crec que aquí podria començar a haver-hi un diàleg sincer.

Però, mentrestant, és molt difícil que pugui existir un diàleg sincer, si no es fa una reflexió sobre què significa, per a bona part de la població de Catalunya, sentir dels seus principals dirigents «Ho tornarem a fer».

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn ara de la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bona tarda a tothom. Com que em sobrarà temps per parlar del contingut d'aquesta moció..., quería aprovechar este *faristol* y empezar la intervención utilizándolo para expresar toda nuestra solidaridad con el pueblo de Chile, rechazar la represión y el uso desproporcionado de la fuerza por parte del ejército y la policía chilenas, que ha provocado dieciocho personas muertas, entre ellas un niño de cuatro años.

Una violencia amparada por el estado de excepción decretado por el presidente, Sebastián Piñera, para intentar acallar las protestas de gente que sólo le pedía más democracia, más igualdad y más justicia social. Ahora lo vemos en Chile, lo vimos en Ecuador. Hace unas semanas, organizaciones y movimientos sociales, protestando y organizándose para evitar que sus gobiernos les recorten derechos. Desde nuestro grupo, hemos canalizado en la Junta de Portavoces una petición de declaración institucional, hecha por parte de la Federación de Entidades Latinas en Ecuador y la Federación de Entidades de Inmigrantes del Vallés, para que este Parlamento condene la represión en Chile y haga un llamamiento a detener la violencia policial y militar para que se abran canales democráticos y de diálogo, que permiten reconducir la situación... (*La diputada estossega.*) Perdón. (*Pausa.*)

I, ara sí, parlem de la moció de Ciutadans, perquè ens sobra temps, perquè com que és una eterna repetició, és un bucle constant que van repetint i van fent..., jo crec que fan un *corta y copia*, *corta y pega* o alguna cosa per l'estil; va bé perquè ens estalvia temps a l'hora de preparar les intervencions. Perquè les mocions i les intervencions de Ciutadans, doncs, és això, és afegir benzina al foc, i mai millor dit. Són vostès, els que en realitat, afegeixen benzina al foc. Perquè es pensen que, de la política de terra cremada, en trauran un benefici electoral. Llàstima que hi ha qui en sap més d'això, i és Vox, que ja els està avançant per la dreta; que no hi arriben, o sigui, és que es queden a mitges; hi ha qui ho fa millor, això, que vosaltres.

També gràcies i ajudats pel senyor Pedro Sánchez i el seu instint electoral a l'hora de provocar unes eleccions pensant-se que li aniria millor, a ell i al seu partit, i a qui li està anant bé és al Partit Popular. Vull dir que des de la Lluna se senten els agraïments als senyors i les senyores del Partit Popular. De fet, són tan repetitius i tan previsibles que li faré el favor al diputat Martín d'estalviar-li uns segons a la seva rèplica, si vol, i ja ho dic jo: «Els comuns no sorprenen, perquè són la crossa de l'independentisme.» (*Remor de veus.*) Vull dir que ja s'ho pot estalviar, si vol, perquè ho repeteixen una vegada i una altra, però no serveix de res, és que no se'ls creu ningú, jo ja faig un *chupito* cada vegada que ho diuen. (*Rialles.*)

La realitat és més tossuda del que vostès volen creure, la realitat no és en blanc i negre, la realitat no són blocs (*remor de veus*), no és: «O estàs amb mi...

El president

Silenci...

Susanna Segovia Sánchez

...o estàs contra mi»; no és així. Vostès estan dient en aquesta proposta de resolució que cal condemnar i rebutjar totes les sentències judicials. La sentència de La Manada la van rebutjar? Perquè jo vaig veure diputades seves, a la sentència de La Manada, mobilitzant-se i dient que la justícia era patriarcal. Això no és rebutjar una sentència judicial? (*Aplaudiments.*) La gent que atura desnonaments per protegir

famílies vulnerables està rebutjant i està desobeint una sentència judicial. I vostès volen amb aquesta resolució que el Ple rebutgi aquestes actuacions i condemni aquestes actuacions. Volen que aquest Parlament rebutgi i es posi d'esquena a la gent que posa el seu cos per aturar un desnonament? Doncs no, no els sorprendrem, votarem que això no pot ser.

Vostès també estan dient que s'ha de declarar antidemocràtica l'expulsió de ciutadans per raó de les seves idees. Sí, clar, evidentment. I per raó del seu origen, del seu color de pell o del seu estatus legal? Això també és antidemocràtic, no?, expulsar gent per això. (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) Doncs, miri, jo també tinc paperets: «*El Partit Popular y Ciutadans se comprometen con Vox a ceder a la Policía y la Guardia Civil los datos sobre inmigrantes irregulares en Andalucía.*» Per afavorir la seva expulsió. No és antidemocràtic això? Doncs són vostès els que ho estan fent això.

Aquí totes tenim la responsabilitat de sortir d'aquesta situació, de ser part de la solució. Nosaltres ja ho diem, el senyor Torra amb els seus plantejaments no és part de la solució, però vostès tampoc ho són, perquè no poden, no volen i no seran mai part de la solució.

I jo també vull acabar fent referència al fet històric d'avui, fent referència a l'exhumació del dictador. Jo també tinc un besavi afusellat, un altre besavi i una besàvia torturats i empresonats. Estic pensant en els meus avis i les meves àvies, que estarien feliços de veure aquest dia, crec que estarien més feliços si no l'haguessin vist sortir amb banderes, flors i obsequis, crec que també estarien més contents –ha sigut una mica sorprenent, la imatge.

Però no ens enganyem, aquí ha caigut un dels cadenats de la fi de la dictadura, un, però tenim encara molta herència del franquisme a la nostra història, a la nostra societat i als nostres carrers. Trenquem també tots els altres cadenats que ens va deixar el franquisme, i –avui s'ha dit– el de la monarquia, en algun moment, també.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Gràcies, president. Bé, ja hem vist aquí un exercici d'elogi, de felicitar aquesta tasca de la Guàrdia Civil i dels Mossos d'Esquadra en aquests dies a les revoltes socials. I amb aquest relat de sempre, el relat de la violència, ja els hi vam dir ahir, vostès no tenen cap problema amb la violència, el problema que tenen és amb la contestació social i el que persegueixen és a totes aquelles persones que planten cara a la tirania del poder que vostès representen. Aquelles que planten cara a les injustícies i a les desigualtats, aquelles que han decidit defensar els seus drets davant d'una crisi ecosocial que ens està robant la vida, davant d'una crisi econòmica que vindrà i que, a més a més, serà molt més crua que les anteriors i que vol robar-nos el futur i robar el futur a milers de joves. Nosaltres ens n'alegrem, ens n'alegrem que hi hagi molta gent que amb dignitat surti al carrer i que amb orgull defensi tots aquells drets que estan sent sistemàticament vulnerats per part de l'Estat.

Avui veiem un funeral d'Estat, veiem com novament aquest règim segueix apunyalant-se, però n'hi ha algunes que hem entès que si ningú defensa els nostres drets per nosaltres, ho haurem de fer a cada plaça, a cada barri, a cada vila i a cada carrer. I no entrarem en cap cas en el seu relat, no ho farem.

No entrarem en el marc d'aquells que elogien les forces i cossos de seguretat, quan hi ha quaranta-quatre persones a presó, més de sis-centes ferides, algunes d'elles greument mutilades i, a més a més, quan hi ha més de dues-centes persones detingudes, quan amb l'actuació policial s'ha fet cas omís a totes les recomanacions

de totes les organitzacions i entitats en defensa dels drets humans, quan aquest model de seguretat és un model reactiu i absolutament contrari a la defensa del dret a la protesta i de la llibertat d'expressió d'un poble.

Vostès el que estan fent és generar un relat impostat amb base a les coordenades que els interessa, però nosaltres no hi entrarem, nosaltres seguirem defensant amb molt d'orgull aquelles que surten cada dia al carrer...

El president

Diputada...

Maria Sirvent Escrig

...per vèncer aquesta por.

El president

Gràcies. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; muchísimas gracias, presidente. Bien, nosotros vamos a dar apoyo a esta moción porque incluye los elementos fundamentales de lo que es nuestra manera de ver este asunto. En primer lugar, el acatamiento siempre a las sentencias judiciales y al conjunto del ordenamiento jurídico. En segundo lugar, la condena expresa a la violencia y la necesidad de garantizar el orden público. Y en tercer lugar, el respeto siempre a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, a todos, a todos sin excepción. A todos, porque ejercen en democracia el uso legítimo de la fuerza y solo son los jueces los que pueden determinar si ese uso legítimo de la fuerza pasa a ser desproporcionado o pasa a ser violencia, no es una cuestión que tengamos que decidir nosotros según nuestras apreciaciones individuales.

Y eso se ha acabado, porque, entre otras cosas, estamos viendo que después de haber intentado estigmatizar y señalar a la Guardia Civil y a la Policía Nacional, ahora le toca a los Mossos, ahora están siendo también estigmatizados, señalados, como si fueran una especie de sádicos crueles, cuando lo que hacen es garantizar nuestros derechos y libertades.

¿Pero saben lo que les ha pasado? Que también ellos han dicho «basta», también ellos han decidido que no van a arrodillarse ante sus doctrinarias opiniones. Hoy mismo hemos sabido que el Sindicat de Polícies de Catalunya ha decidido denunciar por delitos de odio a TV3 y a Toni Soler por humillarles públicamente en los medios de comunicación, en este caso, en la televisión pública de Cataluña.

Los Mossos también se van a proteger de todos ustedes, ya nadie se calla, su problema, por mucho que crean que es Madrid y les guste pensar que esto es un conflicto Cataluña contra el resto de España, no lo es, su problema es que la mitad de Cataluña, como mínimo, les ha dicho que no les va a tolerar más las historias, ya ni los Mossos les van a aceptar que les insulten, les estigmaticen y les señalen, no lo van a aceptar. Y ese es el problema fundamental, la deseada reconciliación entre todos la van a tener que fraguar primero en Cataluña, entre todos nosotros, y luego ya veremos qué pasa con el resto, pero si se creen que pueden ir ustedes a Madrid diciendo que ustedes en solitario representan a toda Cataluña, pues lo siento, pero va a ser que no.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, bé, començaré parlant de la moció per la primera part, perquè m'han sorprès molt els verbs: «retractarse», «aca-

tar», «pedir perdón», «cesar en la irresponsabilidad», «no permitir». No se n'adonen? No se n'adonen, que aquesta moció és una mena de *viva* a la Guàrdia Civil?, que ja entenc que el company Alejandro digui que li donen suport, perquè fa uns dies el seu company ho va cridar aquí en aquest hemicicle, però no importa el motiu de la moció, com deia la companya Segovia, perquè vostès sempre aprofiten el faristol per fer el mateix: *retractarse, acatar, pedir perdón, cesar en la irresponsabilidad*. És l'única proposta que tenen per la convivència, que els independentistes es despullin de tota ideologia, que renunciem a tot. És aquesta la seva idea de convivència? La seva idea de diàleg? De resoldre un conflicte polític?

La segona part de la moció suavitza una mica els verbs, perquè suposo que responen al que vostès volen, que aquells que discrepem de la seva política ens oblidem de la nostra i deixem de molestar.

Al títol de la moció hi posen la paraula «llibertat» i també hi posen la paraula «convivència», però no veiem que els punts que s'hi proposen s'hi acabin corresponent, amb aquestes dues paraules. Llibertat vol dir que utilitzin la Guàrdia Civil, els tribunals i els jutges per fer política? Això és el que vol dir llibertat? Això és el que esperen?, que els facin la feina? Vostès han renunciat com a partit polític, com a grup parlamentari, com a líders, com a diputats i diputades a fer la feina per la qual són aquí, fer política, per la qual tots som aquí, que és fer política.

I per què dic que han renunciat a fer política? Perquè ens obliguen a venir aquí a fer d'advocats, a ser especialistes en dret penal. Cada cop que presenten una moció de caire polític amb ideologia, acabem parlant de temes purament reglamentaris, legislatius, tècnics. Jo no he vingut aquí a parlar tot el dia de reglaments. De veritat, vostès van venir, van néixer a Catalunya com a partit polític només per tenir debats sobre acatar les lleis, quines siguin? Vostès deuen saber tan bé com jo que la feina dels diputats és legislar. D'acord, venim a legislar –d'acord. Saben a què venim també? A revisar les lleis i a actualitzar-les. I saben per què? Perquè la feina de les diputades que som aquí és també vetllar per la vigència d'aquestes lleis, perquè les lleis estan fetes per ser *útils* a la ciutadania, són eines per a la ciutadania, no són eines dels tribunals, ni dels diputats per retòrcer i per pervertir l'estat de dret, no pot ser un mecanisme de venjança i de revenja constantment, com estem veient aquests dies després de la sentència.

Per això quan vostès ho redueixen tot a acatar les resolucions, quan són resolucions pervertides per la judicialització de la política, estan renunciant d'alguna manera a fer la seva feina. I com a mostra, i m'adhereixo al que comentava la companya Segovia, dos drets fonamentals, ella parlava de la sentència de La Manada, de les diputades de Ciutadans que venen a reclamar que la sentència de La Manada era una resolució patriarcal. Parlem també de l'autonomia del propi cos, què fariem les dones quan ens parlen de lleis contra l'avortament? O què passa amb el dret a l'habitatge? Preguntin-se llavors per què la PAH fa un comunicat davant de la sentència i entendran per què no podem votar a favor d'acatar totes les resolucions judicials.

Les lleis són canviants, evolucionen amb les societats. Quan les lleis queden enrere, la feina d'aquesta cambra és acompanyar els ciutadans i les ciutadanes i no castigar-los per no adaptar-se a les resolucions que són pura perversió. No podem votar-hi a favor i farem un vot en bloc.

He començat dient..., parlant d'aquests verbs, d'aquest llenguatge i acabaré amb una cita de l'enyorada Montserrat Roig. Aquests dies que vostès s'han dedicat, però ja ens hi tenen acostumats, a criminalitzar la protesta i a tot el moviment, i que el que volen és que estiguem estancats en un debat estèril sobre reglaments i lleis caduques, intentaré elevar una miqueta el to. «Diuen que tot això és ser roja i separatista» –deia Montserrat Roig–, «i jo només soc una noia ben educada.»

Votarem que no i ho farem amb convenciment. Si ens volen petits, obedients a lleis i resolucions injustes, ja poden seure i no hi comptin. I aprofitant el tema, vol-

dria també enviar tota la nostra solidaritat a la companya Sònia Vivas, perquè sí, davant de la injustícia, no tenim alternatives.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Bé; bona tarda, president. Senyores i senyors diputats, consellers, avui el Grup de Ciutadans ens planteja la mateixa moció de cada quinze dies però «tunejada» amb els últims *hits*. Avui l'excusa és el 12 d'octubre, però en el fons no hi ha cap novetat, és el de sempre. I els direm que no –els direm que no.

Aquesta vegada demanen, per exemple –una perla–, que el Govern de Catalunya es retracti de la petició del cessament del màxim responsable de la Guàrdia Civil a Catalunya, el general Pedro Garrido. Situem-nos. Què va fer el tal general? Doncs el general se'n va anar a la caserna de Sant Andreu de la Barca i va dir entre d'altres perles que ho tornarien a fer. Don Pedro, què carai tornaran a fer? Pagar ciutadans i practicar l'amenaça i la repressió? En un món normal –en un món normal–, hi hauria d'haver corregides a veure qui és el primer que entra una moció en aquest Parlament per exigir al general Garrido que rectifiqui, però ho fem al revés; però no, ho fem al revés.

Respecto absolutament la moció avui expressada en aquesta tribuna d'oradors pels diputats Terrades i Escarp. Però, senyor Pedret, no sé si ha vist les imatges del dia, aquest migdia, no sé si les ha pogut veure. Continuar traient pit de l'«a por ellos» és un error. I, parlant d'errors, avui haver permès un segon funeral pel dictador Francisco Franco és un disbarat. L'electorisme a vegades falla. Avui la democràcia –i ho penso així– s'ha fet un tret al peu. Tejero va disparar al sostre del Congrés, i avui ha repetit: avui l'ha fet al peu d'una democràcia miop.

Hi insisteixo, han vist les imatges de Tejero? Avui Tejero ha trencat el cordó policial, el control de seguretat, amb la complicitat de la policia espanyola, la mateixa policia que no té cap mena de complicitat amb els ciutadans de Catalunya, cap complicitat.

Presentaran una moció que demani extreure la vigilància en els actes sensibles a l'apologia del feixisme? El franquisme avui surt del Valle de los Caídos, és cert, i és una bona notícia, però déu-n'hi-do amb quin homenatge. És evident que les restes de Franco i del franquisme ara reposen a la Zarzuela. I, si tinc risc d'advertència del Constitucional, doncs, ho faré més suau: ara reposen a la democràcia espanyola malalta i vella i sobretot còmplice, que és aquesta democràcia que és incapaç de posar les urnes a Catalunya i resoldre per la via de la política un conflicte que és polític.

Quan el president Sánchez es fa l'important i no agafa el telèfon al president de Catalunya alimenta el conflicte. A la Moncloa s'han equivocat, avui, i de fa dies. I ho sabem. Aquests dies menystenint el president de la Generalitat, Pedro Sánchez ha menystingut els ciutadans d'aquest país, a tots. I avui, fent gros, permetent un homenatge d'estat a Franco, quaranta-quatre anys després, doncs reviu fantasmes, ressuscita la sensació d'impunitat dels delfins del règim i avala els que el 78 –sí, sí, el 1978– precisament no volien la Constitució. Tant patir per la Constitució i avui els han donat cobertura policial per cridar tota mena de proclames feixistes.

Els ho diré d'una altra manera. Vostès van jugant, Espanya va jugant. Amb Catalunya s'hi veuen amb cor; amb el feixisme, no massa. Tinc la sensació que amb el feixisme no massa. Des d'ara, per tant, cap lliçó de democràcia; des d'ara, si l'Estat vol mirar i vol parlar de civisme i de democràcia, si us plau, que miri a Catalunya.

Espanya ha de saber que si Catalunya marxa, si toquem el dos, és perquè l'Espanya una, única i centralista..., l'Espanya hereva del franquisme sociològic ha de saber que marxem perquè l'Espanya política no es cansa mai de reprimir.

Menys passat i més futur, menys nostàlgia i més diàleg. Si us plau, moguin-se de la rajola i facin un pas endavant. Ens han sentenciat a tots en les últimes setmanes, ens han posat cent anys de presó a cadascú de nosaltres i som exactament on érem: avui pensem exactament el mateix que pensàvem el dilluns 14 d'octubre de 2019 a un quart de nou del matí, quan el Suprem encara no havia comunicat la sentència. La repressió embogida, senyores i senyors diputats, no fa por, perquè només fa tristesa. Presó i repressió, i som exactament on érem: nosaltres, compromesos amb la llibertat. Què hi ha guanyat Espanya després de dos anys de repressió contundent?

Si us plau, senyors de Ciutadans, molt ràpidament, tinguin una idea per Catalunya, ni que sigui una idea espanyola de Catalunya, però creïn (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), pensin, proposin i, si us plau, empenyin també...

El president

Diputat...

Eduard Pujol i Bonell

...la resta de partits polítics al diàleg; el diàleg és absolutament necessari per resoldre la situació política de Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Ara li toca a vostè... (*Veus de fons.*) Té dos minuts per posicionar-se sobre les esmenes, diputat.

Ignacio Martín Blanco

No, perquè no hi ha hagut esmenes...

El president

És veritat, disculpi. Trenta segons.

Ignacio Martín Blanco

Perfecte. Bé, em pregunta el senyor Pujol què vol dir el senyor Pedro Garrido, el general de la Guàrdia Civil, quan diu «ho tornarem a fer». Doncs l'hi explico. En canvi, el senyor Torra no ho explica mai el que vol dir –ja ho sabem tots que és el cop a la democràcia. Però en tot cas li dic exactament el que va dir el senyor Pedro Garrido: «No debemos esperar más de esa sentencia que el fin que estrictamente tiene de impartir justicia; es decir, establecer los hechos probados y las responsabilidades de los que los ejecutaron, de acuerdo con la ley penal y procesal vigente. Ho vam demostrar fa dos anys, ho hem fet de nou recentment i cada vegada que sigui necessari ho tornarem a fer, perquè tenim la plena convicció que la societat a la que servim entén i creu que no hi ha llibertat ni seguretat fora del marc de la llei.» Me parece una interpretación impecable de lo que es un estado democrático de derecho. Sé que a ustedes les cuesta entenderlo, pero así funcionan las democracias modernas.

(*Aplaudiments.*)

El president

Estem cridant a votació.

(*Ferran Pedret i Santos demana per parlar.*) Senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Sí, president; per al·lusions i contradiccions amb el senyor Pujol.

El president

Trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

Miri, senyor Pujol, ni la retòrica angulada a la que ens tenen acostumats ni tota aquesta èpica tan impostada a la que ens tenen acostumats pot ocultar el vol gallinacci dels seus arguments en la seva intervenció d'avui. És que ni això. Pretendre que el que ha passat avui és un funeral d'estat és un insult a tota la gent que ha estat lluitant tantíssim perquè un moment com aquest es produís. *(Aplaudiments.)* Quedarà al diari de sessions la baixesa dels seus arguments. *(Persisteixen els aplaudiments.)*

El president

Hem cridat a votació. Hi han peticions de votació separada? No? *(Pausa.)*

Doncs passem a les votacions.

Votem el conjunt de la moció.

Comença la votació.

(Remor de veus.) Diputats, diputats... *(Pausa.)* No han votat els diputats que han entrat. Calma.

El resultat de la moció ha estat el següent: 58 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció. Per tant, la moció queda rebutjada.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut mental

302-00146/12

Passem a la següent moció, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut mental, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada senyora Blanca Victoria Navarro per presentar-la.

(Pausa llarga.)

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Gracias, presidente. Hace unos días conmemoramos el Día Mundial de la Salud Mental, este año con el lema de la prevención del suicidio. Antes que nada, quiero saludar a los representantes de las asociaciones de salud mental y supervivientes del suicidio que nos acompañan.

Después de veinte años de trabajar como psiquiatra en la seguridad social, veinte años padeciendo como profesional y prescribiendo a los usuarios y a sus familias las carencias del sistema sanitario público, es por vosotros que yo entré en política, porque es necesario que las personas con experiencias en salud mental y sus familias sean verdaderamente el centro de las políticas y para ello es necesario un modelo de atención en salud mental útil, accesible, que sirva para ayudarles a ellos, a vosotros, a todos los que en un momento dado podemos necesitarlo. *(Aplaudiments.)*

Hablar de salud mental no es fácil; del suicidio, tampoco. Todos tenemos cerca o hemos vivido experiencias en salud mental. Y sin perder de vista que la enfermedad mental no es la única causa que puede llevar a una persona a pensar en el suicidio, hablar de estos temas inevitablemente nos interpela. Es necesario escuchar más. Son historias de sufrimiento, pero también son historias de superación y de recuperación.

Hoy en día, en Cataluña, una de cada cuatro personas necesita atención en salud mental, pero solo una de cada treinta la recibe; un problema que afecta absolutamente a todas las familias de Cataluña más o menos de cerca, y solamente son atendidos uno de cada ocho de los que lo necesitan. ¿Se les ocurriría que esto pasará en otro ámbito de la salud?, ¿que, por ejemplo, solo se atendiera a uno de cada ocho de los que han tenido un ictus?

Hoy en día los pacientes se visitan de media solamente una vez cada dos meses, visitas al psiquiatra, al psicólogo, a la enfermera, al trabajador social, de grupo, individuales, solamente una vez cada dos meses, muy por debajo de lo que recomiendan los expertos. ¿A alguien se le ocurriría que una quimioterapia que ha demostrado eficacia en disminuir el tamaño del tumor si la damos cada tres semanas la diéramos solamente cada ocho semanas?

Hoy en día, psiquiatras de la seguridad social están derivando a hospitales privados –a quien se lo pueda permitir, claro. ¿Se pueden imaginar que se rompen la cadera y que les envían a un hospital privado a que les operen pagándoselo de su bolsillo?

Hoy en día, la persona no es el centro; las asociaciones de afectados tienen que organizarse para tener los tratamientos que CatSalut no les está dando. Hoy en día, las familias aguantan situaciones durísimas; son los cuidadores, son los acompañantes, y casi siempre con un sesgo de género, porque normalmente son las mujeres –las madres, las esposas, las hermanas– las que hacen este papel de cuidadoras. Y en el *departament* o en CatSalut, ¿a alguien les importa si esto que les estamos dando en el sistema sanitario público les sirve, les ayuda a vivir mejor? Porque nadie lo pregunta, nadie se lo pregunta.

Aunque la Agenda 2030 plantea como objetivo de desarrollo el disminuir las muertes por suicidio, hoy en día en Cataluña no hay un plan de prevención del suicidio. Y la prevención empieza en la educación. Hay programas aplicables en las escuelas de educación en habilidades sociales y emocionales que han demostrado eficacia en disminuir el malestar psicológico y el riesgo de suicidio, y no se están aplicando. Lo que en otros países es presente en Cataluña es psiquiatría ficción. Y porque para avanzar en la prevención habrá que desarrollar la atención comunitaria y avanzar en la integración entre los recursos sanitarios y sociales, garantizar el acceso a las plazas de rehabilitación, de ocio, el acceso al trabajo, la verdadera inclusión en la sociedad, el soporte a las familias, y, sobre todo, deberemos luchar contra el estigma. Y la lucha contra el estigma empieza con la Administración, porque la Administración atiende a los problemas de salud mental como hace con otros problemas médicos.

Los documentos lo sostienen todo. Pero para que los programas del *departament* pasen del papel a ser mejoras reales en la vida de las personas, hacen falta profesionales que los apliquen. Llevan años reorganizando tareas para, con los mismos profesionales, exprimir, exprimir y exprimir a los profesionales para atender a más pacientes, y lo que hace falta son recursos, porque los grandes profesionales que tenemos en Cataluña no dan más de sí, han llegado al límite, y la paciencia de las familias y los usuarios también.

Ha llegado la hora (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de que apaguen el monotema del *procés*, que tomen consciencia de que la situación es agónica...

El president

Diputada...

Blanca Victoria Navarro Pacheco

...–un momento–, se pongan a trabajar y prioricen en qué utilizan el dinero... (*El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

El president

Un moment, no; se li ha acabat el temps, diputada. (*Aplaudiments.*) Per defensar les esmenes presentades, té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Maria Assumpció Laiïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Bé; gràcies, president. Honorable consellera, amics i familiars que ens acompanyeu avui en aquest hemicicle, sempre és d'agrair, doncs, que es parli de salut mental, l'oportunitat de poder parlar de salut mental en aquest faristol, en aquest hemicicle, aquí al Parlament, perquè malauradament mai és prou, i crec també que n'haurem de parlar molt i molt al llarg dels propers anys per la mateixa evolució, no?, del sistema, de les patologies, de l'edat, de l'esperança de vida; doncs n'haurem de parlar molt i molt més.

I, per tant, agrair l'oportunitat de parlar-ne en aquest faristol, tot i que hem de ser conscients que els problemes que té el tractament o l'assistència, l'atenció en salut mental..., no ho solucionarem amb aquesta moció i malauradament tampoc amb moltes altres, perquè la intervenció que requereix..., els trastorns mentals, atendre les persones amb trastorns mentals transcendeix segurament la suma d'accions concretes..., sinó que el que cal és fer-li una mirada molt més general, entre altres coses perquè és veritat que una de cada quatre persones al llarg de la seva vida patirà un transport mental, que això no vol dir, diputada, que el 25 per cent de la població a dia d'avui tingui una malaltia mental, sinó que al llarg de la seva vida en patirà, un 25 per cent de la població patirà algun trastorn mental. I, a més a més, també n'hem de ser molt conscients, que segurament anirà també molt lligat a altres patologies, a la comorbiditat que existeix i a la cronicitat en salut mental, però també amb altres patologies. Per tant, hem de parlar de sistemes sanitaris, de les xarxes, com en parla en aquesta moció? Rotundament, sí. Però hem de parlar només d'això? Rotundament, no.

I aquesta moció també és una mica calaix de sastre de tot de temes, que efectivament n'hem de parlar, perquè la salut mental o l'encarem des d'una perspectiva transversal o no ens en sortirem, perquè són trastorns que no només afecten la salut, no són trastorns només de salut, sinó que venen condicionats i a més a més afecten altres aspectes de la nostra vida quotidiana. Estem parlant de relacions socials, estem parlant de l'oci, estem parlant de l'escola quan el trastorn es produeix en edat escolar, al món laboral, estem parlant d'habitatge, estem parlant de moltes altres coses. i, per tant, o fem una actuació transversal des d'aquesta perspectiva o no ens en sortirem.

I hem de parlar de prevenció. L'eix important sobre el qual hem de pivotar sobretot quan parlem de trastorns mentals és la prevenció, però no només la prevenció primària, aquella que entenem que hem de fer per evitar que es produeixin o surtin qualssevol..., es manifesti un trastorn mental, sinó també la secundària, quan aquest ja ha sortit, i la terciària també per evitar les recaigudes. I aquest enfocament preventiu general crec que és bàsic també per encarar el tractament de la malaltia mental, incorporant-hi també l'adherència al tractament, parlant de la vinculació a l'atenció sanitària, als centres i als dispositius de salut mental. I també –i no oblidar-ho mai– l'atenció a les famílies, a la comunitat, sobretot al nucli més proper però també ampliant-ho a la comunitat. I tot això òbviament avaluant-ho. Cada vegada més és important, i aquí jo crec que en salut mental tenim molta feina a fer, a avaluar els resultats, saber què és i què no funciona, i com ho hem de treballar perquè això cada vegada sigui més eficient. I aquí tenim, jo crec, un bon camí per córrer i és important incorporar-hi l'avaluació dels resultats en salut en l'àmbit de la salut mental, però també sent conscients de tots aquests altres factors que afecten també l'evolució d'una malaltia mental.

I un exemple clar de tot això, doncs, és el Pla nacional del suïcidi. La consellera va anunciar, precisament aquest any, amb motiu que aquest any es dedicava a la prevenció del suïcidi, aquesta creació d'un pla nacional d'atenció al suïcidi. Es parlava d'«atenció» perquè vol anar més enllà de la prevenció i també el que es vol és treballar amb aquesta comunitat més propera, amb la família. Per tant, és important aquest Pla nacional de suïcidi des del Govern s'hi està ja treballant, que no és només

preventiu, que és d'atenció i que vol cuidar també tots aquells agents implicats, que en un cas de suïcidi o de risc de suïcidi hauran de donar una atenció immediata i es veuran directament afectats. Li estic parlant, òbviament, dels professionals sanitaris, estic parlant òbviament dels cossos de seguretat, que moltes vegades són els que primer entomen una situació d'un intent de suïcidi, estem parlant òbviament, i no ho puc oblidar, de la família, de l'entorn més proper, també de l'entorn escolar i comunitari, i òbviament les administracions públiques, començant des de la proximitat, el món municipal, però també acabant a l'Administració de la Generalitat.

Per tant, per tot això, després d'haver treballat aquesta moció a partir de totes les esmenes, crec que són tretze que hem transaccionat, donarem suport a aquesta moció.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, assistents a la sessió d'avui al Parlament, deixin-me, en primer lloc, constatar un fet respecte a les malalties mentals, i és la manca absolutament de visualització en molts casos en què es viuen aquestes situacions a nivell familiar. I des d'aquí, sàpiguen que el sistema de salut té l'obligació d'ajudar-los, de donar-los suport i, a més a més, de posar mitjans necessaris per tal que aquestes situacions de malalties es vagin, d'alguna manera, resolent i, per altra banda, s'apliquin mecanismes de prevenció, absolutament necessaris i que eviten evidentment el resultat desgraciat del suïcidi en alguns casos.

Voldria incidir en una qüestió que té a veure amb les dificultats no només dels malalts, sinó també de les famílies que es troben aquesta situació. Un que s'hagi apropiat a alguna situació d'aquestes característiques el que sent moltes vegades és certa soledat, sent com no té la possibilitat d'enfrontar-se de forma propera i amb el suport necessari a aquestes situacions. I, per altra banda, existeix una incomprensió, que certament és etèria, és difícilment quantificable, però una certa incomprensió a nivell social de les dificultats que són i que comporten les malalties mentals, no només per a qui les pateix, sinó, hi insisteixo, per part de les famílies.

Pel que fa al departament, més enllà de la voluntat clara d'incrementar recursos per a aquestes malalties, que això va molt vinculat certament no només a les qüestions que tenen a veure amb el procés..., això no hi té absolutament res a veure. El país està precisament perquè les persones que tenen dificultats des d'un punt de vista de salut, el sistema públic, que és un sistema que funciona, els resolgui les seves mancances. Hi ha una possibilitat, certament, i que la tenim des del Parlament de Catalunya, que és aprovar i donar suport a uns determinats pressupostos per incrementar precisament aquestes partides. Si no hi ha la majoria suficient per aprovar pressupostos, difícilment es poden destinar recursos a aquestes necessitats que són clarament peremptòries i que fan que, d'alguna manera, la societat precisament valori de forma molt més positiva l'activitat legislativa que fem al Parlament de Catalunya.

Per tant, si volem més recursos s'han d'aprovar pressupostos. No és qüestió només de redistribuir els recursos de salut, és qüestió també d'obtenir més recursos i de poder-los destinar a qüestions que certament avui són fàcilment palpables, sobretot a partir dels estudis que es fan i dels estudis de viabilitat que existeixen, que certament, en l'àmbit de les malalties mentals, manquen més recursos, i manquen més recursos per apropar-nos a la gent que pateix aquestes malalties, no només des de l'àmbit de la primària i de la comunitària, sinó de fer el seguiment necessari de totes aquelles qüestions i de l'evolució d'aquestes malalties.

Hi ha una qüestió, que hi he fet referència abans però també és molt important. Hem de trencar definitivament amb determinats estigmes de caire social que perju-

diquen totes aquestes persones que pateixen aquestes malalties. No hi ha d'haver estigma, hi ha d'haver suport, hi ha d'haver solidaritat, hi ha d'haver ajut. I aquesta és una obligació que ha de tenir el Govern de la Generalitat, i el Departament de Salut, especialment.

Tenim un pla des de l'àmbit de la salut, però necessita certament millores. I això és un reconeixement que es fa precisament en aquesta moció. I per això hem arribat a un acord pràcticament global, perquè hem transaccionat moltes de les esmenes presentades. Vol dir que, en primer lloc, és una bona moció, ho reconeixem. És una necessitat que aquestes mocions al Parlament es discuteixin i s'empenguin decisions que es puguin, d'alguna manera, plantejar al Govern a instar que prengui mesures. I defensem, a més a més, que aquestes accions siguin clarament transversals. Ens trobem en un moment en què les polítiques públiques o són transversals o són parcials. Hi ha qüestions de caire de la salut que tenen connotacions clarament socials, que tenen a veure amb el benestar de les persones, i no es poden sectoritzar en un àmbit del Departament de Salut estrictament. Hi ha d'haver transversalitat, hi ha d'haver coordinació, hi ha d'haver cooperació amb tots els departaments, des de Salut, Benestar Social, com també des de l'àmbit de l'educació. És bàsic que la gent i els nostres joves entenguin què és la possibilitat d'entrar en una dinàmica de suïcidi, com podem prevenir aquestes qüestions i com el sistema de salut ha de, necessàriament, resoldre-les.

I insistir, en definitiva, que també necessitem en aquest àmbit que les dades siguin del tot transparents, tenir mitjans per trobar i explicar amb tota la transparència i tots els sistemes possibles les mesures que s'han de prendre des d'aquesta perspectiva. I una altra de molt important també en la política del futur o del present, que s'ha de fer amb tota la participació possible dels usuaris i de les persones que pateixen aquestes malalties i els seus entorns. Sense la seva participació, sense la seva opinió i sense la possibilitat de traslladar a l'opinió pública i a les persones que pateixen aquestes malalties..., de forma objectiva i de forma clara, hi ha moltíssimes dificultats. A partir d'ara el que pretenem, sincerament, és col·laborar i treballar a fons en una dinàmica que ha de transformar, precisament, el sistema de salut de Catalunya respecte a les malalties mentals.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Junts per Avançar i per fixar la seva posició, té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Saludar els amics i companys que avui han volgut ser-hi i seguir aquest debat des de la tribuna del Parlament. Benvinguts. A mi m'agradaria començar amb una definició que fa l'OMS –la va fer l'any 48 del segle passat– sobre què entén com a salut: «Un estat complet de benestar físic, mental i social, i no merament l'absència d'afeccions o malalties.» I realment continua sent de plena vigència. Ja l'OMS també ens deia, l'any 2002, que advertia sobre l'increment dels trastorns mentals a les pròximes dècades i deia: «L'envelliment de la població, l'increment de factors de risc com l'atur, la pobresa, les migracions, la manca de suport familiar i social, l'augment de l'abús de substàncies, la soledat i la ruptura de les xarxes socials són aspectes que contribueixen a l'increment dels trastorns mentals.» Jo crec que una mica aquest és el panorama en el qual ens movem.

Aquesta moció, presentada al voltant del Dia Mundial de la Salut Mental, que va ser el propassat 10 d'octubre..., i que aquest any s'ha volgut dedicar a la prevenció de la mort per suïcidi. L'agenda de salut mental a Catalunya feia aquest lema de

«Parlar, escoltar, salvar vides», no? Ensenyar i dir que hi ha vida, que es pot viure i que val la pena viure-la. Per això jo crec que és important, i agrair la presentació d'aquesta moció a la diputada Blanca Navarro, que fa les seves intervencions des de la perspectiva d'anys de treball i de professional, i això sempre és d'agrar. I, per tant, crec que també és d'agrar l'esforç de tots per arribar a un consens al voltant d'aquestes esmenes i aquestes transaccions. Els que en saben, la diputada Laïlla, la diputada Blanca Navarro, els altres acompanyem i acomboiem un desig. El senyor Guinó –igual que jo– acompanyem un desig que les coses vagin, i no tant des del coneixement.

Però em preguntava: aquest any..., arran d'això, no?, que aquest any el Dia mundial era al voltant de la prevenció del suïcidi, i, sobretot, que quan es van instaurar els dies mundials de la salut mental es va fer amb la finalitat de promoure la salut mental a la consciència pública i augmentar la comprensió de tothom cap a aquests problemes de salut mental i eliminar estigmes. I em preguntava quants més dies mundials ens faran falta per erradicar l'estigma associat a les malalties mentals i incrementar la prevenció de la discriminació que dia a dia es produeix. I em responia jo mateixa que possiblement n'hi hauran molts més encara.

Parlant del suïcidi, cada quaranta segons mor una persona al món per suïcidi. I un dia dèiem: i cada quaranta-un segons algú es pregunta per què. Per tant, la prevenció del suïcidi –i crec que ho deia també el senyor Guinó, en general, en salut mental– és un imperatiu global, però l'enfocament multisectorial i integral..., o no serà possible fer algunes coses.

Les dades colpeixen, eh? Per cada mort, sis persones supervivents necessiten acompanyament. Hi ha vint temptatives per cada suïcidi consumat. Per tant, les xifres esborronen, però el que han que hem de fer és fer-nos prendre consciència que la mort per suïcidi és avui un problema molt més gran del que volem admetre. I, per tant, tenim el deure tots plegats de posar-nos-hi.

I demanen estratègies integradores, i ho deia el mateix manifest, que englobin el treball a nivell individual, de la comunitat i de les institucions. Per això compartim el punt 3 de la moció, sobre definir i implementar una estratègia autonòmica, sobretot també quan parla de la prevenció primària, no?, amb garantia d'accessibilitat, amb recursos i amb equitat territorial. I no oblidar-nos dels supervivents. I sobretot i de nou, que sigui equitatiu i a tot el territori.

En general, nosaltres donem suport a aquesta moció i donem suport també a les transaccions a què s'ha arribat, no? Potser m'hauria agradat que hi hagués hagut més pes sobre la primària, no?, que sempre parlem de l'enfocament des de la primària, que pot ser un element de detecció precoç dels trastorns mentals i que, a més, tenim tots clar que la intervenció primerenca ajuda a la recuperació. Per tant, aquí hem de fer un gran esforç perquè si diem que només el sistema sanitari públic tracta un 3 per cent, tenim un problema, a la primària però també a l'especialitzada. Però aquest enfocament una mica des de la primària i el contínuum assistencial entre primària i especialitzada potser..., si li hagués de fer alguna crítica, però prenguin-se-la absolutament en positiu.

Vaig a un dels punts que vostès plantegen –i amb això acabo–, que és la claredat a la cartera de serveis i la reordenació dels serveis existents, perquè tenim per costum (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –perdó, acabo– posar moltes sigles, però moltes vegades ens falta una miqueta d'ordre en tot això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Marta Ribas. Quan vulgui...

Marta Ribas Frías

(L'oradora abaixa els micròfons de la tribuna.) Tenim alçades diferents, en aquest Parlament. Bé, realment, diputada, coincidim plenament: l'oferta actual de recursos destinats a salut mental no permet cobrir les necessitats d'atenció de la població, del que requereix la població. Llargues llistes d'espera, menys visites i més espaiades del que seria desitjable, fins i tot incomplint allò recomanat per l'evidència clínica.

De fet, tenim la sensació que el que tenim a Catalunya no és un model d'atenció a la salut mental i a les addiccions; el que tenim és una heterogeneïtat de models amb un predomini especialment del que és l'etiquetatge diagnòstic i tractament farmacològic, amb una iniquitat territorial molt important, i a més amb una diferenciació entre xarxa de salut mental comunitària, atenció primària i xarxa de drogodependències, en moltes ocasions fora del sistema, aquesta última.

Per tant, tot plegat requereix un abordatge complex i força complet, que en part en aquesta moció s'està fent i que, per tant, hi votarem a favor, especialment perquè coincideix en gran part amb la nostra prioritat que el sistema de salut mental ha de ser orientat a la comunitat, a la prevenció, amb cartera bàsica potent i garantida i amb sistemes ben coordinats, amb un clar enfocament cap a la rehabilitació i cap a la recuperació, amb participació activa de les persones amb trastorns mentals però també de les seves famílies. I perquè coincidim també amb la importància de la lluita contra l'estigma i de les propostes per avançar en combatre aquestes altes xifres del suïcidi existents, especialment el suïcidi juvenil.

Per tant, aprovarem aquesta moció i ens felicitem que avui puguem estar parlant de salut mental, cosa que no és habitual en aquest Ple.

Voldríem aprofitar, però, que per una vegada parlem de salut mental, per exposar un cas concret de bona pràctica dut a terme els darrers anys a Catalunya en aquest àmbit, a partir d'un pla pilot conjunt de societat civil i de Govern que està en risc real de desaparèixer. És el projecte «Activa't per la salut mental». Es tracta d'un programa d'acompanyament, d'empoderament i de suport mutu que aposta clarament per la recuperació de les persones amb problemes de salut mental i el suport a les famílies a partir d'aprofitar, coordinar, organitzar els serveis existents i l'accés als serveis existents, però també amb noves eines per a empoderament i per a ajuda mútua efectiva.

Fa cinc anys que funciona com a pilot, va ser impulsat per la Federació de Salut Mental a Catalunya, s'ha estès a tretze llocs de tot Catalunya, ha estat avaluat –i molt positivament– per Ivàlua, reconegut per l'OMS, i ara per continuar hauria de ser inclòs a la cartera de serveis –Cartera de serveis de salut i Cartera de serveis socials–. I no com un simulacre d'un programa que ja funciona, no com un nyap, sinó tal com s'ha demostrat que funciona, amb tota la seva complexitat, també en aquest cas.

En canvi, està en risc de morir, perquè és un pla pilot que acaba el 31 de desembre, però que per poder continuar aprofitant aquesta experiència i aquest èxit contrastat caldria que hi hagués decisions. I a aquestes alçades de la pel·lícula, acabant octubre, no hi són.

Volem denunciar, per tant, una incongruència important que creiem que es produirà avui, que és que la majoria de suport al Govern que avui aprovarà aquesta moció, on es parla de prioritat de prevenció en clau comunitària, d'eines terapèutiques, de programes psicoeducatius, de participació activa d'usuaris i de famílies, amb els fets, en realitat –sigui per deixadesa o sigui per manca de voluntat política– està a punt de deixar sense continuïtat un programa que ja s'ha demostrat exitós, com és el pilot «Activa't». I això no pot continuar passant. Aquest país està bloquejat, i qui ho paga és la ciutadania, i també aquella gent, i aquells professionals, i aquelles entitats i aquelles famílies que han posat tants esforços perquè hi hagi programes que funcionin, com aquest, que es mostri, que s'avaluin i que després es quedin en no res.

Consellera, no ho permeti. I digui-li al conseller d'Afers Socials que tampoc no ho permeti, tots dos d'Esquerra Republicana: els reclamem que siguin coherents i no cometin incongruències.

Per cert, em queden trenta segons. Avui han tret la mòmia del dictador de Cuelgamuros, però queden moltes coses a fer per fer desaparèixer el franquisme d'Espanya, entre d'altres, perquè ara mateix tenim defensors del franquisme encara al Congrés dels Diputats, i ara, lamentablement, a cara absolutament descoberta. Hi ha unes eleccions també per davant, que també han de servir per fer fora el franquisme de les nostres institucions.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda. En primer lloc, saludar els amics i companyes de les entitats que avui estan en aquest Ple. Exposar que nosaltres, com a subgrup, tenim únicament dos minuts i mig per intentar explicar el nostre posicionament, però ho intentarem fer, en aquest petit temps que tenim.

En primer lloc, en termes generals hi estem d'acord, amb relació a la moció. Pensem que és important que s'ampliï o es pugui ampliar la cartera de serveis. També considerem que aquesta possibilitat d'integració de serveis sanitaris per una banda i serveis socials per una altra banda és una molt bona mesura. El fet que usuaris, usuàries i familiars puguin determinar els plans –els plans terapèutics– també significa un avenç, i per descomptat una qüestió que hauríem d'interioritzar sobretot els que estem en aquesta banda, que és no estigmatitzar la malaltia mental, i sobretot els malalts i les malaltes, com a qüestió fonamental.

Dit això, hi ha altres qüestions que no és tant que hi estiguem en contra, sinó que no coincidim exactament amb com s'exposen en la moció. Ens explicarem.

La primera, la que fa referència a dotació pressupostària. Certament, a l'apartat I expressament es diu «Dotació pressupostària», amb aquest literal. Però nosaltres, el que hauríem necessitat era la concreció d'aquesta dotació pressupostària, perquè, si no, ens trobem el problema del dia a dia de les llistes d'espera dels especialistes de la sanitat pública, que no acaben de donar resposta com es necessita a la malaltia mental o als malalts i les malaltes mentals.

Segona qüestió també important per nosaltres: certament, hi ha una referència al pla de prevenció, però per nosaltres seria molt més important que es situés un pas enrere, que és anar a determinar les causes de la malaltia mental o de les malalties mentals. A la darrera dècada, si anem a veure per què ha crescut la malaltia mental, entendríem que és l'expressió concreta, en l'actual etapa al nostre país, del capitalisme. Per entendre això, els en posaré dos exemples: en el sistema educatiu, un ensenyament cada vegada més competitiu i individualista que determina frustració i que provoca malaltia mental. I en segon lloc, en l'àmbit del treball, a aquells i aquelles que se'ls nega la feina i que la societat, o la majoria de la societat, els pretén situar com a culpables de no tenir feina quan realment són víctimes, o fins i tot a aquells o per aquelles que, tenint feina, es veuen abocats o abocades a uns ritmes de treball o una organització del treball que els genera tensió i que els empeny cap a la malaltia mental.

Per nosaltres, és un tema absolutament de mínims actuar sobre els efectes de la malaltia mental, però és un tema principista, d'organització, lluitar sobre les causes d'aquesta.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del diputat senyor Santi Rodríguez. Quan vulgui.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, per posicionar-nos amb relació a aquesta moció, que tracta fonamentalment sobre diferents aspectes bastant concrets amb relació a la salut mental, i també després, més concretament, amb relació al suïcidi, la prevenció i els efectes posteriors dels intents de suïcidi i, per tant, tot aquest tractament.

Jo crec que aquesta és una altra moció que en aquest Ple, pel que he sentit de la resta de grups parlamentaris, acabarà gaudint de la unanimitat de la cambra, no?, i ho celebrem. Moltes vegades..., sobretot amb especial incidència després de la gran crisi econòmica i financera que hem travessat, s'ha fet èmfasi moltes vegades en la necessitat de dotar la salut mental de recursos, no? I en aquesta moció, efectivament, es plantegen fonamentalment tres qüestions, eh? La necessitat de dimensionar adequadament el servei –en primer lloc el servei–, i això evidentment requereix també dimensionar adequadament la quantitat de professionals que són necessaris per prestar adequadament els serveis que volem prestar a la ciutadania en aquest àmbit de la salut mental. I després també una altra qüestió que tampoc no és nova –avui mateix n'hem debatut una altra moció–, amb relació a l'equitat territorial, que siguin totes les persones, amb indiferència de quin sigui el seu lloc de residència, que tinguin accés a «la majoria» –ho dic així entre cometes, no?– de serveis de salut mental que es poden prestar des de l'Administració.

Però tot això té un denominador comú, un –un–, i que bàsicament es resumeix en el primer punt de la moció, que és la dotació pressupostària. I fins i tot puc estar d'acord amb el diputat Aragonés quan diu «seria important quantificar-ho» –puc estar-hi d'acord–, però abans de quantificar-ho el que necessitem és que hi hagi un govern que sigui capaç d'aprovar uns pressupostos. Ja no dic un Parlament que els aprovi, això ja és demanar molt; com a mínim, que hi hagi un govern capaç d'aprovar uns pressupostos en el si del mateix Govern –com a mínim–, per poder-los dur al Parlament, debatre'ls i llavors podem discutir si les dotacions pressupostàries són adequades o no adequades. Però gairebé un any i mig després de la formalització del Govern, aquest continua sent incapaç d'aprovar uns pressupostos per poder debatre qüestions tan importants com la que ens planteja la moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té el torn de nou la diputada senyora Blanca Victoria Navarro. Quan vulgui.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Gracias, presidente. Y gracias a todos los grupos por el apoyo que han expresado en sus intervenciones; gracias, por el interés también mostrado, a los grupos que han presentado enmiendas y por el talante a la hora de poder transaccionarlas.

Y, bueno, algún comentario es que, efectivamente, como comentaba la diputada Escarp, podemos seguir trabajando y podemos seguir avanzando en que la primaria también tenga más dotación de recursos para poder avanzar en su función como detección precoz. Importancia en cuanto a las listas de espera..., es que directamente en salud mental ni se cuantifican, las listas de espera, con lo cual para poder hablar de listas de espera tendríamos que empezar a hablar de la cartera de servicios de salud mental y empezar a cuantificarlo.

Con esta moción, como hemos comentado, planteamos un verdadero modelo de abordaje biopsicosocial, comunitario, la importancia –que también lo ha comentado algún diputado– de basarse en la prevención, integrando los recursos sanitarios y sociales, que sea equitativo, que garantice el acceso a todos los ciudadanos vivan donde vivan, que garantice el soporte a las familias, que garantice un abordaje basado en la psicoterapia y en la psicoeducación, más allá del abordaje farmacológico, y que garantice el acceso a tratamientos que han demostrado eficacia según la evidencia científica.

Con esta moción planteamos que los usuarios y las familias sean parte activa de la toma de decisiones, que también sería un gran avance, y que se les tenga en cuenta en la evaluación de los resultados en salud, cosa que ahora no se hace.

Y, bueno, también la verdad es que agradezco que hayan mencionado el «Activa't», porque yo formé parte del primer grupo, del grupo que diseñó el «Activa't» y del que lo puso en marcha en el primer piloto. Así que agradezco que haya tenido esta acogida, porque realmente es un buen programa.

Y presentando esta moción, pues, queremos ser la voz de los usuarios, de las familias y de los profesionales, pues, para que nadie esté tan desatendido que nunca tenga que pensar en quitarse la vida.

Gracias por todo.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Hem cridat a votació. *(Pausa.)* No s'ha demanat votació separada; entenc que es pot votar el conjunt de la moció? Sí? *(Pausa.)*

Doncs passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

La Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut mental ha estat aprovada per unanimitat: 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Forts aplaudiments.)

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat

302-00150/12

Passem al següent punt, el dissetè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat. Presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per exposar-la té la paraula la diputada senyora Esperanza García. Quan vulgui...

Esperanza García González

Bona tarda, diputats, diputades. Miren, presentamos esta moción en política de seguridad teniendo muy grabadas en la retina y en la conciencia las imágenes dan-tescas provocadas por las guerrillas del tsunami totalitario estos últimos días: heridos, intentos de homicidio de policías, barricadas ardiendo frente a domicilios y vecinos apagándolo con mangueras desde sus terrazas –esto lo he visto yo en la finca de mis padres... Y luego vinieron las *raves*, las *raves* del totalitarismo, que lanzaban los días siguientes a las barricadas y a los fuegos basura a los agentes, de modo que mostraron a todos que sus sonrisas poco tenían de sonrisa; lo que eran, eran sentimientos de lo más siniestro, violento y yo diría, incluso, que hasta clasista de lo que hemos visto en los últimos años.

La violencia, está claro que se intuía, y la consejería también tenía un poco la sospecha. Tanto, que eso conllevó que, cuando la señora responsable de comunicación del *departament* anunció un posible uso más que probable del gas pimienta, fue destituida *ipso facto*.

Ya al señor Buch le he advertido varias ocasiones de que las políticas de seguridad no pueden estar ni partidizadas ni politizadas. Es más, le pedí en la interpelación que intentara dejar el diseño del operativo para los técnicos y que esos fueran los que aseguraran la libertad de todos y la seguridad de todos, tanto de aquellos que utilizaban el supuestamente derecho de huelga para realizar sabotajes continuos como de aquellos que querían seguir con su vida normal. Y me hizo caso –y no soy

nada pretenciosa, sé que no es por mí—, me hizo caso y efectivamente fue así. Y el operativo en determinadas circunstancias funcionó muy bien y en otras, pues, no tanto, ¿no? Pero yo creo que, en cualquier caso, si tenemos que analizar a futuro qué es lo que posiblemente falló, tenemos que hacerlo con discreción, con seriedad, porque la seguridad no es una temporada nueva de *The Wire*; es una cosa seria que requiere paciencia y responsabilidad.

También parece ser, señor Buch, que usted es el único miembro que le ha dado apoyo a los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, incluyendo a los Mossos, a pesar de que votase la salida de Cataluña de la policía y de la Guardia Civil. Y el señor Torra ha tomado medidas al respecto, ¿no?, porque ayer, pues, no amenazó..., amenazó con la realización de expedientes y posibles purgas dentro del cuerpo y, en fin, a usted creo que le dejó bastante desautorizado.

Lo que sí que le tengo que decir es que no parece que usted sea todavía muy consciente de que los sujetos que realizaron las acciones violentas de la semana pasada son separatistas y no antisistemas. Y me acojo para ello a sus propias palabras: que en veinticinco años de existencia del cuerpo nunca se había visto una violencia semejante. Ahí estoy de acuerdo con usted. Y fíjese que ya es difícil, ¿no?, porque si solo fueran anarquistas, dado que en Cataluña tenemos una historia bastante larga de presencia de anarquismo, pues ya sería extraño. Es más, los propios sujetos fueron los encargados de reclamar que no, que claro que eran separatistas. Es más, gritaban, mientras quemaban una barricada, «Llibertat presos» y todas estas cosas que ya estamos acostumbrados. Incluso una exdiputada de esta cámara se encargó de recordarles a ustedes que lo que eran, eran los nietos, los sobrinos y los hijos de algunos manifestantes, que, esos sí, contenían las formas en plazas aledañas.

Los violentos son del separatismo radical, ni más ni menos. Esos que al final han recibido una dosis constante de odio a todo lo español, una dosis constante de infantilismo, de esperanzas intangibles, una generación educada en un nacionalismo que al final no sabe canalizar la frustración de saber que el *procés*, pues, era un farol. Lo decía en su momento una *consellera* y lo destaca una sentencia, diciendo que el *procés* lo que fue es una ensoñación.

Esta promoción lo que pretende es calendarizar, pues, una coordinación policial que ha funcionado, y hemos tenido la prueba; redistribuir agentes en el territorio; encargar una auditoria de la DAI para eliminar prácticas abusivas y posibles purgas que tienen más que ver con motivos políticos que no técnicos, y dotar a los Mossos de recursos humanos y técnicos, que nos lo han dicho ellos mismos a través de varios comunicados sindicales, que no tenían medios suficientes para hacer frente a la situación que tuvimos.

Yo lo que pido a los grupos, a aquellos que no han participado en las enmiendas —que ya han visto ustedes como han ido—..., yo no les pido que apoyen esta moción; yo lo que les pido es que sean responsables, que la seguridad es un tema suficientemente responsable y que tenemos una semana trágica que nos marca un camino a corregir. Por favor, sean responsables.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé, bona tarda, president, diputats, diputades. Bé, senyora García, em deixa una mica astorat, perquè la moció que vostè ha presentat, suposo que la va presentar abans dels fets de la setmana passada, i ha fet ara una exposició només referint-se a aquests fets, sobre els quals jo ja he pogut interpel·lar el conseller aquest matí i hem deixar ben clara la posició del nostre grup. Però, clar, em deixa ara en una situació

difícil, perquè és evident que discrepem enormement del plantejament que vostè ha fet, com ja he exposat aquest matí.

En qualsevol cas, i per defensar l'esmena que nosaltres vam presentar, al primer punt de la seva moció vostès proposen una sèrie de mesures que nosaltres enteníem que podien anar encaminades a millorar la seguretat al país. És veritat que nosaltres discrepem del redactat que vostès fan, perquè ens preocupa de fet una certa tendència a la criminalització per part d'alguns grups d'aquesta cambra, i crec que és evident que vivim en un país segur i que, tot i així, si mirem les dades, doncs, en el darrer any hi ha hagut un augment dels fets delinqüencials, concretament un 9,4 per cent entre 2017 i 2018; aquesta és la realitat. I també és veritat que s'han concentrat, no?, que la majoria de fets delinqüencials es concentren en la taxa per cada mil habitants, que és més alta en la regió metropolitana de Barcelona, la regió policial de Barcelona, que a la resta. Ara bé, si mirem el detall d'aquestes dades, el que veiem és que el que més ha crescut, no?..., o que la majoria de fets delinqüencials bàsicament el que són no són crims, sinó que són petits delictes o furtis.

I, per tant, discrepem del plantejament que vostès fan, en què parlen d'aquest augment de la criminalitat, i creiem que haurien de parlar, en tot cas, d'augment de furtis i delictes. Perquè en el cas dels crims, els que realment creixen són una tipologia, que són els abusos sexuals, que han crescut un 30 per cent, i les agressions sexuals, que han crescut un 10 per cent.

En qualsevol cas, nosaltres també creiem que el que cal és diagnosticar bé el problema, per així trobar bones solucions, i, per tant, ja hem dit en repetides ocasions que el que creiem que caldria per corregir aquestes situacions seria una reforma del Codi penal, per evitar la impunitat de la reincidència.

En el primer punt, com deia, vostès ens plantegen una sèrie de qüestions, i l'esmena que nosaltres li hem presentat concretament en el punt 1.c –i li agraïm que ens l'hagi acceptada, no?–, doncs, és aquest punt en què es parla de la creació, com també he dit aquest matí, d'una bossa d'hores estructurals per tal de que mentre no arribin els nous agents de policia –perquè sabem que n'hem aprovat aquest matí 750 però que trigaran un any a fer-se efectius–, que mentrestant pugui haver-hi aquesta bossa d'hores per poder cobrir els dèficits i les necessitats de seguretat ciutadana. I el que afegíem també era «actualitzant el preu de l'hora extraordinària», que dia d'avui és inferior al de l'ordinària.

En qualsevol cas, pel que fa a la resta de punts de la seva moció, sí que els hi votarem en contra, perquè després de l'exposició que ha fet, que encara és més evident... Ja ho pensàvem fer així, no?

Però, en tot cas, en el punt 3, vostès ens parlen de la importància de la col·laboració entre les diferents policies –Mossos d'Esquadra, Policia Nacional i Guàrdia Civil–, i, miri, nosaltres creiem que els dèficits de la policia catalana..., no creiem que s'hagin de cobrir amb altres cossos policials, i menys quan són cossos que el que fan és utilitzar les bales de goma, com hem vist aquests darrers dies. Per tant, no recolzarem aquest tipus de col·laboracions, que, com ja hem dit, creiem que, en tot cas, s'haurien de produir garantint que no s'utilitza aquest tipus de dispositius antidisturbis. Nosaltres el que defensem és allò que de fet ja recull l'Estatut de Catalunya, que és que els Mossos d'Esquadra són la policia integral de Catalunya i que el que cal, per tant, són recursos perquè puguin desenvolupar les seves funcions, començant pels recursos que l'Estat deu a la Generalitat.

I en el punt 4 vostès tornen a parlar del mateix, de les tres policies i la seva col·laboració, i insten el Govern a augmentar els recursos i materials en ordre públic. Bé, nosaltres creiem que on calen recursos, en tot cas, en l'àmbit de la seguretat és en patrullatge, en mediació, en policia de proximitat, en infraestructures, en materials bàsics, en la policia científica, i no pas en material antidisturbis. És més, nosaltres de fet apostem per eliminar el material antidisturbis amb efectes indiscriminats sobre la població que es manifesta, com per exemple són els gasos lacrimògens, o el

material que pot produir danys greus a les persones, no només les bales de goma, sinó també les pistoles de *foam*, que, com hem vist aquests dies, també causen danys greus sobre les persones.

Per tant, en aquests punts hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara la senyora María Francisca Valle. Quan vulgui.

María Francisca Valle Fuentes

Gracias, presidente. Buenas tardes, diputados, diputadas. Mis primeras palabras van dirigidas a quienes durante esta semana negra han expuesto su vida para protegernos a todos los catalanes: nuestras fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado –Mossos d'Esquadra, Policía Nacional, Guardia Civil y policías locales. (*Aplaudiments.*) Estamos orgullosos de todos ustedes, por su trabajo, por su espíritu de sacrificio y por esa lección de profesionalidad que en situaciones extremas nos han dado en estos días. Deseamos una pronta recuperación tanto al agente que sufrió la gravísima agresión, Iván, como a todos los heridos.

Esta moción está referida a Mossos d'Esquadra, y quiero que este cuerpo sepa que nuestro grupo parlamentario es consciente de sus escasos efectivos y de sus escasos recursos, también. Y, aun así, sabemos que en situaciones complicadas como las que hemos vivido estos días han estado a la altura de las circunstancias y han dado lo mejor de sí mismos. Por eso, ellos y el resto de fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado merecen, y lo tienen, todo nuestro apoyo y nuestro reconocimiento. Muchas gracias. (*Aplaudiments.*)

Probablemente los grupos que dan soporte al Gobierno, Junts per Cat y Esquerra, ante esta moción volverán a hacer lo que acostumbran: falsas promesas, venta de humo y una palmadita en la espalda, y luego hablarán de respeto hacia el cuerpo. Respeto. Respeto, señores del *Govern*, señor *conseller*, respeto es dotar a los Mossos d'Esquadra de los medios necesarios para que puedan trabajar dignamente; respeto es no hacer un uso político de sus agentes ni crear una guardia pretoriana para el señor Torra; respeto es confiar en su profesionalidad y darles apoyo en momentos complicados y no cuestionar su trabajo una y otra vez, como hace el máximo representante, el señor Torra.

Tenemos un grave problema provocado por los partidos separatistas desde hace mucho tiempo: muchos de ustedes ignoran que como representantes públicos que somos debemos dar ejemplo a los ciudadanos que confían en nosotros. Y por eso cuando ustedes, señores de Esquerra, señores de Junts per Cat se levantan a aplaudir gritando «libertad» para encarcelados por presunto terrorismo, con ese gesto están legitimando la violencia. Y cuando Esquerra llama a boicotear estructuras o a ocupar aeropuertos, dan el mensaje de que el sabotaje está permitido y, por tanto, legitiman la violencia. Cuando ustedes no condenan de forma rotunda actos violentos como tirar ácido a los Mossos d'Esquadra, proyectiles al helicóptero o adoquines a la cabeza de un policía, están autorizando implícitamente ese comportamiento y, por tanto, están legitimando la violencia.

Ustedes, señores de Esquerra, que van de dialogantes, de señores de estado, en el fondo hacen lo mismo que el señor Torra y Junts per Cat: alentar con esos gestos a los violentos, aunque luego se quieran desmarcar con sus palabras.

Pero tampoco el PSC, en momentos clave, ha estado a la altura de las circunstancias. Cuando hemos visto que pelagra la convivencia pacífica y que hay que cesar al señor Torra porque es un peligro público –porque es un peligro público–, presentamos una moción de censura. ¿Qué hicieron ustedes? Salieron al rescate del señor Torra, en ese momento; decepcionaron a los catalanes.

Nosotros daremos soporte a esta moción. Hemos presentado una serie de enmiendas, unas se han aceptado, otra no, pero creemos que es necesario ahora más que nunca reforzar a los Mossos d'Esquadra con medidas urgentes, humanas y materiales, es necesario evitar su politización, es necesario convocar urgentemente la Junta de Seguridad; las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado son pieza fundamental para garantizar nuestra seguridad.

Y quiero hacerles una reflexión. En estos días tristes y duros, cuando veíamos con angustia los acontecimientos en las calles de Barcelona, y cuando escucho aquí algunas intervenciones desconfiando y culpando a quienes velan por nuestra seguridad, yo me pregunto: «¿De verdad son ustedes conscientes de la desesperación de personas, como aquel padre que tuvo que sacar de su casa a su hijo en brazos para que no se ahogase con el humo, o de personas de escasa movilidad atrapados e impotentes en sus pisos viendo el incendio de cerca, o de comerciantes que veían cómo destruían su medio de vida? ¿Se imaginan a los familiares de la policía, viéndoles cómo les atacan violentamente frente a una turba de irracionales, con recursos insuficientes para defenderse?»

Ustedes, Junts per Cat y Esquerra, han ofrecido un panorama inexistente e inalcanzable a quienes han confiado en ustedes, y ahora se encuentran el resultado. El resultado es frustración y odio, muchas veces canalizado a través de la violencia. Lo que están haciendo es de una grave irresponsabilidad, cada vez que hablan e intentan desprestigiar la justicia, minar la confianza de los catalanes en el poder judicial y en las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado y ahora también en los Mossos d'Esquadra.

Miren, hay riesgo de que lo que sucedió hace días vuelva a suceder. Así que actúen con la responsabilidad que tienen a su cargo, doten a los Mossos d'Esquadra de los medios que necesitan, convoquen de forma inmediata la Junta de Seguridad (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) y dejen de alentar a los jóvenes y a la sociedad catalana para que no respeten las instituciones democráticas, porque, de otra forma, ¿saben lo que nos queda a todos, incluyéndoles a ustedes también?

El vicepresidente primer

Vagi acabant, senyora diputada...

María Francisca Valle Fuentes

En seguida, *president*. Nos queda lo que hemos sufrido estos días: el fuego y el caos.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresidente primer

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat Carles Castillo, del Grup del PSC i Units per Avançar.

Carles Castillo Rosique

Com deien en periodisme, com diuen en periodisme: «Que la realidad no te estropee un buen titular.»

Bona tarda a tothom. No sé si els passa a vostès, jo crec que val la pena, de vegades, portar elements de realitat també en aquest Parlament, però a mi de tant en tant algun ciutadà o alguna ciutadana se m'apropa i em pregunta: «Com esteu al Parlament? Perquè no trebal·leu, no esteu fent res, oi?» I ho diuen per la sensació de paràlisi d'aquest Govern, per la imatge d'uns serveis públics que cada vegada van a pitjor, inclosos els d'emergència i de seguretat. Jo els contesto, quan em pregunten això, els dic que encara és pitjor, perquè els diputats i les diputades fem el nostre treball, ens reunim amb les persones que ens hem de reunir, traslladem els problemes del territori, arribem aquí, arribem a consensos, aconseguim els consensos, aconseguim aprovar coses i després aquest Govern, doncs, en la majoria dels casos no les

porta endavant. I aquest és un dels problemes que tenim. Ho dic perquè alguns dels punts d'aquesta moció és veritat que són reiteratius, però no per això crec que sigui menys adequat i menys necessari reiterar-los, avui, aquí.

I estic també sorprès per alguns comentaris que s'han fet de la moció, interpretacions de la moció de coses que realment no diu aquesta moció. Jo acostumo a intentar llegir-me el contingut de les mocions i decidir la seva aprovació o no depenent de la literalitat, no de qui presenta la moció, i en aquest cas crec que és una moció interessant, ja dic, de temes reiteratius, que hem tocat diverses vegades en aquest Parlament, però no per això crec que no val la pena repetir-los un altre cop.

La primera part de la moció, per exemple, parla de qüestions de servei públic de policia, coses tan senzilles, que s'han dit aquí també moltes vegades, com redistribuir territorialment depenent de les necessitats de cada territori, o, per exemple, reforçar també les unitats del cos depenent de la conflictivitat «delictual» de cada unitat. I això ho hem de dir, ho hem de posar damunt de la taula, perquè, clar, veiem que a la conselleria, veiem que al departament, doncs, es van prenent decisions i es van portant a terme coses que creiem que no són les adequades, no? Com també una de les qüestions que es posen en aquesta moció és la desaparició de l'Àrea de Seguretat Institucional, una àrea que s'ha creat a banda, existint una divisió ja d'escortes. I, per això, creiem que val la pena dir i reforçar el fet de que es distribueixin els mossos que hi ha depenent de les conflictivitats i no depenent dels interessos d'alguns.

També és important, per exemple, la creació d'una borsa anual d'hores estructurals suficients mentre el cos va ampliant-se. Vull recordar també que el preu normal, el preu normal d'una hora extraordinària, avui dia..., una hora d'un mosso d'esquadra extraordinària val disset euros. Ho dic perquè ho sàpiga també la ciutadania d'aquest país. I, per tant, demanem que es faci la borsa d'hores extraordinàries, però també incrementant, actualitzant el preu d'hora extraordinària.

Naturalment, que es presenti abans de que acabi l'any el projecte estratègic «Barcelona, ciutat segura».

Després, hi ha una segona part de la moció que parla de qüestions internes: com els deia, la desaparició de l'Àrea de Seguretat Institucional, que, per reiterativa, la creiem, doncs, absolutament innecessària; encarregar una auditoria també sobre els expedients de la Divisió d'Afers Interns, una divisió també de la que tenim molts dubtes del seu funcionament, conseller.

I, en tercer lloc, la moció parla de la coordinació entre policies. Jo crec que és una cosa absolutament normal, que parlem molt habitualment de que s'han de coordinar, de que ja es produeix una coordinació, però que sempre hi ha elements de millora i, per tant, sempre es pot millorar aquesta coordinació entre tots els cossos i forces de seguretat. Parla..., l'única novetat que he vist és que parla de que es faci una reunió operativa presencial de totes aquestes policies amb una periodicitat trimestral.

I, en quart lloc, parla de convocar la Junta de Seguretat.

I, en últim lloc, diu que els Mossos d'Esquadra necessiten tenir els recursos humans i materials necessaris, cosa que també hem dit en aquest Parlament moltíssimes vegades.

És per aquesta raó que nosaltres recolzarem la moció i tots els seus punts.
Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Maria Sirvent, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, bona tarda. La senyora García, que ha presentat aquesta proposta de resolució, quan l'ha defensat, ha parlat de totalitarisme «*siniestro, violento y clasista*». Per nosaltres, el que és *siniestro* és atropellar la gent com a forma de dispersió; el que és

sinistro és deixar campar lliurement l'extrema dreta i una complicitat clara entre el feixisme i els Mossos d'Esquadra, que hem pogut veure clarament; també és sinistre disparar *foam* a pocs metres dels manifestants, infringint tots els protocols i tots els reglaments interns, i el que és ja la cirereta d'allò que és sinistre és que el conseller Buch no pari de repetir les paraules «congruència», «oportunitat» i «proporcionalitat» com un lloro, quan aquí no hi ha ni congruència ni oportunitat ni proporcionalitat en les actuacions policials. I l'hi repetim, senyor Buch, això ho està veient tothom.

El que és violent és fer servir bales de goma quan estan prohibides per aquest mateix Parlament des de l'any 2014 i que això hagi produït quatre persones que hagin perdut l'ull. El que és classista és que es persegueixi i es criminalitzi les veïnes que posen el seu cos per defensar-les quan les fan fora de casa perquè no poden pagar casa seva i el sistema defensa els especuladors.

Nosaltres no col·laborarem amb vostès a generar un relat criminalitzador de les que lluiten contra totes les opressions. Esperem que les nostres companyes de Catalunya en Comú tampoc ho facin.

I a la senyora Valle: cas Scala, el 1978; Núria Cadenes, 1988; *operación Garzón*, 1992; els cinc joves de les ETTs de Terrassa, 1998; el cas Torà i les Tres de Gràcia, 2002; *comando Dixan*, 2003; Núria Pòrtulas, 2007; els suposats grups anarquistes coordinats, 2016; Tamara Carrasco, 2018. L'Audiència Nacional també va instrumentalitzar en aquests casos el delictes de terrorisme. Aquestes persones finalment es van demostrar innocents. Ni reconeixement, ni reparació, ni garanties de no repetició.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn de la diputada Núria Picas, del Grup Republicà.

Núria Picas Albets

Moltes gràcies, vicepresident. Diputades, diputats, ens trobem aquesta setmana en què tots i totes tenim la mirada fixada en els cossos de seguretat i les seves actuacions, i, casualment, ens trobem amb una moció sobre polítiques de seguretat.

D'entrada, dir-vos que el nostre grup rebutjarà aquesta moció, no perquè, evidentment, no vulguem emprendre mesures per millorar la seguretat al nostre país, que ho volem –és clar que volem un país segur–, sinó perquè el model de seguretat del Partit Popular, com sabeu, no és el model de seguretat que compartim ni el que ens ha d'orientar per millorar les nostres polítiques.

Tampoc construirem el model policial des de mentides i exageracions. Recordem aquell relat inventat per alguns irresponsables polítics sobre les catanes a la ciutat de Barcelona i la magnificació de la criminalitat a la ciutat no fa gaires setmanes. Tampoc ho farem des de cap urgència que ens allunyi d'una planificació pròpia, a llarg termini, ben fonamentada i real.

Sobre el primer punt, ens proposen estratègies de redistribució i de reforç, quan ja s'estan fent. Ho hem pogut veure aquest matí amb l'aprovació del Decret llei per 750 noves places al Cos de Mossos, entre altres reassignacions estratègiques.

Pel que fa a la reorganització, a més del Pla d'estiu, especialment pensat per al litoral català en les èpoques estivals de màxima aflluència, trobem el Pla estratègic per Barcelona, que està en elaboració, i el Pla de xoc a Sant Adrià, entre altres reforços i coordinacions a nivell local amb municipis.

Sobre el segon punt, vostès acusen en aquesta moció que els Mossos són un cos polititzat. Voleu saber què és un cos polititzat? Doncs escoltin el discurs que va fer el passat 9 d'octubre el senyor, el general Garrido a Sant Andreu de la Barca i sabran el que és un discurs polititzat per part de la Guàrdia Civil, on fins i tot el Cos dels Mossos d'Esquadra va haver de marxar per la vergonya que va arribar a passar. (*Aplaudiments.*) Sabeu què passa? Que, senzillament, a dia d'avui, qui hi ha a la

presidència no els agrada –abaixo el to de veu; perdonin–; una vegada més voldrien desmuntar la institució perquè qui governa aquesta institució no pensa com vostès.

Sobre el tercer punt, ens demanen coordinació entre cossos policials quan, sota el Govern del Partit Popular, els Mossos no estaven ni integrats al Centre d'Intelligència contra el Terrorisme, i no ho van fer fins un any després, i no va ser fins dos anys més tard que van posar un peu a la Interpol. I ara em demanen coordinació, ens demanen coordinació. Aquest Parlament ja ha expressat el seu posicionament respecte a les actuacions d'aquests cossos de policia, i tot just fa uns dies demanava la retirada dels efectius de la Guàrdia Civil de Catalunya precisament per la seva persecució de col·lectius polítics i socials, i per ser completament innecessari a l'hora de garantir la seguretat ciutadana. És més, aquesta setmana, el Cos de Policia Nacional s'ha demostrat incapaç de complir estàndards i protocols, mandats per aquest Parlament, i han fet servir pilotes de goma sense escrúpol, amb total impunitat. I sap una cosa, senyora García? Nosaltres també tenim gravades aquestes imatges; hi han quatre persones que les portaran gravades al seu rostre durant tota la vida. No ens demanin coordinació precisament amb qui amb la seva presència genera desgavell.

L'actuació policial d'aquests dies no ha estat l'adequada en molts moments, i ja s'ha dit que caldrà depurar responsabilitats. La policia catalana, els Mossos d'Esquadra, ha de ser una policia democràtica, de la qual nosaltres, tots els ciutadans, ens hem de sentir orgullosos, i ha de ser percebuda com a garantia dels nostres drets i llibertats.

I és que aquesta ha estat una setmana d'una complexitat enorme, plena de repressió i amenaces; ha sigut una setmana on hem estat immersos en una anomalia democràtica. La setmana passada va començar amb molta violència, la violència injusta de cent anys de condemna a persones innocents. Tenim clar que la violència no és el camí per exigir justícia, però la violència tampoc serà mai el camí per restablir l'ordre.

Per tot això, com els deia, votarem en contra de la seva proposta. Els recordo que el nostre model de seguretat vol ser un model comunitari, integral i amb estratègies de prevenció i de mediació, i en cap cas posar per davant la repressió que vostès desitgen ara més que mai.

Voldrien una policia que sotmeti i que castigui. Nosaltres volem governs que seguïn i que parlin. Seure i parlar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Jordi Munell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresident Costa. Bona tarda, diputades, diputats, honorable conseller. Bé, ens trobem amb una altra moció que focalitza en els Mossos d'Esquadra, amb l'excusa de la seguretat a Catalunya, com fa poques setmanes, també, en teníem una altra del Grup de Ciudadanos.

Fan servir aquestes mocions, els grups unionistes, per treure aquí al faristol i per parlar i poder tenir opinió pública de les paraules que fan servir quan són aquí, eh? Més enllà del que diu la moció estrictament, quan són aquí davant ens parlen de caos, de foc, de terrorisme i explosius, de ferits, de barricades, de violència, d'odi, de seguretat polititzada. Violència, violència, terrorisme, independentisme... És a dir, un relat organitzat, un relat –un *storytelling*, que diuen avui dia en polítiques de màrqueting, eh?– per anar parlant, que alguna cosa queda, eh?, i anar intentant associar contínuament, doncs, la causa independentista, el procés de sobirania del nostre poble, amb terrorisme, violència, odi. És una història inventada. Un clímax que s'han posat d'acord tots els partits unionistes, amb el suport estatal, o també fins i tot amb

les capçaleres de premsa que són afins al règim, per anar-ne parlant i anar fent qual·lar aquest missatge.

Això ho denunciem. L'independentisme, la nostra causa, mai ha estat ni serà violenta. Condemnem tota la violència, com hem dit repetides vegades. Aquesta moció estava escrita abans del que va passar aquesta setmana passada, certament. Però, malgrat tot, ja ens parlava d'una mala distribució del Cos de Mossos d'Esquadra, ens parlava de la seva politització, inestabilitat, manca de legitimitat en l'actuació. Ens parlaven d'auditar, i, per tant, posaven en qüestió la seva divisió d'affers interns. Ens demanaven de millorar la coordinació i no parlaven de coordinar els Mossos d'Esquadra, se'ls havien descuidat! Ens parlaven de proveir de més mitjans disponibles, oh!, si ja estan disponibles..., la mateixa frase ens ho deia. És a dir, una altra excusa més per tornar a parlar aquí al faristol de tota aquesta història d'intentar vincular terrorisme, explosius, odi amb la causa independentista. Això no és estigmatitzar, com deia abans el diputat Fernández? Això no és voler desprestigiar fent servir verbs que intenten, doncs, aparentment potenciar, redistribuir, crear, reforçar? Estan dient que no ho estan.

Com va passar també en l'anterior moció, també recordem, el Partit Popular en aquest cas, que es descuiden de temes en aquesta moció. Si realment volen potenciar els Mossos d'Esquadra, la nostra policia integral, es descuiden dels 700 milions que l'Estat ens ha manllevat durant molts anys, tant a l'època del PP com a l'època del PSOE. D'això no en parlen, i tampoc sentim que en parlin quan són allà al Congrés o quan són a Madrid.

Tampoc ens parlen, ja més àmpliament, dels 1.400 milions, doncs, que aquest estiu, aquest mes d'agost, doncs, denunciàvem, o els 400 milions de l'IVA, que permetrien, entre altres coses, dotar de més material i de més mitjans la nostra policia integral. D'això tampoc en parlen ni sentim que ho reivindiquin, eh? Del que sí que sentim que parlen, sovint, és d'aplicar la Ley de seguridad nacional o d'aplicar un altre 155 permanent. D'això sí que sentim que en parlen, eh? Tampoc se'n recorden que durant un temps van vetar l'adquisició d'armes llargues als Mossos d'Esquadra en plena situació d'alerta 4 terrorista. D'això tampoc en parlen, d'aquesta necessitat de defensa de la ciutadania, eh? Parlem, parlem de millorar, però es descuiden de moltes coses.

Tampoc parlen de les dificultats que té el Cos de Mossos per accedir a les bases de dades internacionals o nacionals, eh?, com ja s'ha parlat abastament quan parlàvem, doncs, del que va passar tràgicament el 17 d'agost del 2017. Per accedir no només a les bases d'Europol o de terrorisme, sinó també a bases de dades, per exemple, dels expedients de trànsit, les dades dels centres de culte, dades de bases d'estrangeria, dades d'expedients de menors, dades de la base de justícia, expedients penitenciaris. I tot, en un escenari d'alerta 4 de terrorisme. I tot, també, sobre reiterades peticions d'aplicar la Llei de seguretat nacional.

Tampoc parlen del procés d'escapçament del Cos de Mossos d'Esquadra. Més de 70 caps i responsables de la policia integral de Catalunya imputats en la causa que pesa sobre el major Trapero, de rebel·lió, però també els seus alts càrrecs; més de setanta persones imputades. Això ha set una veritable entesa, o trama, o clímax, o *storytelling*, eh?, per desmantellar la policia integral de Catalunya, acusant-la de rebel·lió, acusant-la de no ser prou professional, acusant-la d'estar polititzada. D'això tampoc en parlen. I vostès han set els còmplices, primer promotors i després necessaris per tirar endavant aquest desmantellament. I d'això tampoc en parlen.

Per tant, evidentment, com poden preveure, a aquesta moció, hi votarem en contra, però aquest vot «que no» és un vot «que sí» a la policia integral de Catalunya...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor diputat.

Jordi Munell i Garcia

...un vot que sí a la seguretat de Catalunya, i un vot que sí, com deia aquest dematí el conseller, a potenciar la policia amb majors...

El vicepresident primer

Acabi, senyor diputat.

Jordi Munell i Garcia

...efectius i amb major dotació econòmica.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

En darrer lloc, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula novament la diputada Esperança García.

Esperanza García González

Bé. Dir-los, als senyors del Partit Socialistes, que els agraim molt la seva pròpia exposició a recolzar aquesta moció, que han explicat tan bé. Hem acceptat l'esmena de Ciutadans. Dues esmenes, una transaccional i una altra acceptada, i una altra no, per indefinida. I, de Catalunya en Comú Podem hem acceptat l'esmena, però no sé si ens en penedim, perquè veient la seva intervenció aquest matí, el tractament que donen als Mossos d'Esquadra, i la criminalització permanent del Cos de Mossos d'Esquadra que fa el seu grup parlamentari, gairebé que aquest grup, el del Partit Popular, prefereix que vostès no ens recolzin, perquè nosaltres no tenim aquesta visió del Cos de Mossos d'Esquadra, ni de la tasca de cap agent de policia, com vostès tenen. Ni criminalitzadora, ni repressora ni res que s'hi assembli. Potser val la pena que s'ho repensin.

A Junts per Catalunya i a Esquerra Republicana: ens ha quedat molt clar. Vostès, ni hores extres, extraordinàries, ni nou desplegament per l'augment delinqüencial, ni convocatòria de la Junta de Seguretat, ni eines ni instruments quan hem vist aquesta setmana que fins i tot els mossos anaven amb cascos de moto en lloc de totes les eines i els estris que necessiten els antidisturbis. Ja ho entenem, perquè vostès, el que fan és fer servir el Cos de Mossos d'Esquadra com una peça d'escacs. Una peça d'escacs, perquè vostès el que volen és fer servir el cos i el manllevament del cos perquè els recolzin els pressupostos, tant el senyors de comuns com els de la CUP.

Per altra banda –per altra banda, també–, dir-los als senyors de la CUP: la veritat és que el que és sinistre és venir aquí al faristol després d'haver destrossat seus del nostre partit a martellades. Això sí que és sinistre. *(Alguns aplaudiments.)*

I el que és ben trist –el que és ben trist– és que encara tingui la gosadia de dir que no recolzen aquesta moció, quan les seves exdiputades titllen de gossos...

El president

Diputada..., ha acabat el temps.

Esperanza García González

...els Mossos d'Esquadra.

El president

Gràcies.

Hem cridat a votació. *(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)* Digui'm, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, per demanar votació separada del punt 1.

El president

Alguna petició més? No? *(Pausa.)*

Votem, doncs, el primer punt d'aquesta moció. I després votarem la resta.

Comença la votació del punt número 1.

En el primer punt d'aquesta moció s'ha produït un empat, 65 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Tornarem, doncs, a fer la votació. Tornem a votar el punt número 1.

Comença la votació.

S'ha produït un nou empat: 65 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Ara, el que pertocaria és deixar un temps de marge, i cridar a votació, que no sé si cal o no cal, si hi són tots els diputats i diputades que han ser presents.

Fem una crida a la votació i esperarem uns minuts. *(Pausa llarga.)*

Bé, tornarem a votar aquest punt número 1.

Comença la votació.

En produir-se de nou un tercer empat, decau aquest punt, i, per tant, no s'aprova.

Passem a la resta de la moció.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Silenci...

La resta de la moció ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la vulneració de drets fonamentals

302-00148/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el punt divuitè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la vulneració de drets fonamentals, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta. Quan vulgui.

Marta Vilalta i Torres

Bé, bona tarda. Gràcies, president. Hauríem volgut no fer aquesta moció, perquè hauríem volgut que no hi hagués hagut la sentència. Perquè hauríem desitjat que no s'hagués celebrat mai aquest judici polític que hem vist. I hauríem volgut també que no s'hagués produït ni s'estiguessin produint accions repressives ni persecució política. Com també hauríem volgut que no hi hagués hagut mai presos i preses polítiques, ni exiliats ni exiliades. I el que hauríem volgut parlar avui aquí, el que hauríem volgut dir és que vivim en un país plenament democràtic, on el principi democràtic es respecta i la garantia de drets fonamentals és exquisida.

On, davant d'un repte polític i una demanda democràtica de decidir el futur col·lectiu com fa molts anys que demanem bona part de la ciutadania de Catalunya..., on, davant d'aquesta demanda democràtica, l'Estat, el Govern de l'Estat, primer del Partit Popular i després del PSOE, haguessin estat a l'altura política.

Però això no ha passat, i estem davant d'un dels errors històrics més grans de l'Estat espanyol: el d'haver condemnat a gairebé cent anys de presó unes persones per les seves idees polítiques. Després d'un judici polític, d'un procés arbitrari en el marc d'una causa general contra l'independentisme.

I no, no em diguin que són culpables perquè hi ha una sentència, no em vinguin a dir que són colpistes, com moltes vegades, massa vegada, ho sentim aquí. Som víctimes d'una acció de venjança. De fet, el 70 per cent de la població creu que no haurien d'estar a la presó.

I no, tampoc em diguin que s'han de respectar les decisions judicials, això ho podrien dir i això ho faríem si estiguéssim en un marc de divisió de poders com voldríem estar, i en un marc de democràcia plena i avançada, però això no és així. Perquè una democràcia plena no ho és perquè ho repeteixin els seus responsables polí-

tics, ni perquè ho expliqui un vídeo d'una campanya de màrqueting; una democràcia és plena quan permet el pluralisme i el debat, quan és receptiva a les demandes de la ciutadania i s'utilitza la llei com a mecanisme per canalitzar aquestes demandes, no s'utilitza la llei com a martell per suprimir-les. Una democràcia plena ho és perquè situa la protecció dels drets fonamentals com a pedra angular del seu sistema judicial. Una democràcia plena no ho és de forma automàtica, sinó que s'ha de treballar cada dia i s'ha de vetllar cada dia perquè ho sigui. I l'Estat espanyol ha dimitit de les seves funcions de ser una democràcia veritablement plena.

Per això presentem avui aquesta moció, en la qual rebutgem la sentència de pràcticament cent anys, que és fruit d'un judici polític que persegueix una idea política, la que defensa l'independentisme. I, de fet, els fets són clars, per això també considerem que estem en aquest marc d'un procés arbitrari, en el qual s'ha impedit el debat contradictori i la possibilitat de contrastar fets amb declaracions dels testimonis. Un procés que hem vist com està trossejat en múltiples processos i jurisdiccions que demostra que efectivament és una causa general, en el qual s'ha fet un ús instrumental i abusi del delictes de rebel·lió, aquell delictes on deien que hi havia hagut violència que no s'ha pogut provar mai. Bé, sí, només la de l'U d'Octubre, el dia 1 d'octubre, la que van propiciar els cossos policials de l'Estat. I que atès que ens acusaven del delictes de rebel·lió, han intentat suspendre els diputats d'aquest Parlament i mantenir-los a presó, malgrat els pronunciaments del Grup de Treball de Detencions Arbitràries de l'ONU, el qual es van saltar a la torera pel fet de complir la seva resolució, la seva recomanació i no deixar-los en llibertat. Un procés arbitrari en el qual no s'han respectat les institucions europees tampoc, que s'havien de pronunciar en una qüestió prejudicial.

I, per tant, davant d'aquesta vulneració i criminalització, nosaltres el que fem és instar el Govern de la Generalitat a defensar els drets civils de la ciutadania i a acompanyar aquells ciutadans que aquests dies també estan veient com s'estan vulnerant els seus drets en les protestes i en les manifestacions als carrers i, a més a més, el que fem és instar el Govern de l'Estat –instem el Govern de l'Estat– a assumir que això és un conflicte polític i que, per tant, s'ha de resoldre per la via política. És molt senzill: *sit and talk*, seure i parlar. I cada vegada som més les persones que ho reclamem, les institucions i les entitats, aquí i arreu. Seure i parlar. I forçar l'Estat a seure i parlar, si de moment no vol seure i parlar. Defensem aquesta solució que passa pel diàleg. Un diàleg que no hem trobat mai, però que no ens cansarem d'insistir i d'insistir. I, per tant, que es paralitzi la judicialització i la policialització del conflicte, el que cal és parlar, dialogar, negociar, decidir, exercir de forma plenament democràtica, com ara no ho està fent l'Estat espanyol. Perquè qui té por de la democràcia? Per què els fa por la democràcia? A nosaltres, la democràcia no ens fa por, i precisament perquè som independentistes no renunciarem a ser independentistes, precisament perquè sabem que la...

El president

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...independència –acabo, president– és irreversible, precisament perquè apostem per la via dialogada, els emplacem a tenir la valentia política i la responsabilitat necessària: *sit and talk*.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Abans de seguir amb el debat, els faig avinent que el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem ha retirat les seves esmenes. Per tant, a continuació i per

defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Eusebi Campdepadrós.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, consellera, en primer lloc voldria adreçar una sentida abraçada a tots els veïns de Vimbodí, de l'Espluga i de Montblanc, d'on jo soc nadiu, donant el condol a les persones pel seu familiar desaparegut i acompanyar també en el patiment les persones dels familiars que encara no han estat trobats.

Cent anys de condemna per al vicepresident Junqueras, els consellers Romeva, Turull, Bassa, Forn i Rull, per a la presidenta d'aquest Parlament, Carme Forcadell, i per als presidents d'Òmnium i l'ANC, Cuixart i Sànchez. Cent anys de condemna per a 2.286.217 catalans que vam anar a votar l'U d'Octubre. Després de l'èxit del 9-N, l'Estat es va dedicar exclusivament a construir un entramat juridicorepressiu per respondre el plantejament democràtic de l'independentisme. L'Estat no es va plantejar respondre democràticament, sinó exclusivament amb l'aplicació del dret penal de l'enemic. Es va modificar el tipus penal de terrorisme, es va fer la «lleï mordassa», que el PSOE va prometre derogar i encara ho estem esperant, la Llei de seguretat nacional, es va reformar la Llei del poder judicial limitant l'aplicació i l'efecte de les sentències del Tribunal Europeu dels Drets Humans en previsió de futures condemnes. També es va reformar la Llei del Tribunal Constitucional dotant-lo de facultats executives que no tenen paral·lel en països del nostre entorn. A una proposta democràtica de donar veu a la ciutadania, només es va preparar una resposta amb Guàrdia Civil, Cuerpo Nacional de Policía, fiscals, jutges i presons.

En aquest judici s'ha vulnerat el dret al jutge predeterminat per la llei, dret a jutge imparcial, dret a la segona instància, dret a la presumpció d'innocència, dret a defensa i dret a ús de la llengua pròpia. Es condemna per una sedició sense violència i una malversació sense cap pagament. I, a més a més, ara ja tot pot ser sedició, qualsevol manifestació pot ser criminalitzada.

Durant el judici –i abans s'hi ha fet referència–, el Grup de Treball sobre Detencions Arbitràries de les Nacions Unides va exigir la immediata posada en llibertat dels presos polítics i això no va ser complert per l'Estat, malgrat ser vinculant per pertànyer a les Nacions Unides. L'acusació de rebel·lió només va ser una utilització instrumental per privar dels seus drets polítics a diputats electes i, a través d'ells, a través d'aquesta privació de drets, els seus electors, alterant les majories de les cambres. D'un judici polític només pot sortir una sentència política. Aquesta sentència on més pàgines s'haurien de dedicar a una sentència penal que és als fets, es dedica una gran quantitat de pàgines a negar l'existència del dret a l'autodeterminació, a parlar del dret de l'autodeterminació, i això és política. Evidentment, aquest dret a l'autodeterminació hauria de ser objecte de diàleg, de negociació i d'acord i, en canvi, es pretén resoldre amb una condemna penal.

Em sap greu que no hi sigui aquí, el senyor Fernández deia l'altre dia que *España es una de las mejores democracias del mundo*. Però no tothom ho veu així, perquè el Consell d'Europa enviarà una missió d'investigació per avaluar el cas dels polítics catalans empresonats, igual que ho fa en el cas dels diputats kurds a Turquia. Sempre parlen de llei, però només l'esgrimeixen per limitar drets, mai per emparar-los, i el dret és l'eina per donar solucions als conflictes. La llei mai no és el límit del diàleg polític, és del diàleg, de la negociació, de l'acord i del pacte d'on surt a llei i això es fa aquí, en els parlaments.

Pedro Sánchez, en lloc de parlar, arreu on va, amb aquesta mare d'aquesta tal Valeria, amb qui hauria de parlar és amb el president de la Generalitat que és qui té legitimitat democràtica, atorgada per aquest Parlament, per representar el poble de Catalunya. Però no en tenen prou de no parlar, també volen impedir que es parli aquí en aquest Parlament.

El PSOE, el Govern del PSOE precisament, ha fet enviar al Tribunal Constitucional requeriments perquè en aquest Parlament no es pugui parlar, per emmordassar-lo. I continuarem parlant del dret a l'autodeterminació i continuarem reprovant la monarquia. Perquè, sí, avui treuen molt de pit de l'exhumació del cadàver de Franco, però, en canvi, volen impedir que aquí reprovem el seu hereu. (*Aplaudiments.*)

L'Estat va voler resoldre definitivament el tema català amb la sentència de l'Estatut de 2010, un estatut aprovat en referèndum pel poble de Catalunya i que, en canvi, un cop trossejat pel Tribunal Constitucional s'està aplicant aquí una llei, pels tan amants de la llei, que el poble de Catalunya no ha votat. Aquesta és la seva democràcia, una democràcia on el que vol la ciutadania, on el que vota la ciutadania mai no és legal. I aquella sentència ens ha dut on som avui, i ja els dic que han fracassat.

El president

Diputat...

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Acabo, president. De tot arreu, *Le Monde*, el *Financial Times*, els empresaris, els sindicats, el porter de la Roja no entenen que no es parli. De la presó tinc un encàrrec per vostès: la mà estesa, parlem.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Consellera, senyores i senyors diputats, primer de tot, després de reiterats atacs que s'estan produint contra el Cos de Mossos d'Esquadra per part del senyor Torra i dels partits separatistes –Podem, inclòs–, amb la col·laboració aferrissada dels bufons del règim i dels mitjans públics de propaganda, en boca de periodistes i tertulians, vull refermar el suport del Grup Parlamentari de Ciutadans al Cos de Mossos d'Esquadra, especialment als agents de Brimo i ARRO, i als agents del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil, que han fet front als aldarulls dels qui amb mètodes i accions d'una violència extrema secunden la tesi que avui ens presenten en el text final d'aquesta moció. (*Aplaudiments.*)

Another brick in the world, un altre totxo en el mur. Aquest mur que el populisme separatista està aixecant a Catalunya des de fa molts anys i que, després del viatge cap enllloc iniciat per Artur Mas, ha acabat per trencar la convivència i dividir els catalans. Vostès, senyores i senyors de la bancada separatista, practiquen un populisme que fa del victimisme el principal signe distintiu. Vostès volen presentar-se com les víctimes perfectes, això és el que volen fer-nos creure a tots, encara que sovint estan més a prop de ser els botxins de les llibertats públiques.

Però vostès no són, ni de bon tros, les víctimes, ni vostès ni els condemnats per haver donat ara fa tot just un parell d'anys un cop frontal a la democràcia. Parlem de democràcia. La divisió de poders és un dels principals signes distintius de les veritables democràcies. Val a dir que, per molt que ho vulguin negar, Espanya és una de les poques democràcies plenes del món. Catalunya gaudeix d'una democràcia plena i forma part de la Unió Europea gràcies al fet que és part consubstancial d'Espanya. I això són fets, no paraules.

Nosaltres, tots nosaltres, en tant que servidors públics, en tant que membres d'aquest Parlament autonòmic, en tant que institució democràtica, estem plenament obligats per la Constitució, per l'Estatut, pel Reglament del Parlament i pel conjunt de la legislació que conformen el nostre ordenament democràtic, com un tot. I, per tant, la nostra primera obligació és respectar escrupolosament la divisió de poders com un dels pilars bàsics de la nostra democràcia.

Deixin d'enganyar, d'enganyar la gent i fer-se la víctima des de l'exercici de poder públic, des del Govern de la Generalitat, des d'aquest Parlament com una de les institucions fonamentals de la nostra comunitat autònoma, és populisme, populisme reaccionari amb disfressa victimista. Populisme que, a Europa ho sabem prou, sovint és l'antesala de l'autoritarisme i de les dictadures. (*Aplaudiments.*)

Ho torno a repetir: deixin d'enganyar la gent i fer-se la víctima. Si els condemnats per la sentència del Tribunal Suprem que aquesta moció vol atacar poden considerar-se víctimes, és només de l'acció barroera i antidemocràtica dels qui els han esperonat perquè trenquessin la democràcia, des d'alguns grups d'aquest Parlament fins a l'elit separatista que ha mogut els fils, des de les associacions que han fet servir de testaferros per dirigir les masses. I, naturalment, qui més els ha victimitzat, el fugit Puigdemont. Ja n'hi ha prou d'enganyar la gent. La sentència és la conseqüència d'uns fets comesos per persones concretes que tenien, i sembla que segueixen tenint, com a objectiu acabar amb la democràcia. Una sentència del Suprem que estem obligats a respectar, a acatar i complir.

Aquesta moció no s'hauria d'haver debatut mai. Ja que s'ha debatut, s'hauria d'haver fet amb el text que hem presentat des de Ciutadans com una esmena a la totalitat.

Com a representants de tots els catalans, no poden enganyar-los i fer-los creure que tenen legitimitat per trencar l'ordenament democràtic del qual emana la nostra capacitat de representació política. Hem de respectar la democràcia, la divisió de poders i les sentències judicials, ens agradin o no. El que vostès han fet, senyores i senyors diputats dels grups separatistes, i el que han de fer és tot diferent, han d'exigir al Govern del senyor Torra que deixi de banda la revolta i torni a la via de la democràcia. Demanin d'una vegada perdó pel mal que ja han fet a la societat catalana, siguin demòcrates sense matisos o pleguin, però deixin d'enganyar la gent.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Junts per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret. Quan vulgui.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, hem sentit en la moció anterior un dels oradors –la veritat és que ara no recordo qui ho ha dit– parlar de l'*storytelling* –de Ciutadans–, en una moció sobre temes de seguretat, és a dir, la narrativa, la construcció del relat. I això és quelcom que ha abundat en el debat públic a Catalunya els darrers anys. Tampoc és que siguem especialment originals amb això. La construcció de relats és el que ha dominat sempre la política, però amb especial intensitat en la darrera dècada.

I en les intervencions que m'han precedit també hi ha intents de construcció de relat, que no és que s'intentin construir amb aquesta intervenció o amb aquestes intervencions, potser s'apuntalen; ja estaven els elements apuntats en intervencions i en discursos anteriors.

Per exemple, la idea de que l'impuls al suport popular que ha obtingut la idea de la independència de Catalunya és quelcom que sorgeix a partir de la sentència de l'Estatut. Amb les dades del mateix Centre d'Estudis d'Opinió a la mà és bastant impugnable aquest argument. Senyor Campdepadrós, tot just després de la sentència de l'Estatut, el que era l'espai polític del que vostès són hereus va governar aquest país amb el suport parlamentari del Partit Popular d'Alícia Sánchez-Camacho, i durant bastant de temps, fins que en una primavera del 2011, després d'haver estat, diguem-ne, practicant les polítiques d'austeritat amb més afició que ningú –lliçons que després va transmetre, suposo, la senyora Sánchez-Camacho al Govern que després es va formar, del senyor Rajoy–..., fins que una primavera es van veure assetjats per

la resposta popular a les retallades i a l'austeritat i als símptomes que ja apuntaven d'una clara corrupció de l'espai polític del qual vostès són hereus, i aleshores hi va haver el que tots els politòlegs dirien que era un moviment herestètic, eh?, que és un tecnicisme d'aquests, no?, però un moviment de canvi de la conversa pública de l'eix socioeconòmic a l'eix nacional, amb un èxit clamorós; és a dir que l'espai polític que havia estat hegemònic en el nacionalisme català i que no havia fet mai bandera de la independència com un objectiu polític immediat passés a fer-ho, com una fugida endavant, intentant cavalcar un moviment que certament existia i venia d'abans i havia anat fent un procés d'acumulació de forces, almenys des de les consultes d'Arenys, per exemple, del 2006. Però va ser amb molt d'èxit; certament, ben regat i ben alimentat pel fet de fer-ho des del poder institucional, amb un bon servei de mitjans de comunicació que reproduïen els discursos que es feien des del poder institucional. Però, certament, molt ben organitzat, molt mobilitzat, molt disciplinat, admirable des de molts punts de vista, però això no fa necessàriament que molta gent a Catalunya l'hagi de compartir.

Per tant, si anem a parlar de les coses que no hauríem volgut que passessin, jo crec que ens podríem arribar a posar d'acord en coses que no hauríem volgut que passessin. Segurament en el com ens expliquem els fets més recents hi hauria moltes diferències encara. Jo crec que no hem adquirit suficient perspectiva històrica per poder-nos posar d'acord sobre qüestions que –ho comprenem perfectament– són enormement doloroses. Perquè això també val dir-ho: hi ha hagut una reacció d'una part de la dreta mediàtica i política d'aquest país a la sentència considerant-la excessivament laxa i tova, i considerant-la... I jo convido a qualsevol persona a que reflexioni el que suposa passar una setmana privada de llibertat, eh? Quan estem parlant d'anys no estem parlant de cap broma ni res és tou. Per tant, comprenem perfectament aquest dolor que es reflecteix en el text que proposen avui i que sotmeten a votació.

Ara, com els deia en la meua intervenció anterior aquesta mateixa tarda, jo els convido, salvant les distàncies que s'han de salvar, a que entenguin el sentiment d'amenaça, de dolor, que s'ha produït en molts i molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país que no comparteixen el seu projecte polític i que van veure com a la tardor del 2017 intentaven imposar-lo prescindint absolutament del marc constitucional, estatutari, del Reglament del Parlament, i sobretot prescindint absolutament de la voluntat política del que és la meitat del país. És que és inviable pretendre construir un estat català independent contra la voluntat política de més de la meitat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Això –això– és sobre el que hauré de parlar. Evidentment, com els hem dit en més d'una ocasió, nosaltres no pretenem la seva rendició ni que deixin de proposar els seus objectius polítics; el que els demanem és que respectin els mecanismes dels quals ens hem proveït per canviar les lleis, si cal, perquè, si no, si no es respecta això, hi haurà molta gent, molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya que percebran, cada vegada que vostès diguin «ho tornarem a fer», enlloc d'una reivindicació d'una idea política, una amenaça a la situació política i social en la que a ells els agradaria que es poguessin resoldre els conflictes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bona tarda, diputats, diputades. Volem començar expressant el nostre rebuig a la sentència del Tribunal Suprem que condemna a cent anys de presó els líders socials i polítics independentistes empresonats. Considerem que aquesta sentència és injusta, i ho considerem per diverses raons: humanament, per com afecta aquestes per-

sones, com ja els ha afectat aquests dos anys de presó provisional injustificada a les seves famílies, les seves amistats, els seus companys de partit i organització; a nivell polític, perquè creiem que allunya de les solucions i aprofundeix en el trencament emocional d'una part molt àmplia de la societat catalana amb Espanya, i també jurídicament, per molts arguments, arguments que no els detallarem tots, però que hi han molts juristes i catedràtics de renom que els estan donant, com el Joaquín Urías, com el Javier Pérez-Royo o la mateixa Vicky Rosell, que és jutgessa i que ha patit en les seves pròpies carns l'arbitrarietat de la justícia.

És cert, i també ho diuen molts d'aquests juristes, que el que va passar el 6 i el 7 de setembre va ser una il·legalitat, va ser un error; va ser un error i això també ho hem de poder reconèixer: es va voler forçar i accelerar mecanismes legislatius i es va deixar de banda la meitat de Catalunya. I això va passar. I això ho vam sentir moltes. I també demanem que els grups independentistes entenguin d'on ve també part d'aquest dolor que justament comentava ara, abans, el diputat Pedret. Va ser un error, i jo crec que és el moment, creiem que és el moment de ja reconèixer-ho i descartar que es tornarà a repetir.

Per això nosaltres hem fet una esmena on es demanava que s'aposti pel diàleg i que es rebutgi la unilateralitat. Nosaltres creiem que la unilateralitat també bloqueja, tampoc és una solució. En aquest cas, no s'ha acceptat. No sabem si el Grup d'Esquerra Republicana, que diu que aposta pel diàleg..., però després no acaba de rebutjar completament la unilateralitat. Per nosaltres això ha estat un error.

Però és que la sentència va més enllà d'això. La sentència no jutja això només. La sentència va a fer una lectura superrestrictiva del concepte de sedició, que, com també s'ha dit, afecta els drets de protesta i els drets de manifestació. I hem tingut comunicats de moltes organitzacions i associacions socials dient com els preocupa l'antecedent que pot suposar aquesta interpretació, perquè s'obre la porta a la criminalització de la protesta i de la dissidència i del dret a manifestació.

Però jo vull recordar que sí que venim d'un precedent previ, que també va ser l'any..., bé, va tenir el seu origen l'any 2011 amb l'«Aturem el Parlament», quan l'audiència provincial va absoldre les persones que estaven acusades per l'«Aturem el Parlament» i va ser aquesta cambra, a través de la seva Mesa, qui va recórrer al Tribunal Suprem contra aquella sentència, amb els vots de molts dels diputats que ara es queixen del Suprem i amb els vots de molts dels qui ara diuen que s'han de respectar les sentències del Tribunal Suprem i que s'han d'acatar. Llavors no van tenir cap problema en dir que aquella sentència no s'havia d'acatar, que no tenia cap sentit, i es va recórrer. I va caure en mans del senyor Marchena; va caure en mans del senyor Marchena, que va interpretar un nou concepte jurídic, que és la intimidació ambiental, que és: tu potser no ho has fet però eres allà on es feia i per tant tens alguna responsabilitat en el que va passar. Els van caure tres anys, a aquelles persones, que el que van fer va ser exercir el dret a la protesta, perquè aquesta cambra, amb els vots a favor de Convergència, del Partit Socialista i l'abstenció d'Esquerra Republicana, va portar aquelles persones al Tribunal Suprem.

Nosaltres creiem que aquesta sentència marca un abans i un després en la nostra història i que hem de treballar perquè obri una nova etapa, que no pot seguir marcada per la judicialització i per la repetició d'errors. Malgrat les dificultats i la impotència, aquesta nova fase ha de venir marcada per la llibertat dels líders empresonats, en primer lloc, per poder parlar amb ells també i per poder trobar les solucions i el diàleg amb ells.

I nosaltres volem acabar refermant quina és la resposta d'En Comú Podem a la sentència: la solidaritat amb les persones condemnades i amb les seves famílies; el compromís de promoure totes les iniciatives polítiques, institucionals i jurídiques necessàries per facilitar la sortida de la presó de les persones condemnades i el retorn de les persones exiliades; volem denunciar les conseqüències que aquesta sentència té sobre els drets civils i polítics del conjunt de la ciutadania, com el dret de

manifestació, d'expressió, de lliure associació i de dissidència política; reiterem el nostre compromís en la defensa dels drets i les llibertats, i mostrem el rebuig a la judicialització d'un conflicte polític que només es resoldrà per una via política.

I insistim un cop més a fer una crida a tots els partits polítics a Catalunya i a Espanya perquè s'asseguin en una taula i dialoguin, perquè qualsevol decisió i qualsevol solució ha de passar per votar un nou acord de relació entre Catalunya i Espanya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, avui, un dia en què l'Estat suma un dia més sense respostes polítiques i només amb repressió; avui, un dia més en què l'autonomia segueix demostrant-se una instància impotent per donar qualsevol resposta política a la situació; un dia en què la mobilització popular continua sent el factor clau, el factor fonamental, cada dia més potent; un dia en què els comuns ens informen de que han decidit que ara resulta que la solució a que més de 2 milions i mig de persones demanin autodeterminació és un nou encaix de Catalunya dintre Espanya. Idea brillant! Felicitats, eh?, felicitats. *(Aplaudiments.)* Vostès, efectivament, deriven clarament i en pendent de ser aquella esquerra que tal vegada després del 15-M volia tombar el règim per ser una esquerra que s'acomoda tranquil·lament per ser l'esquerra del règim. Les coses s'aclareixen.

Un dia en què una ministra de Justícia del PSOE li ofereix el dol al dictador. Dol a un criminal?, a un feixista?, a un genocida? Un franquista l'únic que mereix és escarni i rebuig. *(Aplaudiments.)* Escarni i rebuig. I nosaltres, reconciliació amb el franquisme, mai! I aquesta és la base del règim del 78 del qual vostès són representants: el pacte amb el franquisme.

Bé, un dia en què el senyor Pere Aragonès s'aplana a intentar ser interlocutor d'un govern del PSOE que no vol interlocutors si no és que s'aplanen, eh?; un dia en què certament Esquerra Republicana ens presenta una moció que és de mínims, que és de rebaixes, perquè per defensar els drets fonamentals el que s'ha de fer és reclamar l'autodeterminació. Aquesta és la resposta per reivindicar drets fonamentals, amnistia, sobirania, drets civils i polítics. I per defensar-los, mobilització permanent i desobediència civil, internacionalització del conflicte i fi de la repressió, també la dels Mossos, també la de la Brimo.

I davant d'això, hi insisteixo, vostès ens presenten una moció de mínims, tan de mínims que, clar, no podem votar que no, eh?; no podem votar que no, però sí que ens abstindrem en aquells punts, 4.a i 4.c, en els que vostès tornen a insistir en el diàleg sense reivindicar el conflicte, la desobediència i la confrontació com l'única via per fer possible un diàleg efectiu. I amb moltes ganes ens abstindrem al punt 5, en el que vostès diuen que cal ajudar la ciutadania a reivindicar els drets civils. Vostès amb una mà, la del Govern, envien la Brimo a atonyinar la població i després, amb una altra mà, des del Parlament, els informen sobre com reivindicar drets civils. Per tant, nosaltres ens hi abstindrem amb contundència. I davant de la sentència, reincidència.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. I, finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. La verdad, que el texto que se somete a debate y a votación parece más una moción consecuencia de una provocación que realmente una auténtica interpelación, ya que dicho texto no es más que una combinación de falsedades, sectarismo y prejuicios a partes iguales.

Mire, acusar al presidente de la Sala del Tribunal Supremo de haber obstaculizado el derecho de contradicción de las doce personas condenadas en el juicio del *procés*, en un procedimiento que no solamente ha sido público, sino que hemos podido seguir prácticamente todos a diario en la televisión, es una broma que no merece mayor comentario. Los condenados han tenido un juicio justo. Que no compartan las condenas es otro debate; como también hay personas que no lo comparten en sentido contrario, y no por eso vamos a poner en cuestión el procedimiento. Aquí ni ha habido ni hay causa general contra el independentismo; aquí lo que hay es una condena contra una serie de personas que han sido juzgadas y condenadas no por sus ideas, sino por saltarse gravemente la legalidad vigente, legalidad, por cierto, muy parecida a la de los países democráticos de nuestro entorno.

Por otro lado, entrar a debatir sobre los hechos probados o no seguro que sería un debate interesantísimo, pero nuestra labor como diputados no es ni hacer de tribunal ni enmendarle la plana, que para eso ya hay otras instancias judiciales. Y mucho menos señalar al presidente de la sala como hacen ustedes; ante todo, respeto y acatamiento de la sentencia. Y, por supuesto, sentido común, porque hacer llamadas a la desobediencia como hacen ustedes, empezando por el señor Torra, creo que va en sentido radicalmente distinto.

España es una nación democrática y sus policías también, todas. Ellos son la garantía para preservar el orden público y el orden constitucional. Las sentencias se pueden compartir o no, pero se acatan, no se hacen irresponsables llamamientos a la desobediencia, y la violencia se condena siempre –siempre. La violencia, en todo caso, jamás puede ser un instrumento para conseguir objetivos políticos. Ustedes tenían una gran oportunidad de haberla condenado sin reservas y sin excusas y no lo han hecho. Cada ataque a la policía, en realidad, es un ataque a la democracia.

Y, en cualquier caso y para terminar, señor presidente, tengan clara una cosa, porque yo también voy a lanzar un mensaje: el Partido Popular es un partido de gobierno en España y muy pronto lo vamos a volver a ser y nosotros jamás –jamás– nos vamos a sentar a negociar ningún aspecto que tenga que ver ni con la unidad territorial ni con la soberanía nacional de los españoles, precisamente por eso, porque la inmensa mayoría queremos seguir teniendo la firme voluntad de ser españoles libres e iguales, y ustedes no van a acabar con nuestro derecho. Por lo tanto, asímanlo, dejen de engañarse, dejen de engañar a los separatistas de sentimiento, porque les ahorrarán frustración y sufrimiento.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de dos minuts la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bé, moltes gràcies. Sobre les esmenes, hem acceptat i transaccionat les de Junts per Catalunya, que queden incloses en el text que les contenen.

En relació amb el Partit dels Socialistes, al diputat Pedret, no va de relat, ni de narrativa això; va de diàleg. És molt senzill. Per tant, si volen diàleg, si estan disposats a dialogar i a que puguem construir una solució democràtica, seguim i dialoguem, donin suport a aquests punts de la moció i seguim i dialoguem. Seguim a parlar. És que és molt fàcil, la cadira seva sempre ha estat buida. Per tant, omplin-la i seguim a parlar.

I està molt bé que parli d'empatia, però com creuen que se senten tots aquells ciutadans quan la resposta al diàleg reiterada últimament sempre és no, no i no. O quan veuen que la resposta del Partit dels Socialistes, del PSOE és la mateixa que la del PP.

Pel que fa a les esmenes del Grup de Ciutadans, amb la seva contramoció que ens han presentat, només podem dir que viuen en un món paral·lel, en el seu Matrix particular –per parlar en el seu propi llenguatge. El que han volgut relatar són uns fets que són substituïts per aquesta seva pel·lícula, com també veiem que fan a través de vídeos les campanyes d'Espanya Global, i, en tot cas, el que veiem és com parlen d'«atemptats contra la democràcia i la convivència», però no expliquen quins fets. Perquè si ho fan i anem al detall, l'únic que veiem és com hi ha garanties inexistents, malversació sense despesa i sedició sense tumult.

L'esmena que m'ha fet més gràcia és la que han fet al punt on demanàvem diàleg; ni tan sols això estan disposats a votar, apostar pel diàleg. Ni tan sols això. I, en canvi, ens han presentat no sé quina esmena. Com volen respondre si no és parlant? Com estan disposats a representar els ciutadans als que volen representar sense parlar? Ah, sí que ho sabem, perquè aquest diumenge vam veure com l'Albert Rivera deia que si ell era president empresonaria tots els independentistes. I on està la divisió de poders aquí, que un líder polític digui que empresonarà tots els líders, en aquest cas, independentistes? On està la divisió de poders aquí? (*Aplaudiments.*)

I finalment, als comuns, avui hem vist aquí un preludi de la campanya electoral. No pateixin, nosaltres seguirem defensant per totes les vies democràtiques...

El president

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...apostant pel diàleg i fent una crida una vegada més aquí per al *sit and talk*, per seure i parlar, i per a la construcció d'una solució democràtica, efectivament, basada en l'autodeterminació...

El president

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...l'amnistia i la defensa dels drets i les llibertats.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada.

He intuït de la intervenció del senyor Riera que demanaven votació separada dels punts 4.a, 4.c i 5. Pot ser? 4.a, 4.c i 5, oi? (*Pausa.*) Alguna petició més? Sí, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí; votació separada dels punts 1.a, 1.c, 2, 3 bis i 4.b, que es podrien votar conjuntament.

El president

Ho repeteixo a veure si ho he apuntat bé. Senyora Segovia, 1.a, 1.c, 2, 3 bis i 4.b? Junts, eh?, aquest paquet. (*Pausa.*) D'acord.
(*Ferran Pedret i Santos Pedret demana per parlar.*) Sí, senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Per unes al·lusions de la senyora Vilalta.

El president

Senyor Pedret, s'han al·ludit vostès...

Ferran Pedret i Santos

Ha fet una al·lusió directa.

El president

Sí, sí, però vostè ha tingut intervenció, s'han alludit entre tots vostès; per tant, crec que en aquest cas no correspon.

Ferran Pedret i Santos

Ni per contradiccions, no m'ho deixa dir?

El president

En aquest cas no correspon, senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

No?

El president

Passem a la votació. Farem la votació d'aquest primer paquet que demanava el grup dels comuns. Si escolten, 1.a, 1.c, 2, 3 bis i 4.b.

Passem a votar aquests punts.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 4.a –4.a.

Comença la votació.

El punt 4.a ha estat aprovat ha estat aprovat per 69 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el punt 4.c.

Comença la votació.

El punt 4.c ha estat aprovat per 69 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

I passem ara a votar el punt 5.

Comença la votació.

El punt cinquè ha estat aprovat per 68 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

(Remor de veus.)

Silenci... Silenci, que queda poc.

Votem la resta de la moció.

La resta de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la visió del Govern sobre la vulneració dels drets fonamentals ha estat aprovada per 72 vots a favor, 57 en contra, cap abstenció i un diputat o diputada present que no ha votat.

No hi han més punts de l'ordre del dia; per tant, s'aixeca la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i vuit minuts.